

การพัฒนาความสามารถในการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีน โดยการ
เรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

ศรียา พันเทศ

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

พ.ศ. 2564

**DEVELOPING CHINESE PRONUNCIATION COMPETENCE AND
COMMUNICATION OF PRATHOMSUKSA 5 STUDENTS WITH
SCENARIO BASED LEARNING**

SATIYA PANTED

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements

For the Degree of Master of Education

Department of Curriculum and Instruction

College of Education Science, Dhurakij Pundit University

2021

ใบรับรองวิทยานิพนธ์

วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

; ปรินญา ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต

หัวข้อวิทยานิพนธ์ การพัฒนาความสามารถในการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีนโดยการเรียนรู้
ด้วยสถานการณ์เป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

เสนอโดย นางสาวสาธิตา พันเทศ

สาขาวิชา หลักสูตรและการสอน

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ อาจารย์ ดร.ไพทยา มีสัตย์

ได้พิจารณาเห็นชอบโดยคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์แล้ว

..... ประธานกรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิภารัตน์ แสงจันทร์)

..... กรรมการและอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
(อาจารย์ ดร.ไพทยา มีสัตย์)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.ไสว พักขาว)

..... กรรมการ
(อาจารย์ ดร.พจมาลย์ สกลเกียรติ)

วิทยาลัยครุศาสตร์รับรองแล้ว

..... คณบดีวิทยาลัยครุศาสตร์
(อาจารย์ ดร.พงษ์ภิญโญ แม่น โสกล)

วันที่ เดือน พ.ศ. 2564..

หัวข้อวิทยานิพนธ์	การพัฒนาความสามารถในการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีน โดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
ชื่อผู้เขียน	สาธิตา พันเทศ
อาจารย์ที่ปรึกษา	อาจารย์ ดร.ไพทยา มีสัจย์
สาขาวิชา	หลักสูตรและการสอน
ปีการศึกษา	2563

บทคัดย่อ

การวิจัยเชิงทดลองนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ

1) เปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียน โดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน ก่อนเรียนและหลังเรียน 2) เปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีน หลังเรียนโดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน กับเกณฑ์ร้อยละ 70 3) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนภาษาจีน โดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน กลุ่มตัวอย่าง คือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/2 โรงเรียนเจ็ยงหัว จำนวน 44 คน ซึ่งได้จากการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster random sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนโดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน 2) แบบทดสอบวัดความสามารถในการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีน 3) แบบสอบถามความพึงพอใจมีต่อการเรียนภาษาจีนโดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน สถิติที่ใช้ตรวจสอบสมมติฐานโดยใช้ t-test for One sample และ t-test for Dependent samples สรุปผล ในรูปตารางและการพรรณนา อภิปรายผล

ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงภาษาจีน โดยการเรียนรู้ ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 ($t=18.897^*$) 2) ผลการเปรียบเทียบความสามารถการสื่อสารภาษาจีน โดยการเรียนรู้ ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 ($t=44.384^*$) 3) ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงภาษาจีนของนักเรียน หลังเรียนโดยการเรียนรู้ ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน มีคะแนนต่ำกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ($t=1.243^*$) 4) ผลการเปรียบเทียบความสามารถการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียนมีคะแนนต่ำกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ($t=3.08^*$) 5) นักเรียนมีความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยสถานการณ์เป็นฐานอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=4.47, S.D.=0.51$)

Thesis Title	DEVELOPING CHINESE PRONUNCIATION COMPETENCE AND COMMUNICATION OF PRATHOMSUKSA 5 STUDENTS WITH SCENARIO BASED LEARNING
Author	SATIYA PANTED
Thesis Advisor	Dr. Paitaya Meesat
Department	Curriculum and Instruction
Academic Year	2021

ABSTRACT

This experimental research aimed to: 1) investigate Chinese pronunciation competence and communication of Prathomsuksa 5 students before and after using Scenario Based Learning, 2) compare Chinese pronunciation competence and communication of Prathomsuksa 5 students after using Scenario Based Learning with the 70% set criteria, and 3) investigate of Prathomsuksa 5 students' satisfactions towards developing their Chinese pronunciation competence and communication using Scenario Based Learning.

The sample being used were 44 students of Prathomsuksa 5, Jianhua school. The sample of this research was drawn through cluster random sampling. The research instruments were as follows: 1) lessons plans using Scenario Based Learning, 2) tests on Chinese pronunciation competence and communication, and 3) a questionnaire for exploring the student's satisfaction. The data were analyzed by percentage, mean, standard deviation, t-test for Dependent samples, and t-test for One sample.

The results of the study were found as follows: 1) The score of post-test on the students' pronunciation competence in Chinese after using Scenario Based Learning was higher than that of pre-test at the level of significance of 0.05 ($t=18.897^*$); 2) The score of post-test on the students' communication in Chinese after using Scenario Based Learning was higher than that of pre-test at the level of significance of 0.05 ($t=44.384^*$); 3) Compared with the criterion score at 70percentage, the overall score of pronunciation competence in Chinese was lower. It was considered not significant ($t=1.243^*$). The assumption could not be met; 4) Compared with the criterion score at 70 percentage, the overall score of Communication in Chinese was lower. It was considered not

significant ($t=.308^*$). The assumption could not be met either; 5) Prathomsuksa 5 students' satisfaction towards developing their pronunciation competence and communication in Chinese was at the high level ($\bar{X} = 4.47$, S.D.= 0.51).

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดีเพราะได้รับความกรุณาจาก ดร.ไพทยา มีสัจย์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อัญชลี ทองเอน อาจารย์ที่ปรึกษา ที่ให้คำปรึกษา คำแนะนำที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่ง ได้ตรวจสอบและแก้ไขข้อบกพร่องของงานวิทยานิพนธ์ ตลอดจนให้ความช่วยเหลือในกระบวนการดำเนินการวิจัยมาตั้งแต่ต้นจนสำเร็จ ทำให้งานวิทยานิพนธ์มีคุณค่า ผู้วิจัยขอขอบพระคุณด้วยความเคารพอย่างสูง

ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์.ดร.วิภารัตน์ แสงจันทร์ ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์.ดร.ไสว พักขาว และ ดร.พจนมาลย์ สกลเกียรติ ที่เมตตาเป็นคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ และได้ให้คำปรึกษาพร้อมทั้งชี้แนะแนวทางที่เป็นประโยชน์ ส่งผลให้วิทยานิพนธ์นี้สำเร็จเรียบร้อย ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณไว้ ณ ที่นี้ด้วยความเคารพยิ่ง

ขอขอบพระคุณ อาจารย์ จริยา วาณิชวิริยะ อาจารย์ ดร. โชติกานต์ ใจบุญ และอาจารย์ ไชยฉัตร โรจน์พลทามล ที่เมตตาตรวจสอบเครื่องมือและข้อเสนอแนะการวิจัยในครั้งนี้

ขอขอบพระคุณ คณาจารย์ผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ทุกท่าน ตลอดทั้งเจ้าหน้าที่ผู้ที่เกี่ยวข้องที่มีได้กล่าวนามไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบคุณผู้บริหารสถานศึกษา และคณะครู โรงเรียนเจ็ยนหัว ตำบลบางหลวง อำเภอบางเลน จังหวัดนครปฐม ที่อนุญาตให้ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลการวิจัยจนทำให้งานวิจัยเสร็จสิ้นในเวลาอันจำกัด

ขอขอบพระคุณพ่อแม่ ญาติพี่น้อง รวมทั้งเพื่อนๆ ที่เป็นกำลังใจมาโดยตลอดการทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้จนสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

คุณค่าและประโยชน์ของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ขอมอบเป็นเครื่องสักการะแก่คุณบิดามารดา ครูอาจารย์ทุกท่านที่กรุณาวางรากฐานการศึกษาให้แก่ผู้วิจัย

สาธิตา พันเทศ

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	๗
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	๖
กิตติกรรมประกาศ.....	๗
สารบัญตาราง.....	๘
สารบัญภาพ.....	๘
บทที่	
1. บทนำ	
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	4
1.3 สมมติฐานของการวิจัย.....	4
1.4 ขอบเขตของการวิจัย.....	5
1.5 กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย.....	6
1.6 นิยามศัพท์เฉพาะ.....	7
1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	8
2. แนวคิด ทฤษฎีและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	
2.1 หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551.....	10
2.2 การพัฒนาความสามารถในการออกเสียงภาษาจีน.....	22
2.3 แนวคิดการใช้สถานการณ์เป็นฐาน.....	37
2.4 แนวคิดความพึงพอใจ.....	42
2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	44
3. ระเบียบวิธีวิจัย	
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	50
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	51
3.3 การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	51
3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	61
3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	63
3.6 สถิติที่ใช้ในการวิจัย.....	63

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4. ผลการศึกษา	
4.1 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงภาษาจีนของนักเรียนชั้น ประถมศึกษา ปีที่ 5 โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน ก่อนเรียนและหลังเรียน.....	68
4.2 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน ก่อนเรียนและหลังเรียน.....	71
4.3 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงภาษาจีนของนักเรียน หลังเรียน โดย ใช้สถานการณ์เป็นฐาน กับเกณฑ์ร้อยละ 70.....	74
4.4 ผลการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน	77
4.5 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนภาษาจีน โดยใช้ สถานการณ์เป็นฐาน.....	80
5. สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	
5.1 สรุปผลการวิจัย.....	86
5.2 อภิปรายผล.....	87
5.3 ข้อค้นพบในการวิจัย.....	93
5.4 ข้อเสนอแนะ.....	93
บรรณานุกรม.....	95
ภาคผนวก.....	104
ก รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ.....	105
ข แผนการจัดการเรียนรู้.....	107
ค แบบทดสอบวัดความสามารถ.....	124
ง แบบทดสอบวัดความสามารถการออกเสียงภาษาจีน โดยใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้อ ก่อนเรียนและหลังเรียน.....	145
จ เกณฑ์การประเมินความสามารถในการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีน.....	148
ประวัติผู้เขียน.....	151

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
2.1 หลักสูตรแกนกลาง สาระและมาตรฐานการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ.....	15
2.2 ตารางพยัญชนะตัวอักษรจีน.....	23
2.3 ตารางสระตัวอักษรจีน.....	24
2.4 ตารางพินอินเฉพาะ.....	24
2.5 ตารางวรรณยุกต์ตัวอักษรจีน.....	25
2.6 ตารางแสดงการออกเสียงพินอิน.....	25
2.7 ตารางหัวข้อเกณฑ์การประเมินของออเดอเรอร์.....	32
2.8 แบบประเมินผลความสามารถในการพูด.....	36
3.1 เกณฑ์การประเมินการออกเสียงและความสามารถในการออกเสียง ภาษาจีนตามสถานการณ์.....	57
3.2 เกณฑ์การประเมินการออกเสียงและความสามารถในการสื่อสาร ภาษาจีนตามสถานการณ์.....	58
4.1 เปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงภาษาจีนของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน ก่อนเรียนและหลังเรียน.....	68
4.2 เปรียบเทียบความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน ก่อนเรียนและหลังเรียน.....	71
4.3 เปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงภาษาจีนของนักเรียน หลังเรียนโดย ใช้สถานการณ์เป็นฐาน กับเกณฑ์ร้อยละ 70.....	74
4.4 เปรียบเทียบคะแนนความสามารถการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน.....	77
4.5 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนภาษาจีน โดยใช้ สถานการณ์เป็นฐาน.....	80

สารบัญภาพ

ภาพที่

หน้า

1.1 กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย..... 6

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

เป็นที่ทราบกันดีว่าประเทศไทย มีการติดต่อค้าขาย และมีความสัมพันธ์ทางการทูตกับ สาธารณรัฐประชาชนจีนมากกว่า 30 ปี ภาษาจีนจึงมีความสำคัญทั้งทางการศึกษา เศรษฐกิจ และวัฒนธรรม ในประเทศไทยเป็นอย่างมาก ทำให้ในปัจจุบัน โรงเรียนต่าง ๆ ในประเทศไทย ตั้งแต่ การศึกษาภาคบังคับ การศึกษาขั้นพื้นฐาน ตลอดจนในระดับอุดมศึกษา ก็ได้เปิดให้มีการจัดการ เรียนการสอน “ภาษาจีน” สถานศึกษาบางแห่งเริ่มเรียนตั้งแต่ชั้นเตรียมอนุบาลก็มี (ลิขิต ชีรเวดิน, 2560)

การเรียนการสอนภาษาจีน ในฐานะภาษาต่างประเทศ ในประเทศไทยได้รับความนิยม เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องในช่วงหลายปีที่ผ่านมา อันเนื่องมาจากการที่ภาษาจีนกลางได้เข้ามามีบทบาท ต่อตลาดแรงงานของไทยในทุกระดับ ไม่ว่าจะเป็นในเรื่องของธุรกิจอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว การ ติดต่อทำธุรกิจค้าขาย หรือการร่วมทุนกับนักธุรกิจชาวจีนทั้งจากแผ่นดินใหญ่ ไต้หวัน ฮองกง หรือ สิงคโปร์ที่มีอัตราส่วนทางการทำธุรกิจเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ ในแต่ละปี บุคลากรที่มีความรู้ในการใช้ ภาษาจีน เป็นที่ต้องการมากขึ้นไปด้วย (ธนภณ ไชยชนะ, 2557)

ลักษณะการสื่อสารกับคู่ค้าที่ใช้ภาษาจีนเป็นภาษาแม่ เราไม่อาจปฏิเสธได้ว่า การออก เสียงภาษาจีนให้ถูกต้องชัดเจนของคนไทย ถือเป็นปัจจัยสำคัญในการสื่อสาร และสื่อความหมาย ทั้งนี้เพราะ ภาษาจีนเป็นภาษาวรรณยุกต์ 4 เสียง แต่ภาษาไทยมี 5 เสียง ภาษาจีนเป็นภาษาที่มี จังหวะแบบอาศัยช่วงเวลาการเกิดพยางค์เป็นเครื่องกำหนด (Syllable-timed language) (Lin & Wang, 2005) ซึ่งแตกต่างจากภาษาไทยที่มีจังหวะแบบอาศัยช่วงเวลาการเน้นพยางค์เป็นเครื่อง กำหนด (Stress-timed language) (Luksaneeyanawin, 1983) และยังมีเสียงบางเสียงที่มีความใกล้เคียง กัน แต่ไม่เหมือนกัน ดังนั้นหากออกเสียงไม่ถูกต้อง ความหมายที่ต้องการจะสื่อก็จะเปลี่ยนไป นอกจากนี้ ไม่เพียงแต่การออกเสียงให้ถูกต้องจะช่วยพัฒนาการสื่อสารด้านการพูดได้ เพราะเมื่อ ฝึกฝนการออกเสียงใหญ่ถูกต้อง จนความเคยชิน คຸ້ນลື້ນ อันช่วยนำไปสู่การการพูดที่มีความถูกต้อง (Accuracy) คล่องแคล่ว (Fluency) และเข้าใจได้ (Comprehensibility) หากยังเป็นรากฐานให้เกิดการ เพิ่มพูนความสามารถในฟังได้ (Zhang, 2006; Meesat, 2015) ดังที่ Trubetzkoy (1939) ได้กล่าวว่

ผู้เรียนภาษาต่างประเทศจะมีปรากฏการณ์การใช้หลักการออกเสียงภาษาแม่ ฟังภาษาต่างประเทศ หรือภาษาที่สอง หรือที่เรียกว่า ‘Phonological sieve’ ทำให้ผู้เรียนไม่สามารถเข้าใจ หรือฟัง ภาษาต่างประเทศ นั้นๆ ออก ได้ การจะลด ‘Phonological sieve’ ได้นั้น ทำได้โดยการฝึกออกเสียง ภาษาต่างประเทศให้ถูกต้อง และเมื่อลด ‘Phonological sieve’ ได้ ก็จะช่วยให้ผู้เรียนฟังแล้วเข้าใจ คำศัพท์ สำนวน ประโยคภาษาต่างประเทศที่ได้เรียน จนสามารถเก็บกักในระบบความจำได้ (Zhang, 2006) ความสามารถในการออกเสียงและความสามารถในการสื่อสารจึงไม่สามารถแยก ออกจากกันได้ (Oller, 1979; Brown, 2001)

ในปัจจุบันการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทยมีความทันสมัยมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งทางด้านการสอนการออกเสียง ที่ได้นำวิธีการทางสัทศาสตร์หรือที่เรียกใน ภาษาจีนว่า “พินอิน” (拼音) มาใช้ในการจัดการเรียนการสอน ระบบการออกเสียงพินอินถือว่าเป็นสิ่งสำคัญอย่าง ยิ่งในการเรียนการสอนภาษาจีนสำหรับผู้เรียนในระดับพื้นฐาน เนื่องจากหากไม่เข้าใจหรือไม่ สามารถอ่านพินอินได้การเรียนภาษาจีน การเรียนภาษาจีนก็จะยิ่งทวีความยากมากยิ่งขึ้น เนื่องจาก อักษรจีนเป็นอักษรภาพ ที่หนึ่งตัวอักษรมีเสียงและความหมายในตัวเอง ดังนั้นการใช้พินอินในการ บันทึกลงและจดจำการออกเสียงคำศัพท์ จึงเป็นเครื่องมือที่สะดวก รวดเร็ว และช่วยให้ผู้เรียนออกเสียง ได้อย่างชัดเจนขึ้นอีกด้วย (Lu Jianming, 2013) อย่างไรก็ตามแม้การใช้พินอินจะเป็นเครื่องมือการ เรียนการสอนภาษาจีน โดยเฉพาะการออกเสียงที่ดี แต่จากการศึกษาข้อมูลที่เกี่ยวข้องและจาก ประสบการณ์การสอนของผู้วิจัยพบว่าการออกเสียงพยัญชนะ และสระในระบบสัทอักษรจีนพินอิน ของผู้เรียนที่เป็นชาวไทย ยังมีปัญหาการออกเสียงอยู่มาก ดังจะเห็นได้จากผลการศึกษา ของ Chen-E (2006) เรื่อง A Study of Pronunciation Errors to Thai Students in the Process of Learning Chinese Language พบว่าเสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหาต่อการออกเสียงของผู้เรียนชาวไทยได้แก่เสียง z, c, s, j, q, x, zh, ch, sh, r โดยเสียงพยัญชนะที่เป็น ปัญหาการออกเสียงมากที่สุดได้แก่ เสียง c, ch, s, sh ในด้านปัญหาการออกเสียงสระ พบว่าเสียงสระที่เป็นปัญหาในออกเสียง ของ ผู้เรียนชาวไทยได้แก่เสียง er, ia, ie, ian, iang, u, ua, uo, ü, üe, üan, ün ในขณะที่การศึกษา ของ MaXinxin (2013) เรื่อง An Analysis of the Errors of Chinese Pronunciation in Thailand’s College Students พบว่า พยัญชนะและสระที่ผู้เรียนชาวไทยมีปัญหาในการออกเสียง ได้แก่เสียงพยัญชนะ j, q, x, z, c, s, zh, ch, sh, r และสระ u, ü, üe, ün, er โดยพยัญชนะ zh, ch, sh, r และสระ ü, üe, ün, er เป็นกลุ่มเสียงที่ผู้เรียนมีปัญหาการ ออกเสียงมากที่สุด รวมถึงการศึกษาของ Jiang Juan (2014) เรื่อง Chinese Phonetic Research and Teaching Countermeasures for Middle school and High School Students พบว่า ผู้เรียนชาวไทย มี ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะ ในระบบเสียงพินอินอันได้แก่เสียง j, q, x, z, c, s, zh, ch,

sh, r, g, k, h และเสียงสระที่ผู้เรียนประสบปัญหาการออกเสียง ได้แก่เสียง ü, er, -i, ie, üe, ua, uo ซึ่งจากผลการศึกษาของทั้งสามท่านนี้ พบว่าปัญหาการออกเสียงในระบบพินอินของผู้เรียนชาวไทย ได้ผลที่สอดคล้องกัน เช่น เสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหาแก่ผู้เรียน ได้แก่เสียงในกลุ่มเสียงพสม เสียงดแทรก j, q, x และเสียงเสียดแทรก(sibilant) z, c, s และ zh, ch, sh, r สระในกลุ่มสระเดี่ยว -i, er กลุ่มสระพสม ia, iong, uo, ua และ u, ü, üe, üan, ün เป็นต้น

จากปัญหาการออกเสียงภาษาจีนของผู้เรียนชาวไทย ข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยเห็นว่าการมุ่งใช้ระบบเสียงพินอินเพียงอย่างเดียวอาจไม่เพียงพอต่อการพัฒนาความสามารถในการออกเสียงภาษาจีนของผู้เรียน รวมไปถึงความสามารถในการสื่อสารด้วย

ผู้วิจัยในฐานะผู้สอนภาษาจีนพบปัญหาการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเจี้ยนหัว ตัวอย่างเช่น การออกเสียงวรรณยุกต์ผิด แม้จะมีพินอินประกอบการเรียนการสอน เช่นคำว่า 妈妈 mā ma (มา หมะ) แปลว่า คุณแม่ แต่นักเรียนมักออกเสียงเป็น ม่ามา การออกเสียงวรรณยุกต์ การลงเสียงหนักเบาผิดนี้ทำให้ไม่สามารถจะสื่อความหมายได้อย่างถูกต้องได้ หรือการสื่อสารไม่บรรลุวัตถุประสงค์ นอกจากนี้การการเรียนการสอนการออกเสียงที่เน้นสอนคำศัพท์ในระดับคำ ที่แม้ว่าจะออกเสียงได้ถูกต้อง หากไม่สามารถนำไปใช้ได้จริง โดยเฉพาะการเรียบเรียงประโยค ทั้งนี้เนื่องจากไม่เข้าใจหลักการใช้คำในแต่ละบริบทตามหลักไวยากรณ์ ด้วยเหตุนี้เราจึงมักพบผู้เรียนภาษาจีนชาวไทยไม่สามารถนำคำศัพท์ที่เรียนมา มาเรียงลำดับในประโยคได้ถูกต้อง อันส่งผลทำให้การสื่อสารไม่สามารถสื่อความหมายได้ชัดเจน (ลลนา เลิศจิระวงศ์, 2563)

หลักการสำคัญของเรียนภาษาต่างประเทศที่จะถือว่าเป็นประสบความสำเร็จ คือผู้เรียนต้องสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้ (Nunan, 2004) การเรียนภาษาจีนก็เช่นกัน อย่างไรก็ตามในพบว่า นักเรียนชาวไทยไม่สามารถออกเสียงภาษาจีนให้ถูกต้อง และไม่สื่อสารภาษาจีนได้ดี ทั้งนี้เนื่องจากการขาดความมั่นใจในตนเอง โดยเฉพาะการกังวลในเรื่องการออกเสียง และสำเนียงที่ไม่ดี การขาดคลังคำที่มากพอ และการมีความรู้เรื่องไวยากรณ์ไม่เพียงพอ (วิภาวรรณ สุนทรจามร, 2559; Lu Jianming, 2013)

การจะพัฒนาความสามารถในการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีน การจัดการเรียนการสอนจึงควรมีลักษณะที่ผู้สอนจัดบรรยากาศ สภาพแวดล้อม สื่อการเรียนและสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้จากการปฏิบัติ (Learning by doing) การเรียนภาษาจึงควรประกอบไปด้วยกิจกรรมที่หลากหลาย ทั้งกิจกรรมการฝึกการออกเสียง ทักษะทางภาษา ควบคู่กับการเรียนรู้ที่ไปสู่การเรียนที่พึ่งตัวเอง และเรียนรู้จากการลงมือทำได้ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจในการ

นำเอาเทคนิคสถานการณ์เป็นฐาน (Scenario-Based Learning) มาจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ซึ่งการสอนโดยใช้เทคนิคสถานการณ์เป็นฐาน เป็นการจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมให้นักเรียนได้เรียนรู้จากสถานการณ์ที่เกิดขึ้นใกล้เคียงกับความเป็นจริง นักเรียนจะได้ฝึกการทำงานร่วมกันเพื่อหาแนวทางแก้ไข ฝึกทักษะการคิด การแก้ปัญหา การตัดสินใจ รวมถึงการร่วมมือกันเลือกใช้ และปรับปรุงการใช้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร รวมไปถึงการช่วยกันแก้ข้อบกพร่องของการออกเสียงภาษาจีน ผ่านการทำกิจกรรมกลุ่ม กล่าวได้ว่า การเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน เป็นวิธีการสอนที่ไม่ได้พึ่งพาการสอนของครูเพียงอย่างเดียว แต่มุ่งให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง เปิดโอกาสให้นักเรียนลงมือปฏิบัติ ลองผิดลองถูก ซึ่งจะช่วยให้เกิดความจดจำ และสร้างความมั่นใจ รวมถึงยังเปิดโอกาสให้เพื่อนช่วยเพื่อน และเพื่อนสอนเพื่อน ผ่านการทำกิจกรรมร่วมกัน (Cordeau, 2013)

ด้วยเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยในฐานะครูผู้สอนวิชาภาษาต่างประเทศ (ภาษาจีน) จึงมีความสนใจที่จะพัฒนาความสามารถในการออกเสียง และการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเจ็ยหนั่ว โดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐานซึ่งเป็นวิธีการสอนอย่างหนึ่งที่กระตุ้นให้ผู้เรียนมีความสนใจ รู้จักแก้ไขปัญหา และเสริมสร้างความมั่นใจ ผู้เรียนจะได้พัฒนาความสามารถในการออกเสียงภาษาจีนและความสามารถในการสื่อสาร อันเป็นเป้าประสงค์สำคัญของการเรียนภาษาต่างประเทศ ที่สามารถจะนำไปใช้จริงในชีวิตประจำวันได้

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงภาษาจีนของนักเรียน โดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐานก่อนเรียนและหลังเรียน
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียน โดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐานก่อนเรียนและหลังเรียน
3. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงภาษาจีนของนักเรียน หลังเรียน โดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐานกับเกณฑ์ร้อยละ 70
4. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียน หลังเรียน โดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐานกับเกณฑ์ร้อยละ 70
5. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนภาษาจีน โดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน

1.3 สมมติฐานของการวิจัย

1. หลังจากการใช้สถานการณ์เป็นฐาน ในการออกเสียงภาษาจีน นักเรียนมีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. หลังจากการใช้สถานการณ์เป็นฐาน ในการสื่อสารภาษาจีน นักเรียนมีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. นักเรียนมีคะแนนความสามารถ ในการออกเสียงภาษาจีน โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน เกณฑ์คะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70 และอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
4. นักเรียนมีคะแนนความสามารถ ในการสื่อสารภาษาจีน โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน เกณฑ์คะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70 และอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
5. นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาจีน โดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน อยู่ในระดับมาก

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

1) ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเอกชนที่เปิดสอนวิชาภาษาจีน ในอำเภอบางเลน จังหวัดนครปฐม มี 3 โรงเรียน ได้แก่ 1) โรงเรียนเจ็ยหัว จำนวน 2 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 44 คน รวม 88 คน 2) โรงเรียนอนุบาลแสงอรุณ จำนวน 3 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 30 คน รวม 90 คน 3) โรงเรียนเซนต์แอนดรูว์ จำนวน 3 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 30 คน รวม 90 คน รวมเป็นจำนวนนักเรียนทั้งหมด 268 คน ซึ่งแต่ละห้องของ โรงเรียนได้รับการจัดแบ่งนักเรียนแบบกระจายความสามารถทำให้นักเรียนทุกห้องมีความรู้ความสามารถพื้นฐานโดยเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน (Gall, Brog and Gall, 1996)

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างได้แก่ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเจ็ยหัว อำเภอบางเลน จังหวัดนครปฐม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา เขต 2 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 ได้ห้อง ป. 5/2 จำนวน 44 คน โดยสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster random sampling) และใช้หน่วยห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่มด้วยวิธีการจับฉลาก

2) ตัวแปรที่ศึกษา

2.1 ตัวแปรต้น คือ โดยเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน

2.2 ตัวแปรตาม คือ 1. ความสามารถในการออกเสียงภาษาจีน

2. ความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน

3. ความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาจีน โดยการเรียนรู้ด้วย
สถานการณ์เป็นฐาน

3) ขอบเขตด้านเนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการศึกษาคู่มีจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ซึ่ง
เลือกมา 8 หน่วยการเรียนรู้ ดังนี้ (หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน)

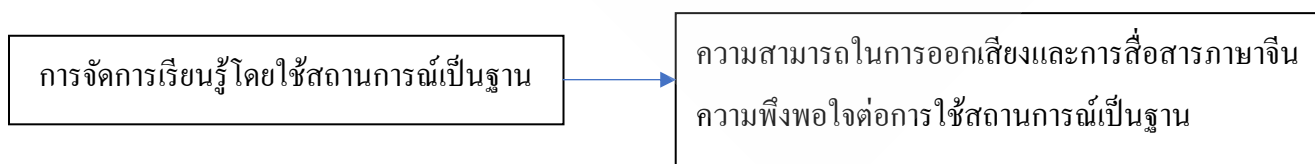
หน่วยการเรียนรู้	หัวข้อที่เรียน
หน่วยการเรียนรู้ที่ 1	打招呼 กล่าวทักทาย
หน่วยการเรียนรู้ที่ 2	自我介绍 แนะนำตัวเอง
หน่วยการเรียนรู้ที่ 3	介绍朋友 แนะนำเพื่อน
หน่วยการเรียนรู้ที่ 4	带朋友拜访家 พาเพื่อนไปเยี่ยมบ้าน
หน่วยการเรียนรู้ที่ 5	开学第一天 เปิดเรียนวันแรก
หน่วยการเรียนรู้ที่ 6	买文具 ซื้ออุปกรณ์การเรียน
หน่วยการเรียนรู้ที่ 7	去餐馆 ไปร้านอาหาร
หน่วยการเรียนรู้ที่ 8	去参观 ไปทัศนศึกษา

4) ขอบเขตด้านเวลา

การวิจัยครั้งนี้จะดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563

1.5 กรอบแนวคิดในการวิจัย

แนวคิดทฤษฎีในการวิจัยคือ การพัฒนาความสามารถในการออกเสียงและการสื่อสาร
ภาษาจีน การจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน ความพึงพอใจ

1.6 นิยามศัพท์เฉพาะ

ความสามารถในการออกเสียงภาษาจีน หมายถึง การที่ผู้เรียนสามารถในการออกเสียงภาษาจีน ทั้งในระดับคำและประโยคได้ถูกต้อง โดยพิจารณาจากความถูกต้องของการออกเสียงภาษาจีนระดับ segmental คือ เสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ และระดับ Suprasegmental คือ การออกเสียงหนัก เบา สูง ต่ำ และจังหวะ โดยผู้วิจัยได้ปรับใช้หัวข้อการวัดจากเกณฑ์วัดความสามารถในการออกเสียงของ Zhang (2006) ในงานวิจัยนี้การวัดความสามารถในการออกเสียงภาษาจีน จะอยู่ตอนที่ 1 ของแบบวัดความสามารถในการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีน

ความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน หมายถึง การที่ผู้เรียนสามารถสร้างบทสนทนาและพูดได้ตามสถานการณ์ที่กำหนด ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม โดยประเมินความสามารถในการสื่อสาร คัดแปลงองค์ประกอบของ Clark (1974) โดยมีเกณฑ์ ดังนี้ การออกเสียง ความคล่องแคล่ว ปริมาณการสื่อสาร คุณภาพของการสื่อสาร และการสื่อสารได้ตรงสถานการณ์ ในงานวิจัยนี้การวัดความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน จะอยู่ตอนที่ 2 ของแบบวัดความสามารถในการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีน

การใช้สถานการณ์เป็นฐาน (Scenario-based learning) หมายถึง เป็นการจัดการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนได้เรียนรู้จากสถานการณ์ที่เกิดขึ้นใกล้เคียงกับความเป็นจริง นักเรียนจะได้ฝึกการทำงานร่วมกันเพื่อหาแนวทางแก้ไข ฝึกทักษะการคิด การแก้ปัญหา การตัดสินใจ การเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน เป็นวิธีการสอนที่ยืดหยุ่น ไม่ตายตัว เปิดโอกาสให้นักเรียนได้พัฒนาความสามารถของตนเองในสถานการณ์นั้นๆ การใช้สถานการณ์เป็นฐานในงานวิจัยนี้มีขั้นตอนดังนี้

1. **ขั้นเตรียม** เป็นขั้นเตรียมความพร้อม ผู้เรียนจะได้ทราบถึงเป้าประสงค์ของกิจกรรม ลักษณะของสถานการณ์ การช่วยกันระดมสมองคลังคำ และประโยคที่จะใช้สื่อสารสถานการณ์นั้น การช่วยกันเตรียมบท และที่สำคัญคือ การฝึกออกเสียงคำ หรือประโยคเพื่อการสื่อสารให้ถูกต้อง
2. **ขั้นการปฏิบัติ** ผู้เรียนแสดงบทบาท ในสถานการณ์ที่ได้รับมอบหมาย ในขั้นตอนนี้ผู้สอนจะจัดบันทึกข้อผิดพลาดในการออกเสียงของผู้เรียน ร่วมกับการอัดวีดิทัศน์ เพื่อใช้ในการวิเคราะห์การออกเสียงของผู้เรียนและนำมาแก้ไขต่อไป
3. **ขั้นสรุป** เป็นการอภิปรายเพื่อประเมิน และปรับปรุงการใช้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนในสถานการณ์ที่เกิดขึ้น โดยเน้นประเด็นการแก้ไขการออกเสียงของผู้เรียนให้มีความถูกต้องมากขึ้น โดยขั้นตอนนี้ใช้การประเมินด้วยตัวนักเรียนเอง และจากครู ผ่านใบประเมินรายแผนการจัดการเรียนรู้

ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบของผู้เรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน ประเด็นแบบสอบถามประกอบ 4 ด้านคือ ด้านผู้สอน ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ ด้านเนื้อหา และด้านประโยชน์ที่ได้รับ ซึ่งวัดได้จากแบบสอบถามความพึงพอใจแบบมาตรวัด 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. นักเรียนออกเสียงภาษาจีน โดยใช้การจัดการเรียนรู้โดยสถานการณ์เป็นฐาน หลังเรียน ถูกต้องมากขึ้น
2. นักเรียนสื่อสารภาษาจีน โดยใช้การจัดการเรียนรู้โดยสถานการณ์เป็นฐาน หลังเรียน ถูกต้องมากขึ้น
3. เป็นแนวทางสำหรับผู้สอนภาษาจีน เพื่อนำไปปรับปรุงหรือแก้ไขการสอนโดยใช้ เทคนิคสถานการณ์เป็นฐาน

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิดเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

- 2.1 หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
 - 2.1.1 หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551
 - 2.1.2 สาระและมาตรฐานการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
- 2.2 การพัฒนาความสามารถในการออกเสียงภาษาจีน
 - 2.2.1 หลักในการออกเสียงภาษาจีน
 - 2.2.2 ปัญหาในการออกเสียงภาษาจีนของนักเรียนไทย
 - 2.2.3 แนวทางการพัฒนาความสามารถในการออกเสียงภาษาต่างประเทศ
 - 2.2.4 การวัดความสามารถในสื่อสารและการออกเสียงภาษาต่างประเทศ
- 2.3 การใช้สถานการณ์เป็นฐาน
 - 2.3.1 แนวคิดการใช้สถานการณ์เป็นฐาน
 - 2.3.2 ลักษณะของการใช้สถานการณ์เป็นฐาน
 - 2.3.3 ขั้นตอนการสอนโดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน
- 2.4 ความพึงพอใจ
 - 2.4.1 ความหมายความพึงพอใจ
 - 2.4.2 การวัดความพึงพอใจ
 - 2.4.3 การสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียน
- 2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

2.1.1 หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

กระทรวงศึกษาธิการ (2551) ได้กำหนดใช้หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ประกอบกับข้อมูลจากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 10 เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาคนในสังคมไทย และจุดเน้นของกระทรวงศึกษาธิการในการพัฒนาเยาวชนผู้ศตวรรษที่ 21 จึงเกิดการทบทวนหลักสูตรขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 เพื่อนำไปสู่การพัฒนาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ที่มีความเหมาะสม ชัดเจน ทั้งเป้าหมายของหลักสูตรในการพัฒนาคุณภาพผู้เรียน และกระบวนการนำหลักสูตรไปสู่การปฏิบัติในระดับเขตพื้นที่การศึกษาและสถานศึกษา โดยได้มีการกำหนดวิสัยทัศน์ จุดหมาย สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน คุณลักษณะอันพึงประสงค์ มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดที่ชัดเจน เพื่อใช้เป็นทิศทางในการจัดทำหลักสูตรการเรียนการสอนในแต่ละระดับ นอกจากนี้ได้กำหนดโครงสร้างเวลาเรียนพื้นฐานของแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้ในแต่ละชั้นปีไว้ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน และเปิดโอกาสให้สถานศึกษาเพิ่มเติมเวลาเรียนได้ตามความพร้อมและจุดเน้น อีกทั้งได้ปรับกระบวนการวัดและประเมินผลการเรียนรู้เกณฑ์การจบการศึกษาแต่ละระดับ และเอกสารแสดงหลักฐานทางการศึกษาให้มีความสอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้ และมีความชัดเจนต่อการนำไปปฏิบัติ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 นี้ จัดทำขึ้นสำหรับท้องถิ่นและสถานศึกษาได้นำไปใช้เป็นกรอบและทิศทางในการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษาและจัดการเรียนการสอน เพื่อพัฒนาเด็กและเยาวชนไทยทุกคนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานให้มีคุณภาพความรู้ และทักษะที่จำเป็นสำหรับการดำรงชีวิตในสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงและแสวงหาความรู้เพื่อพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต

2.1.2 สาระและมาตรฐานการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศ สื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราววัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ ประกอบด้วยสาระสำคัญดังนี้

- 1) ภาษาเพื่อการสื่อสาร การใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง - พูด - อ่าน - เขียน แลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ดีความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม

2) ภาษาและวัฒนธรรม การใช้ภาษาต่างประเทศตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ความสัมพันธ์ ความเหมือน และความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม

3) ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น การใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

4) ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนโลก การใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ชุมชน และสังคมโลก เป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ ประกอบอาชีพและแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

สาระและมาตรฐานการเรียนรู้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ โดยการพูดและการเขียน

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้เหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพและการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

คุณภาพผู้เรียน

จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

1. ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้องที่ฟัง อ่านออกเสียงตัวอักษร คำ กลุ่มคำ ประโยคง่ายๆ และบทพูดเข้าจังหวะว่าถูกต้องตามหลักการอ่าน บอกความหมายของคำและกลุ่มคำที่ฟังตรงตามความหมาย ตอบคำถามจากการฟังหรืออ่านประโยค บทสนทนาหรือนิทานง่ายๆ

2. พูดโต้ตอบด้วยคำสั้นๆ ง่ายๆ ในการสื่อสารระหว่างบุคคลตามแบบที่ฟัง ใช้คำสั่ง และคำขอร้องง่ายๆ บอกความต้องการง่ายๆ ของตนเอง พูดขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเพื่อน บอกความรู้สึกของตนเองเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ใกล้เคียงตัวหรือกิจกรรมต่างๆ ตามแบบที่ฟัง

3. พูดให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องใกล้ตัว จัดหมวดหมู่คำตามประเภทของบุคคล สัตว์ และสิ่งของตามที่ฟังหรืออ่าน

4. พูดและทำท่าประกอบตามมารยาทสังคม/วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา บอกชื่อและคำศัพท์ง่ายๆ เกี่ยวกับเทศกาล/วันสำคัญ/งานฉลอง และชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมที่เหมาะสมกับวัย

5. บอกความแตกต่างของเสียงตัวอักษร คำ กลุ่มคำ และประโยคง่ายๆ ของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย

6. บอกคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

7. ฟัง/พูดในสถานการณ์ง่ายๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน

8. ใช้ภาษาต่างประเทศ เพื่อรวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องใกล้เคียงตัว

9. มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้นการฟัง-พูด) สื่อสารตามหัวข้อเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อมใกล้ตัว อาหาร เครื่องดื่ม และเวลาว่างและนันทนาการ ภายในวงคำศัพท์ประมาณ 300-450 คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรม)

10. ใช้ประโยคคำเดียว (One word sentence) ประโยคเดียว (Simple sentence) ในการสนทนาได้ตอบตามสถานการณ์ในชีวิตประจำวัน

จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

1. ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง และคำแนะนำที่ฟังและอ่าน อ่านออกเสียงประโยค ข้อความ นิทาน และบทกลอนสั้นๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน เลือก/ระบุประโยคและข้อความตรงตามความหมายของสัญลักษณ์หรือเครื่องหมายที่อ่าน บอกใจความสำคัญ และตอบคำถามจากการฟังและอ่านบทสนทนานิทานง่ายๆ และเรื่องเล่า

2. พูดเขียนโต้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล ใช้คำสั่ง คำขอร้อง คำขออนุญาต และ

ให้คำแนะนำ พูด/เขียนแสดงความต้องการ ขอความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธให้ความช่วยเหลือ ในสถานการณ์ง่ายๆ พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน ครอบครัว และเรื่อง ใกล้ตัว พูด/เขียนแสดงความรู้สึกเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ใกล้ตัว กิจกรรมต่างๆ พร้อมทั้งให้เหตุผลสั้นๆ ประกอบ

3. พูด/เขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน และสิ่งแวดล้อมใกล้ตัว เขียนภาพ แผนผัง แผนภูมิ และตารางแสดงข้อมูลต่างๆ ที่ฟังและอ่าน พูด/เขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ใกล้ตัว

4. ใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และกิริยาท่าทางอย่างสุภาพ เหมาะสม ตามมารยาทสังคมและ วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ให้ข้อมูลเกี่ยวกับเทศกาล/วันสำคัญ/งานฉลอง/ชีวิตความเป็นอยู่ของ เจ้าของภาษา เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมตามความสนใจ

5. บอกความเหมือน/ความแตกต่างระหว่างการออกเสียงประโยคชนิดต่างๆ การใช้ เครื่องหมายวรรคตอน และการลำดับคำตามโครงสร้างประโยคของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย เปรียบเทียบความเหมือน/ความแตกต่างระหว่างเทศกาล งานฉลอง และประเพณีของเจ้าของภาษา กับของไทย

6. ค้นคว้า รวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นจากแหล่งการเรียนรู้ และนำเสนอด้วยการพูด/การเขียน

7. ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและสถานศึกษา

8. ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้นและรวบรวมข้อมูลต่างๆ

9. มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้นการฟัง พูด อ่าน เขียน) สื่อสารตามหัวข้อเรื่อง เกี่ยวกับ ตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพ และสวัสดิการการซื้อ-ขาย และลมฟ้าอากาศ ภายในวงคำศัพท์ประมาณ 1,050-1,200 คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม)

10. ใช้ประโยคเดี่ยวและประโยคผสม (Compound sentence) สื่อความหมายตามบริบท ต่างๆ

สาระและมาตรฐานการเรียนรู้ภาษาจีน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

ชั้น	ตัวชี้วัดชั้นปี	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.5	1. ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง และคำแนะนำง่ายๆ ที่ฟังและอ่าน	<p>♦ คำสั่ง คำขอร้อง และคำแนะนำที่ใช้ในห้องเรียน</p> <p>เช่น การเล่นเกม การวาดภาพ</p> <p>ตัวอย่าง</p> <p>请放下去 qǐngfàngxiàqù 、请回答 qǐnghuídá 注意听 zhùyìtīng、请排队 qǐngpáiduì 请帮我…… qǐngbāngwǒ…… 请等一下 qǐngděngyíxià 慢慢说 mànmanshuō 、不要吵闹 búyào chǎonào 你应该多看多写 nǐ yīnggāi duōkàn duōxiě 先举手，再说话 yàoshuō huà xiān jǔ shǒu</p>
	2. อ่านออกเสียงประโยค ข้อความ และบทกลอนสั้นๆ ตามหลักการออกเสียง	<p>♦ หลักการออกเสียง</p> <p>♦ ประโยค ข้อความ และบทกลอนสั้นๆ</p> <p>♦ การใช้พจนานุกรม</p> <p>ตัวอย่าง</p> <p>การเปลี่ยนเสียงของ yī 一、bù 不</p>
	3. ระบุภาพ สัญลักษณ์ เครื่องหมาย ตรงตามความหมายของกลุ่มคำ ประโยค และข้อความสั้นๆ ที่ฟังหรืออ่าน	<p>♦ กลุ่มคำ ประโยคความรวม ข้อความ สัญลักษณ์ เครื่องหมายที่มีความหมายเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม งานอดิเรก สุขภาพ นันทนาการ การซื้อ-ขาย</p> <p>● คำศัพท์สะสม 400-500 คำ</p>
	4. บอกใจความสำคัญ และตอบคำถามจากการฟังและอ่านบทสนทนา นิทานง่ายๆ หรือเรื่องสั้นๆ	<p>♦ ประโยค บทสนทนา นิทานง่ายๆ หรือเรื่องสั้นๆ</p> <p>♦ คำถามเกี่ยวกับใจความสำคัญของเรื่อง เช่น ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร</p> <p>ตัวอย่าง</p> <p>……谁? ……shuí? ……什么? ……shénme? ……哪里? ……nǎli? ……什么时候? ……shénmeshíhòu?</p>

ที่มา: สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา,กระทรวงศึกษาธิการ (2551)

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ชั้น	ตัวชี้วัดชั้นปี	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.5	1. พูดหรือเขียนโต้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล	<p>♦ บทสนทนาที่ใช้ในการทักทาย กล่าวลา ขอบคุณ ขอโทษ</p> <p>♦ ประโยค ข้อนความ หรือภาษาที่ใช้แนะนำตนเอง เพื่อน และบุคคลใกล้ชิดตัว สำนวนการตอบรับ</p> <p>ตัวอย่าง</p> <p>老师好! lǎoshīhǎo! 、我叫…… wǒjiào…… 他是我的…… tāshìwǒde…… 那是他的…… nàshìtāde…… 您贵姓? nínguìxìng? 、这是…… zhèshì…… 谢谢 xièxie 、不用谢 búyòngxiè 不客气 búkèqì、对不起 duìbuqǐ 没关系 méiguānxi、没什么 méishénme</p>
	2. ใช้คำสั่ง คำขอร้อง คำขออนุญาต และคำแนะนำง่ายๆ	<p>♦ คำสั่ง คำขอร้อง คำขออนุญาต และคำแนะนำง่ายๆ</p> <p>ตัวอย่าง</p> <p>请打开窗 qǐngdǎkāichuāng 请站起来 qǐngzhànqǐlái (请) 给我看看 (qǐng) gěiwǒkànkàn 老师, 我们可以去……吗? lǎoshī , wǒmenkěyǐqù...ma? 这样做 zhèyàngzuò 你应该…… nǐyīnggāi……</p>
	3. พูดหรือเขียนแสดงความต้องการขอความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธในสถานการณ์ต่างๆ	<p>♦ ประโยคและสำนวนภาษาที่ใช้บอกความต้องการขอความช่วยเหลือ การตอบรับและปฏิเสธในสถานการณ์ต่างๆ</p> <p>ตัวอย่าง</p> <p>A: 借一下你的铅笔, 可以吗? jiè yí xià nǐ de qiān bǐ , kěyǐ ma? B: 可以 kěyǐ。 对不起, …… duìbuqǐ …… A: 请问, 洗手间在哪儿? qǐngwèn, xǐshǒujiānzàinǎr? B: 在左边/对不起, 不知道。 zàizuǒbian/duìbuqǐ , bùzhīdào.</p>
	4. พูดหรือเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน ครอบครัว และเรื่องใกล้ตัว	<p>♦ ประโยคและสำนวนภาษาที่ใช้ขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน ครอบครัว และเรื่องใกล้ตัว</p> <p>ตัวอย่าง</p> <p>你从哪里来? nǐcóngnǎlǐlá? 我从……来。wǒcóng……lá.</p>

ชั้น	ตัวชี้วัดชั้นปี	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
		你的电话号码是多少? nǐdedìànhuàhàomǎshì duōshǎo? 02-123321(การอ่านหมายเลข เลข 1 อ่านว่า yāo) 你在哪儿出生? nǐzài nǎr chūshēng? 我在……出生。wǒzài……chūshēng. 你的生日是几月几号? nǐdeshēngrìshì jǐyuè jǐhào? 我的生日是……。wǒdeshēngrìshì……
	5. พูดหรือเขียนโต้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล	♦ บทสนทนาที่ใช้ในการทักทาย กล่าวลา ขอบคุณ ขอโทษ ♦ ประโยค ข้อความ หรือภาษาที่ใช้แนะนำตนเอง เพื่อน และบุคคลใกล้ชิดตัว สำนวนการตอบรับ ตัวอย่าง 老师好! lǎoshīhǎo! 、我叫…… wǒjiào…… 他是我的…… tāshìwǒde…… 那是他的…… nàshìtāde…… 您贵姓? nínguìxìng? 、这是…… zhèshì…… 谢谢 xièxie 、不用谢 búyòngxiè 不客气 búkèqì、对不起 duìbuqǐ 没关系 méiguānxi、没什么 méishénme

ที่มา : สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา,กระทรวงศึกษาธิการ (2551)

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ โดยการพูดและการเขียน

ชั้น	ตัวชี้วัดชั้นปี	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.5	1. พูดหรือเขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง และเรื่องใกล้ตัว	<p>♦ ประโยคและสำนวนภาษาที่ใช้ในการพูดและเขียนข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง และเรื่องใกล้ตัว เช่น ข้อมูลส่วนบุคคล สิ่งต่างๆ กิจกรรม ตัวเลข ลำดับที่ วัน เดือน ปี สี ฤดูกาล เวลา สภาพดินฟ้าอากาศ อารมณ์ ความรู้สึก ขนาด รูปร่าง ตำแหน่งของสิ่งของ</p> <p>♦ เครื่องหมายวรรคตอน</p> <p>ตัวอย่าง</p> <p>圆 yuán、方 fāng、角 jiǎo 、长 cháng、短 duǎn 夏季 xiàjì、雨季 yǔjì、凉季 liángjì、春 chūn 夏 xià、秋 qiū、冬 dōng 早上 zǎoshang、上午 shàngwǔ、中午 zhōngwǔ 下午 xiàwǔ、晚上 wǎnshang、时间 shíjiān 逗号 (，) dòuhào、问号 (?) wèn hào 句号 (。) jù hào、顿号 (、) dùnhào 感叹号 (!) gǎntànhào、冒号 (:) màohào 泰国一年有三季：夏季、雨季、冬季。 tàiguó yī nián yǒu sān jì : xià jì , yǔ jì , dōng jì.</p>
	2. เขียนภาพ แผนผัง และตาราง แสดงข้อมูลต่างๆ ตามที่ฟังหรืออ่าน	<p>♦ คำ กลุ่มคำ ประโยคที่แสดงข้อมูลของเรื่องต่างๆ ที่มี ความหมายสัมพันธ์กับภาพ แผนผัง และตาราง</p> <p>ตัวอย่าง</p> <p>在……里边 zài……lǐbian、在……后边 zài……hòubian 这是学校的地图，图书馆在教室的后边。 Zhè shì xué xiào de dìtú , tú shū guǎn zài jiào shì de hòu bian. 这是我的卧室，电视在桌子上。 ● Zhè shì wǒ de wò shì , diàn shì zài zhuō zǐ shàng.</p>
	3. พูดแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรม หรือเรื่องใกล้ตัว	<p>♦ ประโยคที่ใช้พูดแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรม หรือเรื่องใกล้ตัว</p> <p>ตัวอย่าง</p> <p>● 我喜欢打球。wǒ xǐ huān dǎ qiú.</p>

ที่มา : สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา,กระทรวงศึกษาธิการ (2551)

สาระที่ 2: ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้
อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

ชั้น	ตัวชี้วัดชั้นปี	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.5	1. ใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และกิริยาท่าทางอย่างสุภาพ ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของจีน	<p>◆ ถ้อยคำ น้ำเสียง และกิริยาท่าทาง ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของจีน</p> <p>ตัวอย่าง</p> <p>请…… qǐng…… 请问，您贵姓？ qǐngwèn, nínguìxìng?</p>
	2. ตอบคำถาม หรือบอกความสำคัญของเทศกาล วันสำคัญ งานฉลอง และชีวิตความเป็นอยู่ของจีน	<p>◆ ข้อมูล และความสำคัญของเทศกาล วันสำคัญ งานฉลอง และชีวิตความเป็นอยู่ของจีน</p> <p>ตัวอย่าง</p> <p>节日 jiérì、春节 chūnjié 清明 qīngmíng、端午 duānwǔ 中秋节 zhōngqiūjié、儿童节 értóngjié 元旦 yuándàn、母亲节 mǔqīnjié</p> <p>● 父亲节 fùqīnjié、圣诞节 shèngdànjié</p>
	3. เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมของจีน ที่เหมาะสมกับวัย	<p>◆ กิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมของจีน เช่น การเล่นเกม การร้องเพลง การตัดกระดาษ ศิลปะการป้องกันตัว</p> <p>ตัวอย่าง</p> <p>剪纸 jiǎnzhǐ、儿歌 érgē、放 fàng 做风筝 zuòfēngzhēng、猜谜语 cāimíyǔ 跳舞 tiàowǔ、体操 tǐcāo 书法 shūfǎ、象棋 xiàngqí</p>

ที่มา : สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา,กระทรวงศึกษาธิการ (2551)

สาระที่ 2: ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

ชั้น	ตัวชี้วัดชั้นปี	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.5	1. บอกความเหมือน หรือความแตกต่างระหว่างการออกเสียงประ โยคชนิดต่างๆ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการลำดับคำ ตามโครงสร้างประโยคของภาษาจีนและภาษาไทย	<ul style="list-style-type: none"> ♦ ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างการออกเสียงประ โยคชนิดต่างๆ ของภาษาจีนกับภาษาไทย ♦ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการลำดับคำ ตามโครงสร้างประโยคของภาษาจีนและภาษาไทย เช่น <ul style="list-style-type: none"> - เสียงในภาษาจีน: เสียงพยัญชนะ/ เสียงสระ/ เสียงวรรณยุกต์ - ตัวอักษรจีน: ลำดับขีด - คำ: การประสมคำ - ประโยค: โครงสร้างประโยคความเดียว - เครื่องหมายวรรคตอน
	2. บอกความเหมือน หรือความแตกต่างระหว่างเทศกาล และงานฉลอง ตามวัฒนธรรมของจีนกับวัฒนธรรมของไทย	<ul style="list-style-type: none"> ♦ ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างเทศกาล และงานฉลอง ตามวัฒนธรรมของจีนกับวัฒนธรรมของไทย <p>ตัวอย่าง</p> <p>春节 chūnjié 、泼水节 pōshuǐjié (宋干节 sònggānjié)</p> <ul style="list-style-type: none"> ● 教师节 jiàoshījié 、儿童节 értóngjié

ที่มา : สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา,กระทรวงศึกษาธิการ (2551)

สาระที่ 3: ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

ชั้น	ตัวชี้วัดชั้นปี	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.5	1. ค้นคว้า รวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และนำเสนอด้วยการพูดหรือเขียน	<ul style="list-style-type: none"> ♦ คำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ♦ แหล่งข้อมูลต่างๆ ♦ วิธีการนำเสนอ ♦ กลุ่มสาระการเรียนรู้ ได้แก่ <ul style="list-style-type: none"> - 数学 shùxué - 自然科学 zìránkēxué - 社会科学 shèhuìkēxué (地理 dìlǐ、历史 lìshǐ 宗教与文化 zōngjiàoyúwénhuà) - 泰语 tàiyǔ - 外语 wàiyǔ (英语 yīngyǔ、汉语 hànǔ) - 卫生与体育 wèishēngyǔtǐyù - 艺术 yìshù (手工艺 shǒugōngyì、绘画 huìhuà 音乐 yīnyuè、舞蹈 wǔdǎo) - 职业与科技 zhíyèyǔkējì

ที่มา : สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา,กระทรวงศึกษาธิการ (2551)

สาระที่ 4: ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

ชั้น	ตัวชี้วัดชั้นปี	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.5	1. ฟัง พูด และอ่านหรือเขียนประโยค หรือบทสนทนา ในสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและสถานศึกษา	<p>♦ ประโยค หรือบทสนทนาในสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและสถานศึกษา</p> <p>♦ นำคำศัพท์ ประโยค และบทสนทนาที่ได้เรียนรู้มาประยุกต์ใช้ตามสถานการณ์จริง</p> <p>ตัวอย่าง</p> <p>要说话先举手 yàoshuōhuàxiānjǔshǒu 请放下去 qǐngfàngxiàqù 、请回答 qǐnghuídá 注意听 zhùyìtīng、请排队 qǐngpáiduì 请帮我 qǐngbāngwǒ 、请等一下 qǐngděngyíxià 慢慢说 mànmanshuō 、不要吵闹 búyào chǎonào 你应该多看多写 nǐyīnggāiduōkànduōxiě 要说话先举手 yàoshuōhuàxiānjǔshǒu</p>

ที่มา : สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, กระทรวงศึกษาธิการ (2551)

สาระที่ 4: ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

ชั้น	ตัวชี้วัดชั้นปี	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.5	1. ใช้ภาษาจีนในการสืบค้น และรวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับสิ่งใกล้ตัว	<p>♦ การใช้ภาษาจีนในการสืบค้น และรวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับสิ่งใกล้ตัว จากสื่อต่างๆ</p> <p>ตัวอย่าง</p> <p>人物 rénwù 、 食物 shíwù 、 动物 dòngwù 职业 zhíyè 、 报纸 bàozhǐ 日常用品 rìchángyòngpǐn 、 时间 shíjiān 地点 dìdiǎn 网络 wǎngluò</p>

ที่มา : สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา,กระทรวงศึกษาธิการ (2551)

2.2 การพัฒนาความสามารถในการออกเสียง

2.2.1 หลักในการออกเสียงภาษาจีน

ในการเรียนการสอนภาษาจีน การออกเสียงให้ถูกต้องเป็นพื้นฐานในการสื่อสาร ถ้าการออกเสียงไม่ชัดเจนหรือไม่ถูกต้อง จะส่งผลต่อการสื่อความหมายได้

ระบบการออกเสียงของแต่ละภาษาแตกต่างกันมากพอสมควร บางเสียงที่ใช้อยู่ในภาษาหนึ่งอาจจะไม่สามารถหาเสียงที่เหมือนกันพอดี หรือเสียงใกล้เคียงกันในอีกภาษาหนึ่งได้ ดังนั้น การเรียนรู้การออกเสียงในภาษาจีน จำเป็นจะต้องมีเครื่องหมายกำกับกับการออกเสียงมาช่วย เพื่อให้การเรียนการสอนภาษาจีนมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น และในปี ค.ศ. 1958 สาธารณรัฐประชาชนจีนได้พัฒนาและประกาศใช้ระบบการออกเสียงหรือที่เรียกว่าระบบสัทอักษร (汉语拼音)

1) สัทอักษรแทนเสียงพยัญชนะต้นมีทั้งหมด 23 ตัว ได้แก่ (สุฉารัตน์ วงศ์กระจ่าง, 2562)

เสียงริมฝีปาก b p m f

เสียงปุ่มเหงือก d t n l

เสียงเพดานอ่อน g k h

เสียงปุ่มเหงือก j q x

เสียงปลายลิ้น-ฟัน z c s

เสียงปลายลิ้น-เพดานแข็ง zh ch sh r

เสียงพยัญชนะกึ่งสระ y w

คำอธิบายเพิ่มเติม

ตารางที่ 2.2 ตารางพยัญชนะสัทอักษรจีน

ลำดับ	พยัญชนะ	เทียบได้กับเสียง	ลำดับ	พยัญชนะ	เทียบได้กับเสียง
1.	b	บ๊ว,ปอ	13.	q	จี้
2.	p	พัว,พอ	14.	x	ซี
3.	m	มัว,มอ	15.	zh	จี้ว
4.	f	ฟัว,ฟอ	16.	ch	ชวี้ว
5.	d	เตอ	17.	sh	ชวี้ว
6.	t	เทอ	18.	r	ยวี้ว
7.	n	เนอ	19.	z	จี้ว
8.	l	เลอ	20.	c	ชวี้ว
9.	g	เกอ	21.	s	ชวี้ว
10.	k	เคอ	22.	y	อี
11.	h	เฮอ	23.	w	อู
12.	j	จี			

1) สัทอักษรแทนเสียงสระ 24 เสียงแบ่งเป็น

2.1 เสียงสระเดี่ยว ดังนี้

a o e i u ü

2.2 เสียงสระผสมมีดังนี้

a) ai ao an ang

o) ou ong

e) ei er en eng

i) iu ie in ing

u) ui un

ü) üe ün

คำอธิบายเพิ่มเติม

ตารางที่ 2.3 ตารางสระสี่ทอักษวจีน

ลำดับ	สระ	เทียบได้กับเสียง	ลำดับ	สระ	เทียบได้กับเสียง
1.	a	อา	13.	ie	เอีย
2.	o	ออ	14.	üe	เยวีย
3.	e	เออ	15.	er	เออร์
4.	i	อี	16.	an	อัน
5.	u	อู	17.	en	เอ็น
6.	ü	อวี	18.	in	อิน
7.	ai	ไอ	19.	un	เวิน
8.	ei	เอย	20.	ün	อวิน
9.	ui	เวย	21.	ang	อัง
10.	ao	เอา	22.	eng	เอิง
11.	ou	โอว	23.	ing	อิง
12.	iu	โยว	24.	ong	อง

2) ฟินอินเฉพาะ

ในภาษาจีนกลาง มีพยัญชนะและสระจำนวน 16 ตัว ที่ประสมรวมกันเป็นเสียงเดียว จะไม่แบ่งเป็นพยัญชนะหรือสระ ได้แก่

ตารางที่ 2.4 ตารางฟินอินเฉพาะ

ลำดับ	ฟินอิน	เทียบได้กับเสียง	ลำดับ	ฟินอิน	เทียบได้กับเสียง
1.	zhi	จื่อ	9.	wu	อู
2.	chi	ชื่อ	10.	yu	อวี
3.	shi	ชื่อ	11.	ye	เยีย
4.	ri	ยื่อ	12.	yue	เยวีย
5.	zi	จื่อ	13.	yuan	เวียน
6.	ci	ชื่อ	14.	yin	อิน
7.	si	ชื่อ	15.	yun	อวิน
8.	yi	อี	16.	ying	อิง

3) วรรณยุกต์ มีทั้งหมด 4 เสียง

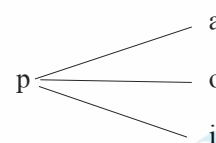
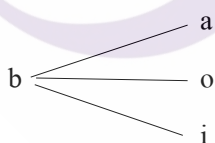
ตารางที่ 2.5 ตารางวรรณยุกต์สี่ทอักษวจีน

เสียงที่ 1	阴平 -
เสียงที่ 2	阳平 ´
เสียงที่ 3	上声 ˇ
เสียงที่ 4	去声 ˋ

4) การผสมเสียง

วิธีการผสมเสียงของสี่ทอักษรแทนพยัญชนะและสระ ประกอบด้วย

1. พยัญชนะผสมสระเดียว 1 ตัว ตามตัวอย่างดังนี้

2. พยัญชนะผสมสระผสมมากกว่า 1 ตัวขึ้นไป ตามตัวอย่างดังนี้

สระผสม 2 ตัว เช่น ai ei ao ou ฯลฯ

สระผสม 3 ตัว เช่น ang eng ong ฯลฯ

สระผสม 4 ตัว เช่น iong liang lieng ฯลฯ

3. เสียงวรรณยุกต์

วรรณยุกต์ของจีนมีทั้งสิ้น 4 เสียง โดยแต่ละเสียงจะใช้เครื่องหมายวรรณยุกต์และมีชื่อเรียกเฉพาะแต่ ณ ที่นี้จะขอเรียกว่าเสียงที่ 1 เสียงที่ 2 เสียงที่ 3 และเสียงที่ 4 พร้อมทั้งอธิบายเปรียบเทียบกับเสียงวรรณยุกต์ไทยเพื่อรวดเร็วในการเรียนรู้ดังนี้

ตารางที่ 2.6 แสดงการออกเสียงพินอิน

การใส่วรรณยุกต์	วรรณยุกต์เสียง				
	1	2	3	4	ไม่ได้เสียงเบา
เสียงที่					
วิธีเขียนปกติ	ba	bá	bǎ	bà	ba
คำอ่าน	ปา	ป้า	ป่า	ป๊า	
ระดับเสียง	5-5	3-5	2-1-4	5-1	ออกเสียงเบา

4. เครื่องหมายแทนเสียงวรรณยุกต์ คือ

- เสียงหนึ่ง / เสียงสอง

V เสียงสาม \ เสียงสี่

5) กฎของการเติมวรรณยุกต์

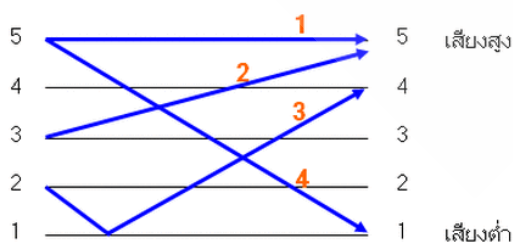
1. เครื่องหมายวรรณยุกต์จะใส่ไว้ตรงสระเท่านั้น ห้ามใส่ไว้บนพยัญชนะ
2. ตำแหน่งการใส่เครื่องหมายวรรณยุกต์จะใส่ไว้ตามลำดับของสระ
3. ในกรณีที่มี เจอสระ ui และ iu ให้ใส่วรรณยุกต์ไว้ที่ตัวสัทอักษรท้ายสุด

1	2	3	4	5	6
a	o	e	i	u	ü

ตัวอย่าง bǎo , shǒu , bēi , jiǔ , huì , lüè

หมายเหตุ ในกรณีสระที่เริ่มต้นด้วยสระ ü (รวมสระเดี่ยว ü) ประสมกับพยัญชนะ j, q, x ให้ตัดสองจุดที่อยู่ข้างบนของ ü ไป แต่เวลาประสมกับพยัญชนะ l, n จะละสองจุดดังกล่าวไม่ได้

6) การเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์ในภาษาจีน

1. 一 สามารถออกเสียงได้ทั้ง yī yí yì
จะออกเสียง yī ก็ต่อเมื่อ คำๆ นั้นเป็นจำนวนตัวเลข จำนวนเต็ม ลำดับที่ เป็นต้น
จะออกเสียงเป็น yí ก็ต่อเมื่อเสียงวรรณยุกต์ของคำศัพท์ข้างหลังเป็นเสียง 4 เช่น
yígòng ,yígè, yíwàn ,yíkuài, yíjiàn, yíbàn เป็นต้น

จะออกเสียง yì ก็ต่อเมื่อเสียงวรรณยุกต์ของคำศัพท์ข้างหลังเป็นเสียง 1 เสียง 2 และเสียง 3 เช่น yìzhī, yìbān ,yìmáo, yìqǐ , เป็นต้น

2. 不 จะออกเสียงเป็น bù ก็ต่อเมื่อมีเสียง 1 เสียง 2 และเสียง 3 ตามหลังเช่น
bùchī,bùkěyǐ, bùguān ,bùxíng ,bùlái , bùjiǔ bùliǎo ,bùgǎn, bùxǐhuan เป็นต้น ส่วนจะออก
เสียง bú ก็ต่อเมื่อเสียงวรรณยุกต์ของคำศัพท์ข้างหลังเป็นเสียง 4 เช่น búshì búduì, búdàn ,
búgòu , búguò, búguì เป็นต้น

3. ในกรณีที่เสียง 3 อยู่ใกล้กันก็ให้ผันเสียงวรรณยุกต์ของคำศัพท์ตัวแรกมาเป็นเสียง 2 เช่น nǐhǎo ให้ออกเสียงเป็น níhǎo แต่เวลาเขียนให้คงรูปเดิมไว้ ถ้ามีวรรณยุกต์เสียง 3 ติดกันสามตัวก็ให้ผันตัวที่ 2 เป็นเสียง 2 เพื่อแยกเสียงไม่ให้ ออกเสียง 3 ซ้อนกัน เช่น wǒ hěn hǎo , wǒ kě yǐ เป็นต้น

4. ในกรณีที่มีวรรณยุกต์เสียง 3 ติดกันสี่ตัวก็ให้ผันคำศัพท์ตัวแรกและตัวที่สามมาเป็น เสียงสอง เพื่อไม่ให้เสียงสามติดกัน แต่เวลาเขียนก็ให้คงรูปเสียงเหมือนเดิมจะผันเสียงก็ต่อเมื่อพูด หรืออ่านเท่านั้น เช่น wǒ yě hěn hǎo เป็นต้น (กรมการศึกษานอกโรงเรียน, 2555, น. 2-7)

อาจสรุปได้ว่า หลักการออกเสียงภาษาจีนที่ถูกต้องมีหลักการที่ค่อนข้างละเอียด จำเป็นต้องออกเสียงให้ชัดเจนเพื่อการสื่อความหมายที่ถูกต้อง

2.2.2 ปัญหาในการออกเสียงภาษาจีนของนักเรียนไทย

ปัญหาและอุปสรรคในการศึกษาภาษาจีนในประเทศไทยมีหลายประการ การออกเสียง ที่ถูกต้องตามเจ้าของภาษานั้นเป็นสิ่งที่สำคัญ การออกเสียงภาษาจีนยังคงเป็นปัญหาในการออกเสียง สำหรับผู้เรียนชาวไทย ดุลยบุญสรณ์ สุภษา และ จี เสวียหง (2560) ได้ทำการวิจัย พบว่า ผู้เข้าร่วม ทดสอบ มีปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะทั้งหมด 6 เสียง ได้แก่ x, zh, ch, sh, r, และ z เนื่องจากภาษาจีนจำเป็นจะต้องออกเสียงให้ชัดเจน เพื่อป้องกันการสื่อความหมายที่ผิด ผู้วิจัยพบว่า ผู้เรียนมักออกเสียงสลับกัน บางครั้งรวมเป็นเสียงเดียวกันเลยก็มี

สุดารัตน์ วงศ์กระจ่าง (2562) ได้กล่าวว่า ภาษาไทยและภาษาจีนกลางจัดอยู่ในตระกูล ภาษาเดียวกัน คือ ภาษาตระกูลจีน-ทิเบต มีหน่วยเสียง พื้นฐานเหมือนกัน คือหน่วยเสียงพยัญชนะ หน่วยเสียงสระ และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ ในขณะที่หลิว สวิน (Liu Xun,2010) ได้กล่าวไว้ว่า

“หากภาษาสองภาษานั้นมีความต่างกันอย่างมาก ถึงแม้ว่าการเรียนรู้จะเป็นไปอย่างช้าๆ แต่อุปสรรคนั้นอาจจะมีเพียงเล็กน้อย จะทำความเข้าใจได้อย่างถ่องแท้ แต่ภาษาสองภาษาที่ดูแล้วคล้ายคลึงกันอย่างมาก ถึงแม้ว่าการเรียนรู้จะเป็นไปอย่างรวดเร็ว แต่ความแตกต่างเล็กน้อยจะเป็นอุปสรรคอย่างมาก ยกที่จะทำความเข้าใจอย่างถ่องแท้”

Tarone (1987, สุदारัตน์ วงศ์กระจ่าง, 2550) กล่าวถึงระบบเสียงระหว่างภาษาสองภาษาว่า การออกเสียงภาษาที่สองของผู้เรียน ภาษาต่างประเทศนั้น จะได้รับอิทธิพลส่วนหนึ่งมาจากภาษาแม่ ดังนั้น สาเหตุที่ผู้เรียนออกเสียงผิดเพี้ยนอาจเกิดจากการที่ผู้เรียนนำหน่วยเสียงพยัญชนะดังกล่าวเทียบเคียงกับหน่วยเสียงพยัญชนะไทยที่มีเสียงใกล้เคียงกัน คือ ใช้ พยัญชนะ ช ศษ ส แทนเสียงพยัญชนะ x s sh ใช้พยัญชนะ จ แทนเสียงพยัญชนะ j z zh และใช้พยัญชนะ ช ฉ แทนเสียง q c ch ซึ่งหากพิจารณาจากวิธีการออกเสียงแล้ว พยัญชนะดังกล่าวล้วนมีลักษณะการออกเสียงและตำแหน่ง การเกิดเสียงที่แตกต่างกัน เช่น เสียง z[ts] มีลักษณะเป็นเสียงกักและกึ่งเสียดแทรก ไม่ก้อง ไม่พ่นลม เกิดจากปลายลิ้นกับฟัน เสียง zh[tʃ] มีลักษณะเป็นเสียงกักและกึ่งเสียดแทรก ไม่ก้อง ไม่พ่นลม เกิดจากปลายลิ้นกับเพดานแข็ง แต่ เสียง จ[c] มีลักษณะเป็นเสียงกักหรือระเบิด ไม่ก้อง ไม่พ่นลม เกิดจากเพดานแข็ง ไม่สามารถนำมาเทียบเคียงกันได้

ปัญหาการแทรกแซงจากภาษาแม่อีกเรื่องหนึ่งที่ถูกเขียนในฐานะอาจารย์ผู้สอนภาษาจีน พบบ่อย การแทรกแซงจากภาษาแม่ หรือที่เรียกว่า Phonological sieve (Trubetzkoy, 1939 อ้างถึงใน Meesat, 2015) คือผู้เรียนภาษาต่างประเทศใช้ความเคยชินเรื่องระบบเสียงของภาษาแม่ มารับรู้ระบบเสียงในภาษาต่างประเทศที่เรียน ทำให้ผู้เรียนไม่สามารถออกเสียงได้ใกล้เคียง หรือเหมือนเจ้าของภาษา สำหรับการเรียนภาษาจีน พบว่า ผู้เรียนชาวไทยรับการแทรกแซงและอิทธิพลของภาษาไทย ซึ่งเป็นภาษาแม่ เช่น มีการออกเสียงคำที่ขึ้นต้นด้วยเสียง r[Z] ผิดเพี้ยนเป็นเสียง l[l] เช่น คำว่า ร้อน 热 สัทอักษรภาษาจีน กลางสะกดว่า rè (เย่อ) แต่ผู้เรียนออกเสียงว่า lè (เล่อ) ซึ่งมีเสียงตรงกับคำว่า 乐 ที่แปลว่า ยินดี หรือคำว่า คน 人 สัทอักษรภาษาจีนกลางสะกดว่า rén (เหยิน) แต่ผู้เรียนออกเสียงเป็น เหลิน ซึ่งไม่มีเสียงนี้ในภาษาจีนกลาง สำหรับเรื่องการออกเสียง ร ล นี้

เรื่องเด่น ปันเขื่อนขัตติย์ (2540, อ้างถึงใน สุदारัตน์ วงศ์กระจ่าง, 2550) ได้อธิบายไว้ว่า ธรรมชาติของภาษาไทย (ภาษาพูด) หน่วยเสียงพยัญชนะ “ร”[r] ที่เป็นพยัญชนะต้นคำหรือควบกล้ำกับพยัญชนะอื่นมักถูกสับเปลี่ยนกับหน่วยเสียง พยัญชนะ “ล”[l] โดยไม่ทำให้ความหมายของคำเปลี่ยนไปและไม่ทำให้ผู้ฟังเข้าใจผิดหรือสับสนในการสนทนา ผู้เขียนสรุปได้ว่านี่อาจเป็นสาเหตุที่ทำให้ผู้เรียนชาวไทยไม่ระมัดระวังในการออกเสียงภาษาจีน จนส่งผลให้ออกเสียง r[Z] ผิดเพี้ยนไปก็เป็นได้

2.2.3 แนวทางการพัฒนาความสามารถในการออกเสียงภาษาต่างประเทศ

การจัดการเรียนการสอนการออกเสียงภาษาจีนสำหรับผู้เรียนภาษาจีนเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นในการแก้ไขปัญหา การออกเสียงภาษาจีน ซึ่งต้องใช้เวลาและการฝึกฝนสม่ำเสมอและถูกต้อง ในขณะที่เดียวกันถ้าผู้สอนไม่สามารถจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เหมาะสม หรือไม่น่าสนใจเพียงพอแล้ว การเรียนการสอนก็จะไม่ประสบความสำเร็จได้ตามที่ต้องการ การเรียนการสอนเรื่องเสียงนั้น ศรีวิไล พลมณี (2545 อ้างถึงในเสาวนีย์ คำรงโรจน์สกุล และ สุภา พูนผล, 2560) ได้กล่าวว่า การเรียนการสอนออกเสียงนั้นจะต้องมีกระบวนการดังนี้ คือ

1. จำได้ (Recognition) คือ ทราบว่าเสียงนั้นเป็นอย่างไร
2. เลียนแบบ (Imitation) คือ การเลียนแบบ พยายามทำให้เหมือน
3. พูซ้ำๆ (Repetition) คือ การพูซ้ำหลาย ๆ ครั้ง
4. ท่องจำ (Memorization) คือการท่องจำ ๆ จนจำได้

ดังนั้น การจัดการเรียนการสอนจีนจะช่วยพัฒนาการออกเสียงของผู้เรียนให้ดีขึ้นได้ ซึ่งสามารถทำได้หลายวิธี ดังนี้

1. การสอนออกเสียงควรบูรณาการกับการสอนภาษาทุกทักษะ เพราะการออกเสียงเป็นปัญหา ใหญ่ที่สุดของผู้เรียน
2. การเรียนการสอนการออกเสียงต้องค่อยเป็นค่อยไป พัฒนาให้ครบทุกจุด และแทรกสอนซ้ำย้ำทวน ตามความเหมาะสม โดยปรับเปลี่ยนสื่อ และกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อให้ผู้เรียนทำซ้ำโดยไม่เบื่อ
3. ควรทำบัตรสัญลักษณ์แทนเสียงแยกเป็นเสียงเดี่ยว (เหมือนบัตรตัวอักษร) ไว้สำหรับเล่นเกมต่างๆ ที่ช่วยให้ผู้เรียนจดจำเสียงหรือสัญลักษณ์ต่างๆ ได้
4. ควรมีกิจกรรมฝึกกล่อมเนื้ออวัยวะในการออกเสียงที่ไม่มีในภาษาไทย เพื่อให้มีความพร้อม สามารถออกเสียงยากๆ ได้คล่องแคล่ว
5. การสื่อสารจะใช้ภาษาพูดแบบสลับภาษาบ้างในบางครั้ง เช่น ในหนึ่งประโยคจะใช้ทั้ง ภาษาไทย ภาษาจีน แรกๆผู้เรียนอาจสับสนอยู่ แต่หลังๆ ผู้เรียนก็เข้าใจสิ่งที่สื่อสารกับพวกเขา ฉะนั้นการสอนทุกครั้งจะเน้นการใช้ภาษาจีนในการสอน แต่บางครั้งก็จะใช้การสลับกับภาษาไทย
6. มีสื่อประกอบในการสอน เช่น บัตรคำรูปภาพ หรือแม้แต่การใช้ท่าทางของผู้สอนเอง และ เริ่มจากสิ่งที่อยู่ใกล้ตัวและใช้บ่อยที่สุด เรียนรู้ได้ง่าย
7. ผู้สอนสามารถทำให้ชั้นเรียนมีชีวิตชีวาได้ ด้วยการใช้นเสียงแสดงอารมณ์ ความรู้สึก และ ปฏิกริยาโต้ตอบในสภาพการณ์ต่างๆ ทำให้ผู้เรียนเข้าใจ การนำภาษาไปใช้ในสถานการณ์ที่แตกต่างกันออกไป และไม่เบื่อหน่ายที่จะฝึกฝนซ้ำๆ เพราะผู้สอนสามารถสร้างความหลากหลายได้

8. ผู้สอนควรทำแผนภาพแสดงอวัยวะที่ใช้ในการออกเสียงไว้ใช้ในการสอนเสียง และควรติดไว้ให้ผู้เรียนเห็นจนคุ้นเคย

9. เมื่อพบข้อผิดพลาดในการออกเสียงของผู้เรียนให้วิเคราะห์ว่าเกิดจากอะไร ถ้าผู้เรียนจำนวน มากทำผิดเหมือนๆ กันและเป็นความผิดที่สำคัญซึ่งจะส่งผลต่อการเรียนรู้ต่อไป ให้นำมาสร้างกิจกรรมใหม่ สอนซ้ำจนกว่าจะทำได้

10. การสอนออกเสียงให้ได้ผลต้องทำอย่างต่อเนื่อง เมื่อผู้เรียนเข้าใจหลักและวิธีการออกเสียงแล้ว ควรให้ฝึกฟังกับเทปหรือวีดิทัศน์อย่างสม่ำเสมอ และให้นำความรู้ไปใช้ในชีวิตจริงด้วย เช่น ให้ร้องเพลง ชมภาพยนตร์ หรือพูดคุยกับเจ้าของภาษา

ผู้สอนต้องคำนึงถึงคุณลักษณะเฉพาะตัวของผู้เรียนแต่ละคน และควรช่วยผู้เรียนให้สามารถพัฒนาตนเองได้ (วรพงศ์ ไชยฤกษ์, 2549) ดังนั้นการสอนออกเสียงให้ชัดเจนเป็นสิ่งที่จำเป็น และควรใช้สื่อหลายประเภท เช่น ของจริง รูปภาพ แผนภาพ แผนภูมิ สัญลักษณ์ เครื่องหมายต่าง ๆ เทป วีดิโอ มัลติมีเดีย โปรแกรมคอมพิวเตอร์ กิจกรรมการเรียนการสอนก็ควรใช้หลายรูปแบบ เช่น การสาธิต การใช้แบบฝึก การเล่นเกม การร้องเพลง การจัดการแสดง และการให้โอกาสพูดคุยกับเจ้าของ ภาษา เป็นต้น

จะเห็นได้ว่าการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนมีผลต่อความสำเร็จหรือความล้มเหลวในการจัดการเรียนการสอนเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากการจัดกิจกรรมการสอนเป็นการถ่ายทอดความรู้ของผู้สอนโดยใช้กลวิธีหรือกระบวนการต่างๆ ที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ได้รับประโยชน์ และเกิดทักษะตามที่ต้องการได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้นการสอนออกเสียงภาษาจีนนั้น ผู้สอนควรเริ่มจากการศึกษาสาเหตุ ของปัญหาที่แท้จริง ศึกษาปัญหาอย่างถ่องแท้ และแนวทางเพื่อช่วยพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนให้ดีขึ้น นอกจากนี้ผู้สอนควรเข้าใจ จิตวิทยาการเรียนการสอน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้น่าสนใจ เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาจีนด้วยความสนุกสนาน มีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษา และประสบความสำเร็จจากการเรียนรู้ จนสามารถสื่อสารได้ตามจุดมุ่งหมาย

2.2.4 การวัดความสามารถในสื่อสารและการออกเสียงภาษาต่างประเทศ

การวัดและการประเมินความสามารถสื่อสาร และการออกเสียงภาษาจีน สามารถทำได้หลายวิธีและสามารถดำเนินการได้ทั้งก่อนเรียน ระหว่างเรียนและหลังเรียน โดยมีนักการศึกษาหลายท่านได้เสนอเกณฑ์การให้คะแนนไว้ ดังนี้

Wilkins (1974 อ้างถึงใน ชีราภรณ์ กิจจาร์ักษ์ , 2553) เสนอแนะการประเมินผลความสามารถของผู้ใช้ภาษา 5 ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่าน การเขียน และการแปล โดยในแต่ละด้านแบ่งระดับความสามารถ ออกเป็น 7 ระดับ โดยในทักษะด้านการพูด แบ่งระดับดังต่อไปนี้

ระดับ 7 พูดคล่องได้เหมือนเจ้าของภาษา

ระดับ 6 สามารถพูดสื่อสารความหมายในทุกสถานการณ์ แต่อาจมีที่ผิดไวยากรณ์ หรือใช้ศัพท์ผิดบ้างเล็กน้อย

ระดับ 5 สามารถพูดสื่อสารความหมายได้ในสถานการณ์ต่างๆ แต่ไม่คล่องเมื่อพูด เรื่องที่ซับซ้อนลึกซึ้ง ผู้ที่สนทนาด้วยต้องถามเพื่อให้ได้ความกระจ่างขึ้นเป็นครั้งคราว

ระดับ 4 สามารถเล่าเหตุการณ์โดยที่ผู้ฟังไม่เกิดความสับสนแต่ยังไม่สามารถพูด ต่อเนื่องแสดงเหตุผลโต้แย้ง มักนิ่งเฉยขณะเจ้าของภาษาอธิบาย เว้นแต่มีผู้พูดด้วยแบบตัวต่อตัว

ระดับ 3 สามารถพูดเรื่องทั่วไปด้วยประโยคง่ายๆ ได้ มีการใช้ไวยากรณ์ผิด เสียย ที่ใช้ก็ยังแปร่ง ผู้ฟังมีความยากลำบากบ้างในการทำความเข้าใจ

ระดับ 2 สามารถอ่านออกเสียงได้ พอที่จะพูดภาษาอังกฤษได้โดยอาศัยการท่องจำ เพื่อบอกความต้องการของตน พูดตะกุกตะกัก ผิดไวยากรณ์ ออกเสียงผิดบ่อยครั้ง ตอบคำถามได้ช้า ผู้ที่พูดด้วยต้องคอยพยายามช่วยให้พูดต่อไปได้

ระดับ 1 ไม่มีความรู้กฎไวยากรณ์ภาษาจีน สามารถพูดบางคำหรือบางข้อความได้ใน วงจำกัด เช่น 再见 ขณะพูดต้องใช้ท่าทาง หรือมือไม้ประกอบเพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจ

Clark (1974 อ้างถึงใน กมลวรรณ โคมศรีฟ้า, 2551) เสนอการวัด ระดับ ความสามารถ การสื่อสารด้านการพูดของนักเรียน โดยมีองค์ประกอบ 4 ด้าน ได้แก่ การออกเสียง (Pronunciation) คำศัพท์ (Vocabulary) , โครงสร้างประโยค (Structure) และ ความคล่องแคล่ว (Fluency) โดยแต่ละด้านแบ่งเป็น 4 ระดับ ดังนี้

การออกเสียง

1. ยังพูดไม่ได้และโต้ตอบไม่ได้
2. ออกเสียงผิดๆ พูดแล้วเข้าใจยาก
3. ออกเสียงผิดเป็นครั้งคราว แต่โดยทั่วไปแล้วเข้าใจได้
4. ออกเสียงถูกต้องและพูดได้เป็นที่เข้าใจ

คำศัพท์

1. ใช้คำศัพท์ผิดและโต้ตอบไม่ได้
2. ใช้คำศัพท์ผิดบ่อยๆ แต่ใช้ศัพท์ในเหตุการณ์นั้นได้
3. สื่อความหมายได้เป็นส่วนใหญ่ ใช้คำศัพท์ได้เหมาะสม
4. ใช้คำศัพท์ได้เหมาะสมในทุกสถานการณ์

ไวยากรณ์

1. โครงสร้างไวยากรณ์ผิด ไม่สามารถสื่อสารได้
2. ใช้ไวยากรณ์เบื้องต้นผิด ใช้วลีถูกต้องบ้าง

3. ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ได้ถูกต้อง มีข้อผิดพลาดเล็กน้อย

4. ไม่มีข้อผิดพลาดในการใช้ศัพท์หรือโครงสร้าง

ความคล่อง

1. พูดแล้วต้องหยุดนานๆ พูดไม่จบประโยคหรือโต้ตอบไม่ได้

2. พูดๆแล้วพูดต่อไปไม่ได้ พยายามพูดต่อไปโดยเริ่มต้นใหม่

3. บทสนทนาเป็นธรรมชาติและต่อเนื่อง บางครั้งยังติดตะกุกตะกัก

4. บทสนทนาเป็นธรรมชาติ หยุดบ้างเช่นเดียวกับเจ้าของภาษา

Harris (1990 อ้างถึงใน กฤตยา สุขประเสริฐ, 2561) กล่าวถึงเกณฑ์การประเมินผลความสามารถในการสื่อสาร โดยแนะนำว่าการให้วัดความสามารถควรใช้องค์ประกอบ 5 อย่าง คือ การออกเสียง (Pronunciation) ไวยากรณ์ (Grammar) คำศัพท์ (Vocabulary) ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency) และความเข้าใจ (Comprehensibility)

Oller (1979 อ้างถึงใน วราภรณ์ แก้วอิน, 2560) ได้กำหนดหัวข้อและเกณฑ์การประเมินทักษะการสื่อสารภาษาไว้ 5 ประการ รายละเอียดดังนี้

1. ความคล่องในการพูด (Fluency)

2. การออกเสียงพยางค์ คำศัพท์ และข้อความ (Pronunciation)

3. การพูดได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ (Grammar)

4. การออกเสียงหนักเบาใช้ระดับเสียงสูงต่ำ

5. การสื่อความหมาย

ตารางที่ 2.7 หัวข้อเกณฑ์การประเมินของออลเลอร์

การประเมิน	คะแนน	ระดับความสามารถ
ความคล่องในการพูด	4	พูดได้ราบรื่นใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา
	3	พูดช้า หยุดพูดบ้างเป็นบางครั้งบางคราว
	2	พูดช้าๆ หยุดพูดบ้างเป็นครั้งทำให้เข้าใจยาก
	1	พูดหยุดระยะเวลานานมาก ไม่สามารถพูดต่อเนื่องได้
	0	พูดตะกุกตะกักจนไม่สามารถเข้าใจได้

ตารางที่ 2.7 (ต่อ)

การประเมิน	คะแนน	ระดับความสามารถ
การออกเสียงพยัญชนะได้ชัดเจน ถูกต้องในคำศัพท์หรือข้อความ	4	ออกเสียงถูกต้องเกือบทั้งหมด สื่อความถูกต้อง
	3	ออกเสียงชัดเจน ฟังง่าย สื่อความได้เป็นส่วนใหญ่
	2	ออกเสียงชัดเจนพอที่จะทำให้เข้าใจได้
	1	ออกเสียงไม่ชัดเจนจนแทบฟังไม่รู้เรื่อง
	0	ออกเสียงคำศัพท์ไม่ถูกต้อง ฟังไม่เข้าใจ
พูดได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์	4	พูดได้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยค
	3	พูดได้ถูกต้องบางคำ บางประโยค
	2	พูดได้ถูกต้องบางส่วน
	1	พูดได้ทั้งคำและโครงสร้างประโยคแต่ไม่ถูกต้อง
	0	พูดไม่ถูกต้องตามโครงสร้างประโยค
การออกเสียงหนักเบาใช้ระดับเสียงสูงต่ำได้ถูกต้อง	4	ออกเสียงได้ถูกต้องชัดเจน มีการเน้นคำและประโยค
	3	ออกเสียงได้ถูกต้อง แต่ไม่มีการเน้นหนัก
	2	ออกเสียงผิดบ่อยครั้ง
	1	ออกเสียงถูกน้อยมาก
	0	ออกเสียงไม่ถูกเลย
การพูดสื่อความหมาย	4	พูดสื่อความหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ
	3	พูดสื่อสารได้ดีเป็นธรรมชาติ
	2	พูดสื่อสารได้ดีปานกลางเป็นธรรมชาติ
	1	พูดสื่อสารได้น้อยมากเป็นธรรมชาติ
	0	พูดสื่อสารไม่ได้

สนิท สัตโยภาส (2532 อ้างถึงใน สาริณี สุวรรณพันธ์, 2553) ได้กล่าวถึงวิธีการวัดผลการออกเสียงไว้ว่า “วิธีวัดการออกเสียงที่ดีที่สุดก็คือ ให้นักเรียนได้พูดออกเสียงมาจริงๆ” แต่ครูต้องตั้งเกณฑ์การให้คะแนนไว้สำหรับการเปล่งเสียงชัดเจน การหยุดวรรคตอน การเน้นคำ และความคล่องแคล่วในการพูด เป็นต้น

Speaking rubric (Montgomeri, 2002) แบ่งประเภทความสามารถของการพูดออกเป็น 6 ด้าน มีแนวทางการวัดความสามารถทางการพูด ดังนี้

การออกเสียง

1. การเสียงผิดบ่อยๆ ทำให้ผู้ฟังหรือเจ้าของภาษาไม่สามารถเข้าใจได้
2. ออกเสียงผิดเพียงเล็กน้อยแต่ไม่ได้เปลี่ยนความหมายของใจความสำคัญ แต่ผู้ฟังต้องพยายามตั้งใจฟังเพื่อให้ได้ใจความที่ถูกต้อง
3. ออกเสียงผิดเพียงเล็กน้อย แต่ไม่ได้เปลี่ยนคสามหมายของใจความสำคัญ สามารถเข้าใจข้อความที่จะสื่อสารได้โดยผู้ฟังต้องใช้ความพยายาม

4. ออกเสียงถูกต้อง บางครั้งออกเสียงได้เหมือนกับเจ้าของภาษา

ความคล่องแคล่ว

1. หยุดบ่อยครั้งในขณะที่พูดทำให้การสนทนาไม่ลื่นไหล ทำให้ผู้ฟังไม่สนใจฟังข้อความที่สื่อสาร

2. ขณะที่พูดต้องหยุดคิดเป็นระยะ พูดแล้วลังเล ย้ำคำพูดเดิมบ่อยๆ ทำให้การสนทนาไม่ลื่นไหล ทำให้ผู้ฟังไม่สนใจฟังข้อความที่สื่อสารเท่าที่ควร

3. ขณะที่พูดมีความลังเลอยู่บ้างแต่ก็ไม่ได้ทำให้การสนทนาหยุดชะงักลง

4. พูดได้อย่างลื่นไหลและเป็นธรรมชาติทำให้การสนทนาเป็นไปอย่างราบรื่น

คำศัพท์

1. ใช้คำศัพท์ในวงจำกัดและไม่เพียงพอ ทำให้สื่อความหมายไม่ถูกต้อง

2. ใช้คำศัพท์มากขึ้น แต่คำบางคำมีความหมายคลุมเครือไม่ชัดเจน มีการใช้คำซ้ำคำเดิมอยู่บ้างเล็กน้อย สามารถสื่อสารให้เป็นที่เข้าใจได้

3. ใช้คำศัพท์กว้างและหลากหลายมากขึ้น มีคำบางคำที่มีความหมายคลุมเครือไม่ชัดเจนบ้างเล็กน้อย สามารถสื่อสารให้เป็นที่เข้าใจได้

4. ใช้คำศัพท์ปริมาณมากในวงกว้างและหลากหลาย ใช้คำศัพท์ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม สามารถสื่อสารได้ถูกต้องชัดเจนและเป็นที่เข้าใจ

ความถูกต้องและความเข้าใจ

1. พูดผิดและสื่อความหมายผิด ไม่สามารถเข้าใจข้อความที่จะสื่อสารออกมาได้

2. พูดและสื่อความหมายผิดบ้าง ไม่สามารถเข้าใจข้อความที่จะสื่อสารได้เท่าที่ควร

3. พูดและสื่อสารความหมายผิดบ้างเล็กน้อย เข้าใจข้อความที่จะสื่อสารได้บ้าง

4. พูดและสื่อสารความหมายได้ถูกต้อง สามารถเข้าใจข้อความที่จะสื่อสาร

ข้อความหรือใจความ

1. พูดประโยคสั้นๆและไม่สมบูรณ์ ใจความที่พูดไม่ต่อเนื่องกัน ไม่สามารถเข้าใจข้อความที่สื่อสารได้

2. พูดโดยใช้โครงสร้างประโยคง่ายๆและขาดการขยายความ ใจความไม่ต่อเนื่องกัน และไม่สมบูรณ์

3. พูดประโยคค่อนข้างหลากหลาย แต่ยังขาดการขยายความ ผู้ฟังต้องพยายามเชื่อมโยงประโยคที่ฟังให้มีใจความต่อเนื่องและสัมพันธ์กัน ขาดการเชื่อมคำ ทำให้ข้อความไม่เชื่อมโยงกันเล็กน้อย

4. พูดบรรยายข้อความอย่างมีรายละเอียดและน่าสนใจ ใช้คำเชื่อมที่เหมาะสมทำให้ประโยคใจความที่ต่อเนื่องและสัมพันธ์กัน

ความสามารถในการเข้าใจ

1. พูดแล้วผู้ฟังไม่เข้าใจ ไม่สามารถพูดต่อได้เมื่อมีคนถามคำถามหรือขัดจังหวะไม่สามารถเข้าใจเมื่อพูดหัวข้อที่ยากหรือมีความหลากหลาย เข้าใจเฉพาะหัวข้อง่ายๆเท่านั้น

2. พูดแล้วผู้ฟังสามารถจับใจความสำคัญของเรื่องที่สนทนาได้แต่ไม่เข้าใจรายละเอียดของข้อความ เมื่อมีคนถามคำถามหรือขัดจังหวะอาจจะพูดติดขัดหรือหยุดบ้างเล็กน้อยแต่สามารถพูดต่อไปได้ ไม่เข้าใจเมื่อผู้พูดพูดหัวข้อที่ยากหรือมีความหลากหลายแต่สามารถสนทนาไปกับคู่สนทนาได้

3. สามารถเข้าใจและจับใจความสำคัญของเรื่องที่สนทนาได้ เข้าใจรายละเอียดของเรื่องที่สนทนา เมื่อมีคนถามคำถามหรือขัดจังหวะจะพูดติดขัดบ้างเล็กน้อยแต่สามารถพูดต่อไปได้ เข้าใจเมื่อผู้พูดพูดหัวข้อที่หลากหลายมากขึ้นและสามารถสนทนาไปกับคู่สนทนาได้

4. สามารถเข้าใจและจับใจความสำคัญของเรื่องที่สนทนาได้ เข้าใจรายละเอียดของข้อความที่สนทนาได้เป็นอย่างดี เมื่อมีคนถามคำถามหรือขัดจังหวะสามารถพูดต่อไปได้โดยไม่ติดขัด

วัฒนาพร ระวังทุกข์ (2547) ได้กล่าวว่าการวัดผล ประเมินผลการออกเสียงภาษาอังกฤษ สิ่งที่ต้องคำนึงถึง มีดังนี้

1. ความถูกต้อง หมายถึง การออกเสียงภาษาอังกฤษ ในเรื่องของคำศัพท์หรือประโยค ได้ถูกต้องตามหลักการการออกเสียง มีการเน้นหนักในคำหรือประโยค

2. ความคล่องแคล่ว หมายถึง การพูดต่อเนื่อง ไม่ติดขัด ไม่ตะกุกตะกัก ไม่หยุดเป็นช่วงๆ ออกเสียงหรือพูดชัดเจนทำให้สื่อสารได้

3. น้ำเสียง/การแสดงท่าทาง หมายถึง การพูดด้วยน้ำเสียงที่เหมาะสมกับบทบรรยาย พูดเป็นธรรมชาติ น่าสนใจ หรือมีท่าทางประกอบ

สาลินี สมบูรณ์ไพศาล (2549) ได้นำเสนอแบบประเมินผลความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ซึ่งพิจารณาด้านความคล่องแคล่ว (Fluency) การออกเสียง

(Pronunciation) ไวยากรณ์ (Grammar) และคำศัพท์ (Vocabulary) โดยแบ่งความสามารถในแต่ละองค์ประกอบเป็น 5 ระดับ จากระดับ 1 (Poor) ถึงระดับ 5 (Excellent) ดังนี้

1.ความคล่องแคล่ว (Fluency)	
ระดับ 1	พูดเป็นคำ ติดขัด ไม่ต่อเนื่องกัน และไม่สามารถสื่อสารหรือสนทนาเป็นเรื่องราวได้
ระดับ 2	พูดช้า พูดเป็นคำหรือวลีสั้นๆ หยุดคิดและใช้เวลานาน พูดสื่อสารได้บ้าง
ระดับ 3	พูดโต้ตอบโดยใช้คำพูดเป็นวลีสั้นๆ ไม่เป็นประโยคที่สมบูรณ์ แต่เข้าใจได้
ระดับ 4	สนทนาโต้ตอบได้เป็นวลีหรือประโยคที่สมบูรณ์ มีผิดพลาดบ้างเล็กน้อย แต่สื่อสารได้ตรงวัตถุประสงค์
ระดับ 5	พูดคล่องแคล่ว โต้ตอบได้โดยทันที ดำเนินบทสนทนาได้อย่างต่อเนื่อง
2.การออกเสียง (Pronunciation)	
ระดับ 1	ออกเสียงคำและประโยคผิด ไม่สามารถสื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจได้
ระดับ 2	ออกเสียงคำและประโยคผิด ต้องพูดซ้ำหลายครั้งเพื่อสื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจ
ระดับ 3	ออกเสียงคำและประโยคผิดบ้าง ทำให้ผู้ฟังต้องตั้งใจฟัง และบางครั้งทำให้เกิดความผิดพลาดได้
ระดับ 4	ออกเสียงคำและประโยคถูกต้อง มีผิดบ้างเล็กน้อย สื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจได้เป็นส่วนใหญ่ แต่สำเนียงยังแตกต่างจากเจ้าของภาษา
ระดับ 5	ออกเสียงคำและประโยคถูกต้องเกือบทั้งหมดและใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา
3.ไวยากรณ์ (Grammar)	
ระดับ 1	ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ผิด การเรียงคำผิดพลาด ไม่สามารถเข้าใจได้ ทำให้การสื่อสารผิดพลาด
ระดับ 2	ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ผิดและอยู่ในวงจำกัด ใช้ได้เฉพาะที่ท่องจำเท่านั้น สื่อสารได้ค่อนข้างน้อย
ระดับ 3	ใช้โครงสร้างไวยากรณ์และเรียงลำดับคำผิดบ่อย ทำให้การสื่อสารไม่ชัดเจนในบางครั้ง
ระดับ 4	ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ถูกต้องเป็นส่วนใหญ่ บางครั้งใช้โครงสร้างไม่ตรงกับความหมายและต้องอธิบายซ้ำ แต่สามารถทำความเข้าใจและสื่อสารได้
ระดับ 5	ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ในการสื่อความหมายได้ถูกต้องและเหมาะสม
4.คำศัพท์ (Vocabulary)	
ระดับ 1	ใช้คำศัพท์ผิดเกือบทั้งหมด ไม่สามารถสื่อสารได้
ระดับ 2	ใช้คำศัพท์ผิดและอยู่ในวงจำกัด ใช้ได้เฉพาะที่ท่องจำเท่านั้น สื่อสารได้ค่อนข้างน้อย

ระดับ 3	ใช้คำศัพท์ในวงจำกัด แต่ยังสามารถใช้ในการสื่อสารและสนทนาสั้นๆ ได้
ระดับ 4	เลือกใช้คำศัพท์ได้พอสมควร สื่อสารเข้าใจได้ แม้จะมีความผิดพลาดบ้าง
ระดับ 5	เลือกใช้คำศัพท์และสำนวนในการสื่อสารความหมายได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

สรุปจากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่า การประเมินการสื่อสารด้านการพูด มักจะมีการประเมินเรื่องการออกเสียง (Pronunciation) เป็นหนึ่งในองค์ประกอบการประเมินอยู่ด้วย โดยเกณฑ์การประเมินการออกเสียง มีระดับคะแนน จาก 1- 4 หรือ 5 จากการออกเสียงผิดจนไม่สามารถสื่อสารได้ จนถึงการออกเสียงได้ถูกต้องใกล้เคียงเจ้าของภาษา (Native like accent) นอกจากนี้การประเมินการออกเสียงยังประเมินตั้งแต่ระดับคำ ประโยค ไปถึงข้อความ

ถึงแม้การออกเสียงจะเป็นองค์ประกอบสำคัญในการประเมินการสื่อสาร หากพิจารณาภาพรวมการประเมินการสื่อสาร พบว่ามีองค์ประกอบของความคล่องแคล่ว (Fluency) และความเป็นที่เข้าใจได้ (Comprehensibility) อยู่ด้วย ซึ่งสององค์ประกอบนี้จะเป็นการสนับสนุนแนวทางการสอนภาษาแบบสื่อสาร (Communicative Language Teaching - CLT) ที่มีเสนอแนะหลักการว่า การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร มากกว่าจะเน้นการฝึกสำเนียงผู้เรียนภาษาต่างประเทศให้คล้ายกับเจ้าของภาษานั้นๆ มากที่สุด (Ancientness) โดยการพูดที่สามารถออกเสียงที่เข้าใจได้ เพื่อมุ่งการสื่อสารเป็นสำคัญ

2.3 การใช้สถานการณ์เป็นฐาน

2.3.1 แนวคิดการใช้สถานการณ์เป็นฐาน

ความหมายของสถานการณ์เป็นฐาน (Scenario Based Learning) ถือเป็นการจัดกิจกรรมโดยเอาสถานการณ์มาใช้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษได้อย่างเป็นรูปธรรม สามารถนำไปใช้ได้ง่ายกับสถานการณ์จริง (Crookle & Oxford, 1990) มีนักการศึกษาได้ให้ความหมายของการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์ดังนี้

สุดคณิง นฤพนธ์จิรกุล (2561) กล่าวว่า แนวคิดการเรียนรู้จากสถานการณ์เสมือนจริง เป็นการเรียนรู้ที่ผู้เรียนมีโอกาใช้ประสบการณ์ในการแก้ไขปัญหาที่มีเหมือนกับสถานการณ์จริง ในการแก้ปัญหาผู้เรียนต้องอาศัยการคิดอย่างรอบคอบ การทำงานร่วมกัน และทักษะการตัดสินใจ การเรียนรู้จากสถานการณ์เสมือนจริง จะเป็นการเรียนรู้อย่างตื่นตัว และผู้เรียนจะเกิดความเข้าใจเชิงลึกในสิ่งที่เรียน ลักษณะของการสอนตามแนวการเรียนรู้จากสถานการณ์เสมือนจริงมีความแตกต่างจากการสอนแบบเดิม แต่ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนทำงานและเรียนรู้ร่วมกัน คิดแก้ปัญหาที่ไม่มีคำตอบตายตัว ผู้สอนเปลี่ยนบทบาทจากการเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้ มาเป็นผู้อำนวยความสะดวก ในขณะที่

ที่ผู้เรียนจะได้เห็นตัวอย่างจริงและได้ฝึกปฏิบัติเหมือนกับอยู่ในสถานการณ์จริง พร้อมทั้งยังฝึกวิเคราะห์ และฝึกแก้ไขปัญหา

Lave (1991 อ้างถึงในวราภรณ์ คำอ้น, 2559) เป็นการเรียนรู้ที่ใช้การปฏิบัติที่เหมือนกับการใช้ในสถานการณ์จริง มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาการเรียนรู้โดยการจูงใจผู้เรียน และการจัดการสิ่งแวดล้อมที่ส่งเสริมการเรียนรู้ ที่เน้นบริบทและนำความรู้ไปใช้มากกว่าการจดจำสิ่งแวดล้อมการเรียนรู้สภาพจริง (Authentic learning Environment) ถือว่าเป็นสภาพที่สอดคล้องกับสถานการณ์จริง ทฤษฎีนี้เน้นปฏิกริยาทางสังคมและการเรียนรู้จากสภาพจริง ผู้เรียนสามารถเรียนรู้จากสิ่งแวดล้อม วัฒนธรรมและการปฏิบัติ เพื่อสร้างความเข้าใจ และพัฒนาการใช้เครื่องมือทางปัญญาในการเรียนรู้ นอกจากนี้ยังเน้นการพัฒนาความสามารถและการลงมือปฏิบัติซึ่งถือได้ว่าเป็นการเรียนรู้ที่สำคัญ และการลงมือปฏิบัติไม่ได้เป็นเพียงเครื่องมือสำหรับการเรียนรู้เท่านั้น แต่ยังเป็นการเรียนรู้ถึงความหมายและบริบทของการปฏิบัติด้วย ผู้เรียนจะได้ลงมือปฏิบัติในการแก้ปัญหาตามสถานการณ์ที่คล้ายกับสถานการณ์จริง

Jones (1983 อ้างถึงในสุขสม สิวะอมรรัตน์, 2552) ได้ให้ความหมายของการเรียนโดยใช้สถานการณ์ว่า สถานการณ์เป็นตัวแทนของเหตุการณ์ในชีวิตจริง ห้องเรียนเป็นตัวแทนของสถานที่ที่เกิดเหตุการณ์ บทบาทของผู้เรียนนั้นดำเนินไปโดยไม่ได้อยู่ภายใต้การควบคุมของครูความสำเร็จหรือล้มเหลวจะเป็นผลมาจากการตัดสินใจของผู้เรียนเอง สถานการณ์เป็นฐาน ไม่เพียงแต่มีความสุขสนุกสนาน แต่ยังเปิดโอกาสให้ผู้เรียนทุกคนมีความรู้สึกว่าเขาต้องทำบทบาทนั้น เพราะต้องรับผิดชอบในการตัดสินใจและการกระทำของเขาเอง ซึ่งเหมือนกับชีวิตจริงตรงที่ไม่มีคำตอบถูกหรือผิดโดยสิ้นเชิง

ทิศนา แคมมณี (2552 อ้างในสุคคณิง นฤพนธ์จิรกุล, 2562) ได้ให้ความหมายว่า วิธีการสอนโดยใช้สถานการณ์ คือ กระบวนการที่ผู้สอนใช้ในการช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด โดยให้ผู้เรียนลงไปเล่นในสถานการณ์ที่มีบทบาท ข้อมูลและกติกการเล่นที่สะท้อนความเป็นจริง และมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งต่างๆ ที่อยู่ในสถานการณ์นั้นๆ โดยใช้ข้อมูลที่มีสภาพคล้ายกับข้อมูลในความเป็นจริง ในการตัดสินใจและแก้ปัญหาต่างๆ ซึ่งการตัดสินใจนั้นจะส่งผลถึงผู้เล่นในลักษณะเดียวกันที่เกิดขึ้นในสถานการณ์จริง

สุคคณิง นฤพนธ์จิรกุล (2562)กล่าวว่า การใช้สถานการณ์เป็นฐานในการเรียนรู้ เป็นการจัดการเรียนรู้ที่มีวัตถุประสงค์หลักเพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริง เป็นการเตรียมความพร้อมผู้เรียนก่อนเข้าสู่การทำงานจริง หลักการสำคัญของการเรียนรู้โดยใช้จากสถานการณ์เป็นฐานอยู่ที่การออกแบบจากสถานการณ์ให้ใกล้เคียงกับสภาพจริงมากที่สุด เพื่อให้ผู้เรียนฝึกการทำงานร่วมกันในการแสวงหาแนวทางแก้ปัญหา ฝึกทักษะการคิด

การเลือกสรรข้อมูล การแก้ปัญหา และการตัดสินใจ ซึ่งล้วนเป็นทักษะที่ตลาดแรงงานต้องการจากบัณฑิตที่จบ การศึกษาระดับอุดมศึกษา

Errington (2010 อ้างถึงในวารางคณา เก้าอ้น, 2559) การเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐานมีความยืดหยุ่นสูง ไม่มีคำตอบที่ตายตัวเพียงคำตอบเดียว แต่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนพัฒนาความสามารถของตนเองในการแก้ไขสถานการณ์ รวมทั้งเรียนรู้จากผลป้อนกลับเพื่อนำมาปรับปรุงและพัฒนาตนเอง ลักษณะของการสอนตามแนวการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐานมีความแตกต่างจากการสอนแบบดั้งเดิม (Traditional approach) โดยเน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริง ส่งเสริมให้ผู้เรียนทำงานและเรียนรู้ร่วมกัน คิดแก้ปัญหาที่ไม่มีคำตอบตายตัวล่วงหน้า ผู้สอนเปลี่ยนบทบาทจากการเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้มาเป็นผู้อำนวยความสะดวก ในขณะที่ผู้เรียนต้องเรียนรู้ผ่านการมีปฏิสัมพันธ์กับสมาชิกในกลุ่ม การเรียนรู้จึงเป็นไปอย่างมีพลวัต และเกิดการเรียนรู้เชิงลึก

จากความหมายของการเรียน โดยใช้สถานการณ์ที่กล่าวมา สรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์ หมายถึงการจัดการเรียนรู้ โดยการจำลองสถานการณ์ในสังคมให้เกิดความเหมือนจริงมากที่สุด เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้การแก้ไขปัญหา ไหวพริบ และยังให้ผู้เรียนได้ร่วมกันระดมความคิด แก้ไขกับสถานการณ์เฉพาะหน้า และยังสามารถนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้

2.3.2 ลักษณะของการใช้สถานการณ์เป็นฐาน

Leo Jones (1983 อ้างถึงในวารางคณา เก้าอ้น, 2559) ได้สรุปลักษณะสำคัญของการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์ไว้ดังนี้

1. การเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นกิจกรรมการเรียนการสอนในห้องเรียนซึ่งจำลองเหตุการณ์จากชีวิตจริง ดังนั้น ห้องเรียนจึงกลายเป็นสถานที่จำลองของสถานการณ์ที่เกิดเหตุการณ์จริง และผู้ร่วมแสดง สถานการณ์จึงเป็นตัวแทนของบุคคลที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์จริงนั้น ข้อมูลที่จำเป็นสำหรับสถานการณ์จำลองจะเป็นข้อมูลที่อยู่ในรูปของเอกสารการบันทึกและคำรา
2. การแสดงบทบาทในสถานการณ์ ผู้แสดงมิใช่เพียงแสดงบทบาทเท่านั้นแต่จะต้องมีการใช้ประสบการณ์ของตนเอง มีการตัดสินใจและการแก้ปัญหาและการทำงานร่วมกับผู้อื่น
3. การเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์มีลักษณะเหมือนชีวิตจริง คือ ไม่มีคำตอบที่ถูกต้องสำหรับปัญหาที่ผู้แสดงบทบาทต้องแก้สิ่งที่เกิดขึ้นในสถานการณ์จำลองเป็นสิ่งที่ไม่อาจทำนายได้ เพราะขึ้นอยู่กับ การตัดสินใจของผู้แสดงแต่ละคน

Gredler (1992) กล่าวถึงลักษณะของการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์ที่ใช้ในการฝึกทักษะทางภาษาไว้ดังนี้

1. สถานการณ์ที่สร้างควรเป็นสถานการณ์ที่ทำให้ผู้เรียนสนใจและอยากสวมบทบาท

เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาได้อย่างเต็มที่

2. เป็นสถานการณ์ที่เน้นการใช้ภาษาสำหรับผู้เรียนแต่ละคนที่มีส่วนในแต่ละบทบาท
3. เป็นสถานการณ์ที่มีความหลากหลายขึ้นอยู่กับวิธีการที่ผู้เรียนจะเลือกใช้ในการดำเนินการ
4. เป็นสถานการณ์ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เลือกใช้ภาษาในการแก้ปัญหา และหาข้อสรุปในการแสดงสถานการณ์ด้วยตนเอง และผู้เรียนจะต้องไม่ถูกประเมินในจุดของการแสดงบทบาทแต่จะเน้นถึงความสามารถในการเลือกใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องตามหน้าที่ของภาษา

เขาวลักษณะ ลอยลิป (2547) ได้สรุปลักษณะของการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์ที่ใช้ในการฝึกทักษะภาษาไว้ดังนี้

1. สถานการณ์ที่ทำให้ผู้เรียนสนใจ และอยากสวมบทบาท
2. สถานการณ์ที่เน้นการใช้ภาษาสำหรับผู้เรียน
3. สถานการณ์ที่มีความหลากหลายที่ให้ผู้เรียนเลือกใช้วิธีการดำเนินการ
4. สถานการณ์ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เลือกใช้ภาษาในการแก้ไขปัญหา และหาข้อสรุปในการแสดงสถานการณ์ด้วยตนเอง

จากลักษณะของการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์ที่กล่าวมาแล้วสรุปได้ว่า เป็นกิจกรรมการเรียนการสอนที่มีจุดเด่น คือ สภาพแวดล้อมภายในห้องเรียนมีการจำลองที่เหมือนสภาพที่เป็นจริง ซึ่งผู้เรียนอาจจะต้องพบเจอในชีวิตประจำวัน นอกจากนี้สถานการณ์จำลองเป็นกิจกรรมที่มีความสนุกสนานและเกิดแรงจูงใจให้ผู้เรียนสนใจในการเรียนมากยิ่งขึ้น

2.3.3 ขั้นตอนการสอนโดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน

มีนักการศึกษาหลายได้เสนอขั้นตอนในการสอนโดยใช้สถานการณ์ไว้ดังนี้

ทิสนา เขมมณี (2552) กล่าวไว้ดังนี้ ผู้สอนเตรียมสถานการณ์ที่จะใช้สอน โดยอาจสร้างขึ้นเองหรืออาจเลือกสถานการณ์ที่มีผู้สร้างไว้แล้ว ทั้งนี้ให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่กำหนด เมื่อมีสถานการณ์จำลองแล้ว ผู้สอนจะต้องศึกษาและทำความเข้าใจในสถานการณ์จำลองนั้นและควรลงเล่นด้วยตนเอง เพื่อจะได้ทราบถึงอุปสรรคข้อขัดข้องต่างๆ ในการเล่น จะได้จัดเตรียมการป้องกันหรือแก้ไขไว้ให้พร้อม

การนำเสนอการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์ เนื่องจากสถานการณ์ส่วนใหญ่ จะมีความซับซ้อนพอสมควรไปถึงระดับมากการนำเสนอสถานการณ์ บทบาท และกติกา จำเป็นต้องมีการเตรียมการอย่างดี ควรนำเสนออย่างเป็นไปตามลำดับขั้นตอน ไม่สับสน และควรจัดข้อมูลทุกอย่างไว้ให้พร้อมควรเริ่มด้วยการบอกเหตุผลและวัตถุประสงค์กว้างๆ แก่ผู้เรียนว่า การเล่นในสถานการณ์จำลองนี้จะให้อะไรและเหตุใดจึงมาเล่นกัน ต่อไปจึงค่อยให้ภาพรวมของสถานการณ์

ทั้งหมด แล้วจึงให้รายละเอียดที่จำเป็น เช่น กติกา บทบาท เมื่อทุกคนเข้าใจพอสมควรแล้ว จึงให้เล่นได้

การเลือกบทบาท เมื่อผู้เรียนเข้าใจภาพรวมและกติกาแล้ว ผู้เรียนทุกคนควรได้รับบทบาทในการเล่น ซึ่งผู้เรียนอาจเป็นผู้เลือกเอง หรือในบางกรณีผู้สอนอาจกำหนดบทบาทให้ผู้เรียน

การเล่นในสถานการณ์ ในขณะที่ผู้เรียนกำลังเล่นในสถานการณ์นั้น ผู้สอนควรติดตามอย่างใกล้ชิด เพื่อสังเกตพฤติกรรมการเล่นของผู้เรียนและจดบันทึกข้อมูลที่จะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนเรียนรู้ของผู้เรียน ให้คำปรึกษาตามความจำเป็น รวมทั้งแก้ปัญหาต่างๆ ที่อาจเกิดขึ้น

การอภิปราย ควรมุ่งประเด็นไปที่การเรียนรู้ความเป็นจริงว่า ในความเป็นจริงสถานการณ์เป็นอย่างไรและอะไรเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อสถานการณ์นั้นๆ ซึ่งผู้เรียนมักได้เรียนรู้จากการเล่นของตนในสถานการณ์นั้น จึงทำให้เกิดความเข้าใจอย่างลึกซึ้ง เมื่อได้เรียนรู้ความเป็นจริงแล้ว การอภิปรายขยายต่อไปว่า เราควรจะให้สถานการณ์นั้นคงอยู่ หรือ เปลี่ยนแปลงไปเป็นอย่างไร และจะอย่างไรจึงทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นได้

กรมวิชาการ (2525) ได้เสนอแนะขั้นตอนการสอนโดยใช้สถานการณ์ดังนี้

1. ครูพบนักเรียนเพื่ออธิบายถึงการใช้อุปกรณ์ต่างๆ เช่น หนังสือสำหรับการค้นคว้า หนังสือพิมพ์ บทความจากวารสาร เอกสารต่างๆ ซึ่งควรเป็นปัจจุบัน และทันต่อเหตุการณ์ ครูชี้แจงแนะนำแหล่งข้อมูล เช่น ห้องสมุด คุอบอกรายชื่อหนังสือที่ใช้ในการอ้างอิง ภาพยนตร์ หรือบุคคลที่เกี่ยวข้องในเรื่องต่างๆ

2. ให้นักเรียนศึกษาข้อมูลต่างๆ จากแหล่งข้อมูลที่ครูแนะนำ

3. ครูแนะนำวิธีการเรียน โดยใช้สถานการณ์จำลอง โดยเล่าถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างสั้นๆ และมอบบทบาทซึ่งจะบอกบทบาทเพียง 3-4 ประโยคสั้นๆ เกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงๆ เลียนแบบใคร มีจุดมุ่งหมายอะไร และบอกถึงประวัติ อุปนิสัยของบุคคลที่เลียนแบบในเรื่องพอสังเขป

4. ให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม และให้ผู้ที่ได้รับอาสาแสดงบทบาทเลือกบทบาทแล้วแยกย้ายไปฝึกซ้อม เพื่อให้การแสดงเป็นไปอย่างสมจริง

5. ให้นักเรียนดูการแสดงบทบาท และสมาชิกในแต่ละกลุ่มร่วมกันอภิปรายให้ข้อคิดเห็น โดยนำเอาความรู้ที่ได้จากการศึกษาข้อมูล มาประกอบการตัดสินใจและร่วมกันทำข้อสรุป

6. ครูและนักเรียนทั้งหมดร่วมกันสรุปปัญหาและวิเคราะห์สาเหตุในสถานการณ์จำลอง เพื่อนำมาอภิปรายอันจะทำให้ให้นักเรียนเข้าใจสถานการณ์ที่เป็นจริงในสังคมยิ่งขึ้น

จากแนวคิดของนักการศึกษาหลายท่าน จะเห็นได้ว่าขั้นตอนในการสอนโดยใช้สถานการณ์นั้น ครูผู้สอนต้องเตรียมการก่อนการสอนเป็นอย่างดี ต้องมีการวางแผนกิจกรรมและเลือกสถานการณ์ที่มีความสอดคล้องกับเนื้อหาในแต่ละระดับชั้น

2.4 ความพึงพอใจ

2.4.1 ความหมายความพึงพอใจ

ความพึงพอใจ (Satisfaction) ได้มีผู้ให้ความหมายของความพึงพอใจไว้หลายความหมาย ดังนี้

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2554) ได้ให้ความหมายของความพึงพอใจไว้ว่า พึงพอใจ หมายถึง รัก ชอบใจ และพึงใจ หมายถึง พอใจ ชอบใจ

ดิเรก กฤษ์หรัย (2528) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ทศนคติทางบวกของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เป็นความรู้สึกหรือทศนคติที่ดีต่องานที่ทำของบุคคลที่มีต่องานในทางบวก ความสุขของบุคคลอันเกิดจากการปฏิบัติงานและได้รับผลเป็นที่พึงพอใจ ทำให้บุคคลเกิดความกระตือรือร้น มีความสุข ความมุ่งมั่นที่จะทำงาน มีขวัญและมีกำลังใจ มีความผูกพันกับหน่วยงาน มีความภาคภูมิใจในความสำเร็จของงานที่ทำ และสิ่งเหล่านี้จะส่งผลต่อประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการทำงานส่งผลต่อถึงความก้าวหน้าและความสำเร็จขององค์กรอีกด้วย

วิรุฬ พรรณเทวี (2542 อ้างถึงใน รังสรรค์ ฤทธิพิชาติ, 2550) กล่าวว่า ความพึงพอใจเป็นความรู้สึกภายในจิตใจของมนุษย์ที่ไม่เหมือนกัน ขึ้นอยู่กับแต่ละบุคคลว่าจะมีความคาดหวังกับสิ่งหนึ่งสิ่งใดอย่างไร ถ้าคาดหวังหรือมีความตั้งใจมากและได้รับการตอบสนองด้วยดีจะมีความพึงพอใจมากแต่ในทางตรงกันข้ามอาจผิดหวังหรือไม่พึงพอใจเป็นอย่างยิ่ง เมื่อไม่ได้รับการตอบสนองตามที่คาดหวังไว้ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสิ่งที่ตั้งใจไว้ว่าจะมีมากหรือน้อยสอดคล้องกับ ฉัตรชัย (2535) กล่าวว่า ความพึงพอใจหมายถึงความรู้สึกหรือทศนคติของบุคคลที่มีต่อสิ่งหนึ่งหรือปัจจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ความรู้สึกพอใจจะเกิดขึ้นเมื่อความต้องการของบุคคลได้รับการตอบสนองหรือบรรลุจุดมุ่งหมายในระดับหนึ่ง ความรู้สึกดังกล่าวจะลดลงหรือไม่เกิดขึ้น หากความต้องการหรือจุดมุ่งหมายนั้นไม่ได้รับการตอบสนอง

กาญจนา อรุณสุขรุจี (2546) กล่าวว่า ความพึงพอใจของมนุษย์เป็นการแสดงออกทางพฤติกรรมที่เป็นนามธรรม ไม่สามารถมองเห็นเป็นรูปร่างได้ การที่เราจะทราบว่าบุคคลมีความพึงพอใจหรือไม่ สามารถสังเกตโดยการแสดงออกที่ค่อนข้างสลับซับซ้อนและต้องมีสิ่งเร้าที่ตรงต่อความต้องการของบุคคล จึงจะทำให้บุคคลเกิดความพึงพอใจ ดังนั้นการสิ่งเร้าจึงเป็นแรงจูงใจของบุคคลนั้นให้เกิดความพึงพอใจในงานนั้น

ประภาส เกตุแก้ว (2546) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกของมนุษย์ที่เกี่ยวข้องกับอารมณ์จากการได้รับการตอบสนองความต้องการ ซึ่งจะแสดงออกทางพฤติกรรม ซึ่งสังเกตได้จากสายตา คำพูด และการแสดงออกทางพฤติกรรม

Gilmer (1975) ให้ความหมายของความพึงพอใจในการปฏิบัติงาน ว่าเป็นผลของทัศนคติต่างๆ ของบุคคลที่มีต่อองค์ประกอบของงาน และมีส่วนสัมพันธ์กับลักษณะงานและสภาพแวดล้อมในการทำงาน ซึ่งความพอใจนั้น ได้แก่ รู้สึกมีความสำเร็จในผลงาน รู้สึกว่าได้รับการยกย่องและรู้สึกว่ามีโอกาสก้าวหน้าในการปฏิบัติงาน

Good (1973) กล่าวว่า ความพึงพอใจในการปฏิบัติงาน หมายถึง คุณภาพสภาพหรือระดับความพึงพอใจ ซึ่งเป็นผลมาจากความสนใจ และทัศนคติของบุคคลที่มีต่องานเขา

สรุปได้ว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกที่ดีหรือทัศนคติที่ดีของบุคคล ซึ่งมักเกิดจากการได้รับการตอบสนองตามที่ตนต้องการ ก็จะเกิดความรู้สึกที่ดีต่อสิ่งนั้น

2.4.2 การวัดความพึงพอใจ

ปริญญา จเรรัชต์และคณะ (2546) กล่าวว่า มาตรวัดความพึงพอใจสามารถกระทำได้หลายวิธี ได้แก่

1. การใช้แบบสอบถามโดยผู้สอบถามจะออกแบบสอบถามเพื่อต้องการทราบ ความคิดเห็นซึ่งสามารถทำได้ในลักษณะที่กำหนดคำตอบให้เลือก หรือตอบคำถามอิสระ คำถามดังกล่าวอาจถามความพึงพอใจในด้านต่างๆ เช่นการบริการการบริหารและเงื่อนไขต่างๆ เป็นต้น
2. การสัมภาษณ์เป็นวิธีวัดความพึงพอใจทางตรงทางหนึ่งซึ่งต้องอาศัยเทคนิค และวิธีการที่ดีที่จะทำให้ได้ข้อมูลที่เป็นจริงได้
3. การสังเกตเป็นวิธีการวัดความพึงพอใจโดยสังเกตพฤติกรรมของบุคคลเป้าหมายไม่ว่าจะแสดงออกจากการพูดกริยาท่าทางวิธีนี้จะต้องอาศัยการกระทำอย่างจริงจังและการสังเกตอย่างมีระเบียบแบบแผน

จากการศึกษา สรุปได้ว่า ความพึงพอใจในการเรียนและผลการเรียน จะมีความสัมพันธ์กันในทางบวก ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับ กิจกรรมที่ผู้เรียนได้ปฏิบัตินั้น ทำให้ผู้เรียนได้รับการตอบสนองความต้องการทางด้านร่างกายและจิตใจ ซึ่งเป็นส่วนสำคัญที่จะทำให้เกิดความสมบูรณ์ของชีวิตมากขึ้นเพียงใด นั่นคือสิ่งที่ครูผู้สอนจะคำนึงถึงองค์ประกอบต่างๆ ในการเสริมสร้างความพึงพอใจในการเรียนรู้ให้กับผู้เรียน

2.4.3 การสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียน

มีนักวิชาการศึกษากล่าวถึงการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียน ดังนี้
บุญชม ศรีสะอาด (2542) ได้กล่าวถึงการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เรียน
ลักษณะเป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับมีเกณฑ์การให้
คะแนน ดังนี้

คะแนน 5 หมายถึง ความพึงพอใจ ระดับมากที่สุด

คะแนน 4 หมายถึง ความพึงพอใจ ระดับมาก

คะแนน 3 หมายถึง ความพึงพอใจ ระดับปานกลาง

คะแนน 2 หมายถึง ความพึงพอใจ ระดับน้อย

คะแนน 1 หมายถึง ความพึงพอใจ ระดับน้อยที่สุด

บุญชม ศรีสะอาด (2556) กำหนดเกณฑ์ในการตัดสินความพึงพอใจของผู้เรียน ดังนี้

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 4.51 -5.00 หมายถึง มีระดับความพึงพอใจมากที่สุด

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.51 -4.50 หมายถึง มีระดับความพึงพอใจมาก

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.51 -3.50 หมายถึง มีระดับความพึงพอใจปานกลาง

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.51 -2.50 หมายถึง มีระดับความพึงพอใจน้อย

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.00 -1.50 หมายถึง มีระดับความพึงพอใจน้อยที่สุด

สรุปได้ว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกชอบ พอใจในการปฏิบัติการเรียนการ
สอน ความพึงพอใจเป็นสิ่งสำคัญที่ก่อให้เกิดงาน ความสำเร็จ ซึ่งจะส่งผลกระทบต่องานที่ออกมา และมีความ
ความรู้สึกว่าได้รับการยกย่องและมีโอกาสก้าวหน้าในการทำงาน

2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1) งานวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาการออกเสียงภาษาจีนสำหรับชาวไทย

กิติญา ชูวิทย์เจริญกิจ, พิณพร คงแทน, รัชกร เหล่าโสภานันท์ และ หม่า ฮวานฮวาน (Ma Huan Huan) (2560) ได้ ศึกษาวิจัยเรื่องพัฒนาความสามารถด้านการอ่านออกเสียงภาษาจีนโดยใช้
ชุดฝึกประกอบการจัดกิจกรรมแบบ Brain Based Learning สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชา
ภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ผลการวิจัยพบว่า 1)
ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องการอ่านออกเสียงภาษาจีนโดยใช้ชุดฝึกประกอบการ
จัดกิจกรรมแบบBrain Based Learning มีประสิทธิภาพเท่ากับ 95.40/90.20 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ร้อยละ
80/80 ที่กำหนดไว้ 2) ค่าดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องการอ่านออกเสียง
ภาษาจีน โดยใช้ชุดฝึกประกอบการจัดกิจกรรม แบบBrain Based Learning มีค่าเท่ากับ 0.8149

แสดงว่า นักศึกษามีความก้าวหน้าในการเรียน เพิ่มขึ้น คิดเป็นร้อยละ 81.49 3) นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มีคะแนนการทดสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 4) นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มีความพึงพอใจต่อการเรียนในภาพรวมอยู่ในระดับมาก

Sun Li Yun (2559) ได้ศึกษาการพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนภาษาจีนขั้นพื้นฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา ภาคเรียนที่ 1 ปี การศึกษา 2558 จำนวน 1 ห้องเรียน 30 คน ผลการวิจัยพบว่า 1) ชุดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาจีนขั้นพื้นฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้ แบบร่วมมือ มีเกณฑ์ประสิทธิภาพเฉลี่ยทุกชุดกิจกรรม $E1 / E2 = 80.54/92.04$ 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 3) นักเรียนที่เรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาจีนขั้นพื้นฐาน มีความพึงพอใจต่อชุดกิจกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น อยู่ในระดับมาก

นภาพร บำรุงศิลป์ (2560) ได้ศึกษาการพัฒนาชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาคั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 โรงเรียนนารานูบาล จังหวัดชลบุรี จำนวน 16 คน ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนมีคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนโดยใช้ชุดกิจกรรมมีคะแนนเท่ากับ ร้อยละ 83.75 2) หลังการเรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนมีคะแนนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 โดยมีคะแนนก่อนเรียนเฉลี่ยเท่ากับ 3.25 คะแนนหลังการเรียนเฉลี่ยเท่ากับ 8.41 3) ร้อยละ 56.25 ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีคะแนนการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนหลังใช้ชุดกิจกรรมเพิ่มขึ้นร้อยละ 12.50 มีคะแนนการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนหลังใช้ชุดกิจกรรมลดลง และ ร้อยละ 31.25 มีคะแนนการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนหลังใช้ชุดกิจกรรมไม่เปลี่ยนแปลง 4) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาจีนโดยใช้ชุดกิจกรรมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนในระดับมากที่สุด ทุกด้าน

Shi Lei (2554) ได้ศึกษาการออกแบบการเรียนการสอนเพื่อทักษะการออกเสียงภาษาจีนสำหรับนักเรียนไทยที่เรียนภาษาจีนเบื้องต้น กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาคั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเทศบาลแหลมฉบัง 3 จังหวัดชลบุรี จำนวน 30 คน ผลการศึกษาค้นคว้าพบว่ารูปแบบการเรียนการสอนในลักษณะของแผนการสอน จำนวน 3 หน่วยการเรียน คือ หน่วยที่ 1 พยัญชนะ หน่วยที่ 2 สระเดี่ยว หน่วยที่ 3 เสียงวรรณยุกต์ ที่มีประสิทธิภาพ 83.29/85.44 และผลการวัดความพึงพอใจของนักเรียนต่อกิจกรรมการเรียนการสอนปรากฏว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนการสอนอยู่ในระดับมาก

Meng Yu Bao (2560) ได้ศึกษาผลการพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาจีนด้วยวิธีสอนโดยใช้เกม สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/8 โรงเรียนคาราสุมุทรรีราชา อำเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 1 ห้องเรียน ซึ่งได้มาจากการเลือกตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster random sampling) และใช้วิธีจับสลาก ผลจากวิจัยพบว่า 1) ความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาจีน หลังการใช้วิธีสอนโดยใช้เกมสูงกว่าก่อนการใช้วิธีสอนโดยใช้เกมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) ความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาจีน หลังการใช้วิธีสอนโดยใช้เกมสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) ความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาจีน หลังการใช้วิธีสอนโดยใช้เกม ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2) งานวิจัยเรื่องการใช้สถานการณ์เป็นฐาน

พวงมณี ดันติวงศ์ (2550) ได้ทำการศึกษาการใช้สถานการณ์ในการสอนภาษาอังกฤษท่องเที่ยว กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ปีที่ 1 สาขาวิชาการท่องเที่ยว กลุ่ม 2 คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ จำนวน 21 คน ใช้วิธีคัดเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) ผลทางการศึกษาค้นคว้าปรากฏดังนี้

1. นักศึกษามีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งแสดงว่าการจัดการสอนโดยใช้กิจกรรมสถานการณ์ส่งเสริมให้นักศึกษาพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ

2. นักศึกษามีความคิดเห็นโดยรวมว่า การเรียนการสอน โดยใช้สถานการณ์จำลองทำให้นักศึกษานำความรู้ไปใช้สถานการณ์จริงได้ เพราะสถานการณ์จำลองที่เรียนใกล้เคียงชีวิตจริง ขั้นตอนของสถานการณ์จำลองเข้าใจง่ายและสามารถปฏิบัติได้ เปิดโอกาสให้นักศึกษาได้แสดงความคิดเห็นอย่างเต็มที่ รวมทั้งช่วยกระตุ้นให้นักศึกษาทุกคนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมและรู้จักการทำงานร่วมกัน

บวรจิต พลจันทร์ (2551) ได้ทำการศึกษาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้สถานการณ์จำลองกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/3 โรงเรียนปากชมวิทยา อำเภอปากชม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเลยเขต 1 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 จำนวน 28 คน ได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster random sampling) ผลการศึกษาค้นคว้าปรากฏดังนี้ 1) แผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองมีประสิทธิภาพเท่ากับ 78.23/79.66 แสดงว่า แผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้มีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ 75/75 2) ดัชนีประสิทธิผลของการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ โดย

ใช้สถานการณ์จำลอง เท่ากับ 0.66 3) นักเรียน ที่จัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองมีทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนเพิ่มขึ้นจากก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ดวงทิพย์ โสฬสเสาวภาคย์ (2557) ได้ทำการศึกษาการพัฒนากิจกรรมสถานการณ์จำลอง เพื่อเสริมสร้างความสามารถในด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้บริบทเมืองเพชรบุรี สำหรับนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ กลุ่มเป้าหมาย คือ นักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาการท่องเที่ยว วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี จำนวน 18 คน โดยวิธีการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive random sampling) ผลการวิจัยพบว่า 1) ครูและนักเรียนต้องการให้มีการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมสถานการณ์จำลองโดยใช้บริบทเมืองเพชรบุรี 2) ผลการพัฒนาและหาประสิทธิภาพของนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ จำนวน 8 แผน ประสิทธิภาพ มีค่าเท่ากับ 78.86/77.96 3) ผลการทดลองใช้กิจกรรมสถานการณ์จำลอง พบว่า (1) นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5 (2) นักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับดี และ (3) นักเรียนมีเจตคติต่อกิจกรรมสถานการณ์จำลองอยู่ในระดับมาก

วารงคณา เก้าอ้น (2560) ได้ศึกษาการพัฒนาการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยสถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้วิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ห้อง 4/1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 24 คน โรงเรียนโกวิทจรัส โดย การคัดเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลการศึกษาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ พบว่า คะแนนทดสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับเท่ากับ .05 2) ผลการศึกษาระดับความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนรู้ภาพรวมของความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

ไชยฉัตร โรจน์พลทامل (2562) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาจีนโดยใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้ของนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพสาขาการท่องเที่ยว ชั้นปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่า 1) การพัฒนาทักษะภาษาจีนโดยใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้ มีคะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80 จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 100 2) นักเรียนมีคะแนนประเมินทักษะอยู่ในระดับปานกลาง 3) นักเรียนมีความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนรู้ในระดับมาก

Yuksel (2013 อ้างถึงในมัทธนา เลิศเสรีพัฒนกุล และ ทรงชัย อักษรคิด, 2561) ได้ศึกษาเกี่ยวกับผลของการจัดการเรียนการสอนคณิตศาสตร์ที่เน้นกิจกรรมเป็นฐานต่อนักเรียนที่มีความรู้เดิมและความสามารถในการอ่านแตกต่างกัน โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับมัธยมต้น 32 คน ในโรงเรียนในประเทศเยอรมัน ระยะเวลาทดลอง 12 สัปดาห์ พบวิจัยพบว่าการจัดการเรียนการสอนที่เน้นกิจกรรมเป็นฐานช่วยเพิ่มความสามารถทางการเรียนคณิตศาสตร์ หลังเรียนอย่างมี

นัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้พฤติกรรมการแสดงออกของผู้เรียนที่มีต่อวิชาคณิตศาสตร์ และเจตคติต่อการจัดการเรียนการสอนคณิตศาสตร์ที่เน้นกิจกรรมเป็นฐานต่อนักเรียนยังอยู่ในระดับมากด้วย

Scola (1980 อ้างถึงในวิชิตา วงศ์เจริญ, 2561) ได้ศึกษาผลการจัดกิจกรรมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่มีต่อการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ โดยเปรียบเทียบผลการเรียนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาของนักเรียนชาวเยอรมันจำนวน 61 คน เป็นกลุ่มทดลอง 30 คนและเป็นกลุ่มควบคุม 31 คน นักเรียนทั้งสองกลุ่มใช้หลักสูตรและแบบเรียนเหมือนกัน ได้รับการสอนจากครูคนเดียวกันและใช้เวลาในการเรียนเท่ากัน กลุ่มทดลองได้รับการฝึกทักษะการฟังและการพูดโดยใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสาร กลุ่มควบคุมได้รับการฝึกสอนตามปกติ ผลการศึกษาพบว่าความสามารถของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 แสดงให้เห็นว่าการจัดกิจกรรมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทำให้นักเรียนมีพัฒนาทักษะด้านการฟังและการพูดและมีความสามารถสูงกว่่านักเรียนกลุ่มทดลอง ที่ได้รับการสอนตามปกติ

Hyland (1993 อ้างถึงในไชยฉัตร โรจน์พลทามล, 2562) ได้ศึกษาเรื่องการเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้ โดยครูจะสอนการสื่อสารในห้องเรียนการเรียนรู้ โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ระดับชั้นมัธยมต้น จำนวน 25 คน ซึ่งผลการสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการเรียนการสอนภาษาโดยใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้ ได้ผลอยู่ในระดับมาก ท้นนอกจากนี้ผลคะแนนของภาษาอังกฤษ หลังเรียนก็สูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

Abdu-Allah (2013) มีจุดมุ่งหมายเพื่อสำรวจประสิทธิผลการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนพูดภาษาอังกฤษ ด้วยการใช้สถานการณ์เป็นฐาน โดยการประเมินการพูดจะประเมินการออกเสียงทั้งในระดับเสียงพยัญชนะกับเสียงสระ (ถืออยู่ในระดับ Segmental) และระดับการเน้นเสียง (Stress) และทำนองเสียง (Intonation) (ถืออยู่ในระดับ Suprasegmental) ด้วย การวิจัยจะแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ คือ กลุ่มที่การสอนใช้สถานการณ์เป็นฐานควบคู่กับการฝึกการออกเสียง แต่กลุ่มที่ใช้เพียงด้วยการใช้สถานการณ์เป็นฐานเท่านั้น ผลการวิจัยพบว่า ทั้งกลุ่มมีผลคะแนนการพูดหลังเรียนสูงขึ้นกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญ แต่ผลคะแนนการออกเสียงระดับ Segmental และ Suprasegmental ของกลุ่มที่ใช้การสอนใช้สถานการณ์เป็นฐานควบคู่กับการฝึกการออกเสียง สูงกว่ากลุ่ม ที่ไม่ได้ฝึกการออกเสียง อย่างมีนัยสำคัญ

Stokhof, Vries, Bastiaens & Martens (2018) ได้ตรวจสอบประสิทธิภาพของสถานการณ์จำลองที่เป็นฐาน ที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยมีนักเรียน 231 คนเป็นกลุ่มตัวอย่าง แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนออกแบบไปตามหลักสูตรของภาคการศึกษา และเป็น

แบบทดสอบก่อนและหลังเรียน ลักษณะข้อสอบเป็นการสรุปความรู้ที่ได้ในรูปแบบแผนผังความคิด ผลการศึกษาพบว่า คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญ

Reem H. Al-Attar (2019) ศึกษาประสิทธิภาพของการใช้สถานการณ์จำลองเป็นฐานในการพัฒนาการพูด และความคิดอย่างมีวิจารณญาณ กลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยคือ นักเรียนจำนวน 72 คน ชั้นมัธยมปลาย แบ่งออกเป็น กลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ในจำนวนเท่ากัน แบบทดสอบในงานวิจัยใช้การสอบการพูด และการคิดความคิดอย่างมีวิจารณญาณ ทั้งก่อนและหลังเรียน ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มทดลองมีผลคะแนนการพูด และผลการคิดความคิดอย่างมีวิจารณญาณ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และมีผลคะแนนสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นกัน นอกจากนี้จากการสังเกตพฤติกรรมกรรมการเรียน พบว่า คะแนนพฤติกรรมความตั้งใจเรียนและการมีส่วนร่วมในกิจกรรม ของกลุ่มทดลองสูงกว่า กลุ่มควบคุม

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องข้างต้น พบว่า การเรียนการสอนโดยใช้สถานการณ์เป็นฐานช่วยพัฒนาผู้เรียนทั้งในด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทักษะต่างๆ โดยเฉพาะทักษะการพูด ทั้งยังเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงออก รู้จักเผชิญกับสถานการณ์ใกล้ตัว รวมทั้งช่วยให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนมากยิ่งขึ้น สำหรับพัฒนาทักษะการออกเสียงให้ผู้เรียน ด้วยการใช้สถานการณ์เป็นฐาน มีเพียงงานวิจัยของ Abdu-Allah (2013) เท่านั้น และงานวิจัยของเขาก็เป็นการศึกษาผลการใช้ หรือไม่ใช้การฝึกการออกเสียง ร่วมกับสถานการณ์เป็นฐาน มากกว่าจะเป็นการตรวจสอบประสิทธิภาพของการเรียนด้วยสถานการณ์เป็นฐานต่อการออกเสียง

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัย เรื่อง การพัฒนาความสามารถในการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีนโดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงภาษาจีนของนักเรียน โดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐานก่อนเรียนและหลังเรียน 2) เปรียบเทียบความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียน โดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐานก่อนเรียนและหลังเรียน 3) เปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงภาษาจีนของนักเรียน หลังเรียนโดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐานกับเกณฑ์ร้อยละ 70 4) เปรียบเทียบความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียน หลังเรียนโดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐานกับเกณฑ์ร้อยละ 70 5) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนภาษาจีนโดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐานผู้วิจัยได้ดำเนินตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

- 3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
- 3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.3 การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล
- 3.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเอกชนที่เปิดสอนวิชาภาษาจีน ในอำเภอบางเลน จังหวัดนครปฐม มี 3 โรงเรียน ได้แก่ 1) โรงเรียนเจียนหัว จำนวน 2 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 44 คน รวม 88 คน 2) โรงเรียนอนุบาลแสงอรุณ จำนวน 3 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 30 คน รวม 90 คน 3) โรงเรียนเซนต์แอนดรูว์ จำนวน 3 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 30 คน รวม 90 คน รวมเป็นจำนวนนักเรียนทั้งหมด 268 คน ซึ่งแต่ละห้องของ โรงเรียนได้รับการจัดแบ่งนักเรียนแบบคละ

ความสามารถทำให้นักเรียนทุกห้องมีความรู้ความสามารถพื้นฐานโดยเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน (Gall, Brog and Gall, 1996)

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างได้แก่ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเจ็ยงหัว อำเภอบางเลน จังหวัดนครปฐม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา เขต 2 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 ได้ห้อง ป. 5/2 จำนวน 44 คน โดยสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster random sampling) และใช้หน่วยห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่มด้วยวิธีการจับฉลาก

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มีดังนี้

3.2.1 แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน จำนวน 8 แผน

3.2.2 แบบทดสอบวัดความสามารถในการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีน การจัดการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน

3.2.3 แบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

3.3 การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.3.1 แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน

จะมีขั้นตอนดังนี้

3.3.1.1 ศึกษาหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนเจ็ยงหัว ในรายวิชาภาษาต่างประเทศ (ภาษาจีน) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยผู้วิจัยได้ศึกษาสาระการเรียนรู้ มาตรฐานการเรียนรู้ และผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง และเลือกหน่วยการเรียนรู้ที่เหมาะสม

3.3.1.2 ศึกษากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ รายวิชาภาษาจีนของสถานศึกษาศึกษาเนื้อหาและหน่วยการเรียนรู้ที่จะนำมาใช้ โดยคัดเลือกเรื่องจากเรื่องใกล้ตัวใกล้ตัว เรื่องที่ง่ายไปหาเรื่องที่ยาก และจากเรื่องที่เป็นรูปธรรมไปสู่เรื่องที่เป็นนามธรรม เพื่อนำมาสร้าง แผนการจัดการเรียนรู้

3.3.1.3 สร้างแผนการจัดการเรียนรู้ ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน เนื้อหาการเรียนรู้ มีทั้งหมด 8 หน่วยการเรียนรู้

- หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 打招呼 กล่าวทักทาย
- หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 自我介绍 แนะนำตัวเอง
- หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 介绍朋友 แนะนำเพื่อน
- หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 带朋友拜访家 พาเพื่อนไปเยี่ยมบ้าน
- หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 开学第一天 เปิดเรียนวันแรก
- หน่วยการเรียนรู้ที่ 6 买文具 ซื้ออุปกรณ์การเรียน
- หน่วยการเรียนรู้ที่ 7 去餐馆 ไปร้านอาหาร
- หน่วยการเรียนรู้ที่ 8 去参观 ไปทัศนศึกษา

นำหน่วยการเรียนรู้ 8 หน่วย มาสร้างแผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 8 แผนการเรียนรู้ๆ ละ 2 ชั่วโมง รวม 16 ชั่วโมง นำแผนการจัดการเรียนรู้ ในแผนการจัดการเรียนรู้ ประกอบด้วยใบความรู้และแบบฝึกซึ่งแบ่งเป็น 2 ตอนที่ 1 การออกเสียงระดับคำ ระดับประโยค จำนวน 5 ประโยค และตอนที่ 2 กำหนดสถานการณ์ให้สร้างบทสนทนา และสื่อสารตามสถานการณ์นั้น และใช้เกณฑ์การประเมินมาตรฐานวัด 5 ระดับที่ผู้วิจัยได้นำเกณฑ์ด้านการวัดความสามารถในการออกเสียงของ Zhang (2006) และ คัดแปลงเกณฑ์วัดความสามารถในการสื่อสาร ของ Clark (1974) ซึ่งเกณฑ์ของผู้วิจัยทั้งสองด้าน มีดังนี้

เกณฑ์การประเมินความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน ที่ใช้ในตอนที่ 2
 ตารางที่ 3.2 เกณฑ์การประเมินความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน ที่ใช้ในตอนที่ 2

หัวข้อการประเมิน	ระดับคะแนน				
	4	3	2	1	0
การออกเสียงระดับ Segmental (พยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์) (Segmental Pronunciation)	ออกเสียงระดับ Segmental ได้ ชัดเจน ถูกต้องทุก คำ/ประโยคที่กำหนดไว้	ออกเสียงระดับ Segmental ได้ ชัดเจน ถูกต้อง 80 เปอร์เซ็นต์ ของคำ/ประโยคที่กำหนดไว้	ออกเสียงระดับ Segmental ได้ ชัดเจน ถูกต้อง 70 เปอร์เซ็นต์ ของคำ/ประโยคที่กำหนดไว้	ออกเสียงระดับ Segmental ได้ ชัดเจน ถูกต้อง ได้ต่ำกว่า 60 เปอร์เซ็นต์ของคำ/ประโยคที่กำหนดไว้	ไม่สามารถออกเสียง ระดับ Segmental ใน ระดับ คำ/ประโยคที่กำหนดไว้
การออกเสียงระดับ Suprasegmental (เสียงหนักเบา สูงต่ำ และ จังหวะ) (Suprasegmental Pronunciation)	ออกเสียงระดับ Suprasegmental ได้ ชัดเจน ถูกต้อง ทุกคำ/ประโยคที่กำหนดไว้	ออกเสียงระดับ Suprasegmental ได้ ชัดเจน ถูกต้อง 80 เปอร์เซ็นต์ ของคำ/ประโยคที่กำหนดไว้	ออกเสียงระดับ Suprasegmental ได้ ชัดเจน ถูกต้อง 70 เปอร์เซ็นต์ ของคำ/ประโยคที่กำหนดไว้	ออกเสียงระดับ Suprasegmental ได้ ชัดเจน ถูกต้อง ได้ต่ำกว่า 60 เปอร์เซ็นต์ของ คำ/ประโยคที่กำหนดไว้	ไม่สามารถออกเสียง ระดับ Suprasegmental ทั้งในระดับ คำ/ประโยคที่กำหนดไว้
ความคล่องแคล่ว (Fluency)	พูดเป็นธรรมชาติ มีความราบรื่น สามารถเข้าใจได้ง่ายและใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา	พูดค่อนข้างเป็นธรรมชาติ มีความราบรื่น สามารถเข้าใจได้	พูดเป็นธรรมชาติ เล็กน้อย หยุคชะงักและติดขัดบางครั้ง	พูดไม่เป็นธรรมชาติ ไม่สามารถพูดได้ ต่อเนื่อง	ไม่สามารถสื่อสารได้เลย
ปริมาณการสื่อสาร (Amount of communication)	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้ทั้งหมด	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้เกือบทั้งหมด	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้น้อย	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้น้อยมาก	ไม่สามารถสื่อสารได้เลย
คุณภาพของการสื่อสาร (Quality of communication)	สื่อสารได้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคทั้งหมด	สื่อสารได้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคได้เกือบทั้งหมด	สื่อสารได้ถูกต้องตามโครงสร้างได้น้อย	สื่อสารได้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคได้น้อยมาก	ไม่สามารถสื่อสารได้เลย
การสื่อสารได้ตรงสถานการณ์ (Communication in the right situation)	สามารถสื่อสารได้ตรงสถานการณ์ทั้งหมด	สามารถสื่อสารได้ตรงสถานการณ์ได้เกือบทั้งหมด	สามารถสื่อสารได้ตรงสถานการณ์ได้น้อย	สามารถสื่อสารได้ตรงสถานการณ์ ได้น้อยมาก	ไม่สามารถสื่อสารได้เลย

3.3.1.4 นำแผนการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน นำเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อพิจารณาตามความเหมาะสม

3.3.1.5 นำแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 8 แผน ที่สร้างเสนอผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบคุณภาพด้านเนื้อหา ความชัดเจนของภาษา และความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ และเนื้อหา โดยการจัดวิธีการตรวจสอบดัชนีความสอดคล้อง (IOC) โดยผู้เชี่ยวชาญให้คะแนนความคิดเห็นในการพิจารณา ดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence) (Rovinelli & Hambleton, 1977; pp.49-60) ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.5 ขึ้นไป ถือว่ามีความสอดคล้องอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้ ดังนี้

ให้คะแนน +1 หมายถึง แน่ใจว่าแผนการจัดการเรียนรู้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

ให้คะแนน 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าแผนการจัดการเรียนรู้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

ให้คะแนน -1 หมายถึง แน่ใจว่าแผนการจัดการเรียนรู้ไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน มีค่า IOC เท่ากับ 0.67-1.00 และสามารถนำไปใช้ได้

3.3.1.6 นำแผนการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน ที่ได้รับการตรวจสอบและแก้ไขแล้ว ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

3.3.2 แบบทดสอบวัดความสามารถในการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีน โดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน

การสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีน โดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

3.3.2.1 ศึกษาเอกสาร ตำรา ทฤษฎี งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดและออกเสียงภาษาจีน

3.3.2.2 ศึกษาวิธีสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีน โดยให้ครอบคลุม สาระการเรียนรู้มาตรฐานการเรียนรู้ ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังของหน่วยการเรียนรู้ในแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ที่ใช้ทดลอง

3.3.2.3 สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีน ซึ่งแบบทดสอบนี้มีคะแนนการออกเสียง 20 คะแนน และคะแนนการสื่อสาร 24 คะแนน

แบบทดสอบจะมีทั้งก่อนและหลังเรียน ลักษณะแบบทดสอบวัดความสามารถในการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีน มี 2 ตอน

ตอนที่ 1 การอ่านออกเสียงระดับประโยค จำนวน 5 ข้อ 20 คะแนน

ตอนที่ 2 กำหนดให้นักเรียนแสดงบทบาทตามสถานการณ์ที่กำหนดให้ จำนวน 8 สถานการณ์ แต่ละสถานการณ์ประกอบด้วย 2 บทบาทที่แตกต่างกัน ให้นักเรียนเลือกเพียง 1 สถานการณ์ คะแนน 24 คะแนน

ใช้เกณฑ์การวัดความสามารถในการออกเสียง และการสื่อสารภาษาจีน ใช้เกณฑ์เดียวกับเกณฑ์การให้คะแนนในแบบฝึกที่กำหนดไว้ประเมินมาตรฐานวัด 5 ระดับที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ดังนี้

เกณฑ์การประเมินความสามารถในการออกเสียงภาษาจีน ที่ใช้ในตอนที่ 1

ตารางที่ 3.1 เกณฑ์การประเมินประเมินความสามารถในการออกเสียงภาษาจีน ที่ใช้ในตอนที่ 1

หัวข้อการประเมิน	ระดับคะแนน				
	4	3	2	1	0
พยัญชนะ	ออกเสียง พยัญชนะได้ ชัดเจน ถูกต้องทุก คำ/ประโยคที่ กำหนดไว้	ออกเสียง พยัญชนะได้ ชัดเจน ถูกต้อง 80 เปอร์เซ็นต์ ของคำ/ประโยคที่ กำหนดไว้	ออกเสียง พยัญชนะได้ ชัดเจน ถูกต้อง 70 เปอร์เซ็นต์ ของคำ/ประโยคที่ กำหนดไว้	ออกเสียงพยัญชนะ ได้ชัดเจน ถูกต้อง ได้ต่ำกว่า 60 เปอร์เซ็นต์ของคำ/ ประโยคที่กำหนด ไว้	ไม่สามารถออกเสียง พยัญชนะทั้งในระดับ คำ/ประโยคที่กำหนด ไว้
เสียงวรรณยุกต์	ออกเสียง วรรณยุกต์ได้ ชัดเจน ถูกต้องทุก คำ/ประโยคที่ กำหนดไว้	ออกเสียง วรรณยุกต์ได้ ชัดเจน ถูกต้อง 80 เปอร์เซ็นต์ ของคำ/ประโยคที่ กำหนดไว้	ออกเสียง วรรณยุกต์ได้ ชัดเจน ถูกต้อง 70 เปอร์เซ็นต์ ของคำ/ประโยคที่ กำหนดไว้	ออกเสียงวรรณยุกต์ ได้ชัดเจน ถูกต้อง ได้ต่ำกว่า 60 เปอร์เซ็นต์ของคำ/ ประโยคที่กำหนด ไว้	ไม่สามารถออกเสียง วรรณยุกต์ทั้งใน ระดับ คำ/ประโยคที่ กำหนดไว้
การออกเสียงหนัก เบา	มีการออกเสียง หนักเบา ในคำ/ ประโยคอย่าง ถูกต้องทั้งหมด	มีการออกเสียง หนักเบา ในคำ/ ประโยคถูกต้อง 80 เปอร์เซ็นต์	มีการออกเสียง หนักเบา ในคำ/ ประโยคถูกต้อง 70 เปอร์เซ็นต์	มีการออกเสียงหนัก เบา ในคำ/ ประโยค ถูกต้อง ต่ำกว่า 60 เปอร์เซ็นต์	ไม่สามารถมีการออก เสียงหนักเบา ในคำ/ ประโยคที่กำหนดไว้
การออกเสียงสูง ต่ำ และจังหวะ	มีการออกเสียงการ ออกเสียงสูง ต่ำ ในคำ/ ประโยค อย่างถูกต้อง ทั้งหมด	มีการออกเสียงการ ออกเสียงสูง ต่ำ ในคำ/ ประโยค ถูกต้อง 80 เปอร์เซ็นต์	มีการออกเสียงการ ออกเสียงสูง ต่ำ ในคำ/ ประโยค ถูกต้อง 70 เปอร์เซ็นต์	มีการออกเสียงการ ออกเสียงสูง ต่ำ ใน คำ/ ประโยคถูกต้อง ต่ำกว่า 60 เปอร์เซ็นต์	ไม่สามารถมีการออก เสียงการออกเสียงสูง ต่ำ ในคำ/ ประโยคที่ กำหนดไว้
จังหวะ การหยุด การ เว้นวรรค	มีการออกเสียงก จังหวะในคำ/ ประโยคอย่าง ถูกต้องทั้งหมด	มีการออกเสียง จังหวะในคำ/ ประโยคถูกต้อง 80 เปอร์เซ็นต์	มีการออกเสียง จังหวะในคำ/ ประโยคถูกต้อง 70 เปอร์เซ็นต์	มีการออกเสียง จังหวะในคำ/ ประโยคถูกต้อง ต่ำกว่า 60 เปอร์เซ็นต์	ไม่สามารถออกเสียง จังหวะในคำ/ ประโยคที่กำหนดไว้

เกณฑ์การประเมินความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน ที่ใช้ในตอนที่ 2
 ตารางที่ 3.2 เกณฑ์การประเมินความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน ที่ใช้ในตอนที่ 2

หัวข้อการประเมิน	ระดับคะแนน				
	4	3	2	1	0
การออกเสียงระดับ Segmental (พยัญชนะ และสระ) (Segmental Pronunciation)	ออกเสียงระดับ Segmental ได้ชัดเจน ถูกต้องทุกคำ/ประโยคที่กำหนดไว้	ออกเสียงระดับ Segmental ได้ชัดเจน ถูกต้อง 80 เปอร์เซ็นต์ของคำ/ประโยคที่กำหนดไว้	ออกเสียงระดับ Segmental ได้ชัดเจน ถูกต้อง 70 เปอร์เซ็นต์ของคำ/ประโยคที่กำหนดไว้	ออกเสียงระดับ Segmental ได้ชัดเจน ถูกต้อง ได้ต่ำกว่า 60 เปอร์เซ็นต์ของคำ/ประโยคที่กำหนดไว้	ไม่สามารถออกเสียงระดับ Segmental ในระดับ คำ/ประโยคที่กำหนดไว้
การออกเสียงระดับ Suprasegmental (วรรณยุกต์ เสียงสูงต่ำ จังหวะ) (Suprasegmental Pronunciation)	ออกเสียงระดับ Suprasegmental ได้ชัดเจน ถูกต้องทุกคำ/ประโยคที่กำหนดไว้	ออกเสียงระดับ Suprasegmental ได้ชัดเจน ถูกต้อง 80 เปอร์เซ็นต์ของคำ/ประโยคที่กำหนดไว้	ออกเสียงระดับ Suprasegmental ได้ชัดเจน ถูกต้อง 70 เปอร์เซ็นต์ของคำ/ประโยคที่กำหนดไว้	ออกเสียงระดับ Suprasegmental ได้ชัดเจน ถูกต้อง ได้ต่ำกว่า 60 เปอร์เซ็นต์ของคำ/ประโยคที่กำหนดไว้	ไม่สามารถออกเสียงระดับ Suprasegmental ทั้งในระดับ คำ/ประโยคที่กำหนดไว้
ความคล่องแคล่ว (Fluency)	พูดเป็นธรรมชาติ มีความราบรื่น สามารถเข้าใจได้ง่ายและใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา	พูดค่อนข้างเป็นธรรมชาติ มีความราบรื่น สามารถเข้าใจได้	พูดเป็นธรรมชาติ เล็กน้อย หยุดชะงักและติดขัดบางครั้ง	พูดไม่เป็นธรรมชาติ ไม่สามารถพูดได้ต่อเนื่อง	ไม่สามารถสื่อสารได้เลย
ปริมาณการสื่อสาร (Amount of communication)	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้ทั้งหมด	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้เกือบทั้งหมด	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้น้อย	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้น้อยมาก	ไม่สามารถสื่อสารได้เลย
คุณภาพของการสื่อสาร (Quality of communication)	สื่อสารได้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคทั้งหมด	สื่อสารได้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคได้เกือบทั้งหมด	สื่อสารได้ถูกต้องตามโครงสร้างได้น้อย	สื่อสารได้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคได้น้อยมาก	ไม่สามารถสื่อสารได้เลย
การสื่อสารได้ตรงสถานการณ์ (Communication in the right situation)	สามารถสื่อสารได้ตรงสถานการณ์ทั้งหมด	สามารถสื่อสารได้ตรงสถานการณ์ได้เกือบทั้งหมด	สามารถสื่อสารได้ตรงสถานการณ์ได้น้อย	สามารถสื่อสารได้ตรงสถานการณ์ ได้น้อยมาก	ไม่สามารถสื่อสารได้เลย

3.3.2.4 นำแบบทดสอบวัดความสามารถในการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีน ไปให้ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ตรวจสอบความถูกต้อง เหมาะสม และปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ

3.3.2.5 นำแบบทดสอบวัดความสามารถในการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีน ที่สร้างขึ้น ไปให้ผู้เชี่ยวชาญ ทั้ง 3 ท่าน ตรวจสอบคุณภาพด้านเนื้อหา ความชัดเจนของภาษา และความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้และเนื้อหา โดยการจัดวิธีการตรวจสอบดัชนีความสอดคล้อง (IOC) โดยผู้เชี่ยวชาญให้คะแนนความคิดเห็นในการพิจารณา ดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence) (Rovinelli & Hambleton, 1977: 49-60) ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.5 ขึ้นไป ถือว่ามีความสอดคล้องอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้ ดังนี้

ให้คะแนน+1 หมายถึง แบบทดสอบวัดความสามารถในการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีน มีความสอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้

ให้คะแนน 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าแบบทดสอบวัดความสามารถในการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีน นั้นมีความสอดคล้องกับ เนื้อหาและ จุดประสงค์การเรียนรู้

ให้คะแนน -1 หมายถึง แบบทดสอบวัดความสามารถในการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีน ไม่มีความสอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้

แบบทดสอบวัดความสามารถในการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีน มีค่า IOC เท่ากับ 0.67-1.00 และสามารถนำไปใช้ได้

3.3.2.6 นำแบบทดสอบวัดความสามารถในการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีน ที่ได้สร้างขึ้น ไปทดลองใช้ กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 35 คน ซึ่งเป็นนักเรียนโรงเรียนจันทน์หัว ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 เป็นคนละกลุ่มกับกลุ่มตัวอย่าง (try out) นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน มาวิเคราะห์รายข้อเพื่อหาคุณภาพของแบบวัด โดยหาค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ซึ่งกำหนดค่าความยากง่ายตั้งแต่ 0.20 - 0.80 และค่าอำนาจจำแนก ตั้งแต่ 0.02 ขึ้นไป จากนั้นนำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน ไปวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ โดยใช้สูตร KR-20 ของ Kuder Richardson (บุญชม ศรีสะอาด, 2556, น. 58 – 66)

แบบทดสอบวัดความสามารถในการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีน มีความยากง่าย (p) ระหว่าง 0.278 – 0.799 และค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ 0.28 ขึ้นไป และมี ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.81

3.3.2.7 นำแบบทดสอบวัดความสามารถในการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีน ที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพแล้ว มาตรวจสอบปรับปรุงอีกครั้ง

3.3.2.8 นำแบบทดสอบวัดความสามารถในการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีน ที่แก้ไขแล้วไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

3.3.3 แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน มีขั้นตอนดังนี้

- 1) ศึกษาเอกสาร และหลักการเกี่ยวกับการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจ
- 2) กำหนดประเด็น และเลือกรูปแบบเครื่องมือที่จะวัด
- 3) สร้างแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน จำนวน 1 ชุด มีทั้งหมด 4 ด้านคือ ด้านผู้สอน ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ ด้านเนื้อหา และด้านประโยชน์ที่ได้รับ ลักษณะของรูปแบบการวัดเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ตามวิธีของลิเคิร์ต (Likert Scale) ดังนี้

5 หมายถึง มีความระดับความพึงพอใจมากที่สุด

4 หมายถึง มีความระดับความพึงพอใจ มาก

3 หมายถึง มีความระดับความพึงพอใจ ปานกลาง

2 หมายถึง มีความระดับความพึงพอใจ น้อย

1 หมายถึง มีความระดับความพึงพอใจ น้อยที่สุด

เกณฑ์ในการแปลความหมาย เป็นดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2556, น. 121)

ค่าเฉลี่ย 4.51 – 5.00 หมายถึง มีความพึงพอใจในระดับ มากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.51 – 4.50 หมายถึง มีความพึงพอใจในระดับ มาก

ค่าเฉลี่ย 2.51 – 3.50 หมายถึง มีความพึงพอใจในระดับ ปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.51 – 2.50 หมายถึง มีความพึงพอใจในระดับ น้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.50 หมายถึง มีความพึงพอใจในระดับ น้อยที่สุด

1) ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามความพึงพอใจที่สร้างขึ้นให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสม และปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ

2) ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามความพึงพอใจที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน ตรวจสอบคุณภาพด้านเนื้อหา ความชัดเจนของภาษา และความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ และเนื้อหา โดยการจัดวิธีการตรวจสอบดัชนีความสอดคล้อง (IOC) โดยผู้เชี่ยวชาญให้คะแนนความคิดเห็นในการพิจารณา ดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence) (Rovinelli

& Hambleton, 1977, pp. 49-60) ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.5 ขึ้นไป ถือว่ามีความสอดคล้องอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้ ดังนี้

ให้คะแนน +1	หมายถึง	เมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามวัดได้ตรงตาม วัตถุประสงค์
ให้คะแนน 0	หมายถึง	เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อคำถามวัดได้ตรงตาม วัตถุประสงค์
ให้คะแนน -1	หมายถึง	เมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามวัดได้ไม่ตรงตาม วัตถุประสงค์

แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน มีค่า IOC เท่ากับ 0.67-1.00

3) ผู้วิจัยนำแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน ที่ได้รับการตรวจสอบและแก้ไขแล้ว ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยนำเครื่องมือวิจัยทั้งหมดไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยตามขั้นตอน ดังนี้

3.4.1 แบบแผนการวิจัย

แบบแผนการทดลองกลุ่มเดียวทดสอบก่อนและหลังเรียนวิจัย (One group pretest posttest design) สำหรับการทดสอบสมมติฐานเกี่ยวกับความสามารถในการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีน โดยมีแบบแผนการทดลอง ดังนี้

กลุ่ม	Pre-test	Treatment	Post-test
ทดลอง	T ₁	X	T ₂

เมื่อ T₁ หมายถึง การวัดความสามารถในการออกเสียงก่อนเรียน

T₂ หมายถึง การวัดความสามารถในการออกเสียงหลังเรียน

X หมายถึง การจัดการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน

3.4.2 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยนำเครื่องมือวิจัยทั้งหมดไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยตามขั้นตอน ดังนี้

1. อธิบายและชี้แจงกิจกรรมการเรียนรู้ด้วย สถานการณ์เป็นฐาน เกณฑ์การประเมินวิธีการประเมิน ให้นักเรียนทราบ

2. ผู้วิจัยดำเนินการทำแบบทดสอบวัดความสามารถการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีนก่อนเรียน (Pre-test) เพื่อวัดความสามารถการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีนและเก็บคะแนนการทดสอบไปเปรียบเทียบกับหลังเรียน(Post-test) ทั้งนี้แบบทดสอบตอนที่ 1 ความสามารถในการออกเสียงมีทั้งหมด 5 ประโยค คะแนนเต็ม 20 คะแนน แบบทดสอบตอนที่ 2 ความสามารถในการสื่อสาร กำหนดสถานการณ์จาก 8 สถานการณ์ที่มีความยากง่ายใกล้เคียงกัน แต่ละสถานการณ์มีคะแนนเต็ม 24 คะแนน การทดสอบใช้วิธีการจับฉลากและจับคู่ การจับคู่ผู้วิจัยจะเป็นผู้กำหนดให้เพื่อลดความสามารถ และให้นักเรียนแสดงตามสถานการณ์ที่กำหนดไว้ หลังจากแต่ละคู่ที่ทำการทดสอบแล้ว ผู้วิจัยได้แยกนักเรียนออกจากกลุ่มที่ยังไม่ได้สอบไว้อีกห้องหนึ่ง เพื่อป้องกันการสอบถาม เพื่อมิให้เกิดความเหลื่อมล้ำกันในการทำการทดสอบ

3. ผู้วิจัยจัดการเรียนรู้วิชาภาษาจีน โดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐานจำนวนแผนการจัดการเรียนรู้ 8 แผนให้นักเรียนได้เรียนรู้ จากใบความรู้ แบบฝึก ซึ่งแบบฝึกประกอบด้วยตอนที่ 1 การออกเสียง 20 คะแนน นักเรียนออกเสียงประโยคทั้ง 5 ประโยค ซึ่งใน 5 ประโยควัดการออกเสียงพยัญชนะ เสียงสระ เสียงวรรณยุกต์ เสียงหนักเบา เสียงสูงต่ำ และจังหวะการหยุด ตอนที่ 2 แบบทดสอบวัดความสามารถในการสื่อสาร โดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน 24 คะแนน โดยให้นักเรียนสร้างบทสนทนาตามเนื้อหาที่กำหนดไว้ในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ นักเรียนคิดสถานการณ์เอง โดยมีเวลาให้นักเรียนเตรียมตัวฝึกซ้อม 3 นาที จากนั้นฝึกปฏิบัติเพื่อเก็บคะแนนในแต่ละครั้ง แบบฝึกนำมาใช้เพื่อพัฒนาการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีน

4. หลังจากทำการสอนจนครบทั้ง 8 แผนการจัดการเรียนรู้ ผู้วิจัยได้ให้นักเรียนทดสอบวัดความสามารถการออกเสียงและการสื่อสารหลังเรียน(Post-test) ใช้หลักการเดียวกันกับการทดสอบก่อนเรียน (Pre-test)

5. เมื่อเสร็จสิ้นแล้ว ให้นักเรียนทำแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนภาษาจีน โดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน 1 ชุด จำนวน 20 ข้อ เพื่อเก็บเป็นข้อมูล

6. นำข้อมูลทั้งหมดไปวิเคราะห์ทางสถิติเพื่อแปลผลในรูปตารางและการพรรณนาและอภิปรายผล

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยโปรแกรมสำเร็จรูปตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังนี้

3.5.1 เปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงก่อนเรียน และหลังเรียน โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน โดยการทดสอบค่าที (t-test for Dependent samples)

3.5.2 เปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีนหลังเรียน โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน กับเกณฑ์ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70 โดยการทดสอบค่าที (t-test for One sample)

3.5.3 วิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน โดยการหาค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

3.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.6.1 สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

3.6.1.1 ร้อยละ (Percentage) โดยใช้สูตรดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2556, น. 126)

$$P = \frac{f}{N} \times 100$$

เมื่อ P แทน ร้อยละ
f แทน ความถี่ที่ต้องการแปลงร้อยละ
N แทน จำนวนความถี่ทั้งหมด

3.6.1.2 ค่าเฉลี่ย (Mean) คำนวณจากสูตร (บุญชม ศรีสะอาด, 2556, น. 127)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ \bar{X} แทน คะแนนเฉลี่ย
 $\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
N แทน จำนวนข้อมูล

3.6.1.3 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) คำนวณจากสูตร (บุญชม ศรีสะอาด, 2556, น. 128)

$$S.D. = \sqrt{\frac{n \sum x^2 - (\sum x)^2}{n(n-1)}}$$

โดย S.D. แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
 $\sum x^2$ แทน ผลรวมของคะแนนยกกำลังสอง
 $(\sum x)^2$ แทน กำลังสองของคะแนนผลรวม
n แทน จำนวนข้อมูลทั้งหมด

3.6.2 สถิติที่ใช้ในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

3.6.2.1 หาค่าความเที่ยงตรงดัชนีความสอดคล้อง (Index item of – Objective Congruence: IOC) (บุญชม ศรีสะอาด, 2550, น.58-66) คำนวณค่า IOC ดังนี้

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ	IOC	แทน	ค่าดัชนีความสอดคล้องกับเนื้อหา องค์ประกอบที่ต้องการวัด
	$\sum R$	แทน	ผลรวมของคะแนนจากการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ
	N	แทน	จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

3.6.2.2 การหาค่าความยากง่าย (p) ของแบบวัดความสามารถในการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีน โดยใช้สูตร (บุญชม ศรีสะอาด, 2556, น. 98)

$$p = \frac{R}{N}$$

เมื่อ	P	แทน	ค่าความยากง่าย
	R	แทน	จำนวนคนที่ทำข้อนั้นถูก
	N	แทน	จำนวนคนทั้งหมดที่ทำข้อนั้น

3.6.2.3 ค่าอำนาจจำแนก (Discrimination) ของแบบวัดความสามารถในการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีน ด้วยสถิติสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (บุญชม ศรีสะอาด, 2556, น. 106)

$$D = \frac{R_u - R_l}{\frac{N}{2}}$$

เมื่อ	D	แทน	ค่าอำนาจจำแนก
	R_u	แทน	จำนวนคนกลุ่มเก่งที่ตอบข้อนั้นถูก
	R_l	แทน	จำนวนคนกลุ่มอ่อนที่ตอบข้อนั้นถูก
	N	แทน	จำนวนผู้เรียนในกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน

3.6.2.4 หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability)

ของแบบวัดความสามารถในการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีน โดยใช้สถานการณ์พื้นฐาน โดยใช้สูตร K.R. 20 ของ คูเดอร์ ริชาร์ดสัน (Kuder & Richardson) มีดังนี้(บุญชม ศรีสะอาด, 2556, น.112)

$$r_{ii} = \frac{k}{k-1} \left\{ 1 - \frac{\sum pq}{s_i^2} \right\}$$

เมื่อ	r_{tt}	แทน	ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ
	k	แทน	จำนวนข้อสอบ
	p	แทน	สัดส่วนของผู้ที่ตอบถูกในข้อนั้นๆ
	q	แทน	สัดส่วนของผู้ที่ตอบผิดในข้อนั้นๆ
	S^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนทั้งหมด

3.6.2.5 ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามความพึงพอใจ โดยใช้สูตรค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของ (Cronbach's Alpha Coefficient) (บุญชม ศรีสะอาด, 2556)

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum s_i^2}{s_t^2} \right\}$$

เมื่อ

α	แทน	ความเชื่อมั่นของเครื่องมือ
n	แทน	จำนวนข้อคำถามของเครื่องมือวัด
s_i^2	แทน	ความแปรปรวนเป็นรายข้อ
s_t^2	แทน	ความแปรปรวนของเครื่องมือวัด

α ต้องมีค่า 0.7 ขึ้นไป

3.6.3 สถิติที่ใช้ในการตรวจสอบสมมติฐาน

สถิติที่ใช้ในการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน

3.6.3.1 สถิติที่ใช้ในการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยวัดก่อนเรียน และหลังเรียน โดยคำนวณจากสูตร Paired-Samples T-Test (บุญชม ศรีสะอาด, 2556, น. 134)

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{N \sum D^2 - (\sum D)^2}{N-1}}}; \text{ df} = n-1$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณาใน t - distribution
	D	แทน	ความแตกต่างของคะแนนแต่ละคู่
	N	แทน	จำนวนคู่ของคะแนนหรือจำนวนนักเรียน
	$\sum D$	แทน	ผลรวมทั้งหมดของผลต่างของคะแนนก่อนและหลังการทดลอง
	$\sum D^2$	แทน	ผลรวมของกำลังสองของผลต่างของคะแนนก่อนและหลังการทดลอง

3.6.3.2 สถิติที่ใช้เปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีน โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน หลังเรียนกับเกณฑ์โดยใช้การทดสอบค่าที (One Sample t-test) (ชูศรี วงศ์รัตน์, 2550 , น. 134)

$$t = \frac{\bar{x} - \mu_0}{\frac{s}{\sqrt{n}}}$$

\bar{x}	แทน	ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง
μ_0	แทน	ค่าเฉลี่ยของเกณฑ์ที่ตั้งขึ้น
s	แทน	ความเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่าง
n	แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

บทที่ 4

ผลการศึกษา

การศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถในการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีน โดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผู้วิจัยขอเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งเป็น 3 ตอนผลการมีรายละเอียดดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียน โดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน ก่อนเรียนและหลังเรียน

ตารางที่ 4.1 แสดงการเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน ก่อนเรียนและหลังเรียน จำนวน 44 คน

ลำดับ	คะแนนความสามารถในการออกเสียงภาษาจีน		ผลต่างคะแนนก่อนเรียน-หลังเรียน	การแปลผลพัฒนาการ
	ก่อนเรียน (20 คะแนน)	หลังเรียน(20 คะแนน)		
1	8	12	4	เพิ่มขึ้น
2	6	8	2	เพิ่มขึ้น
3	6	8	2	เพิ่มขึ้น
4	5	8	3	เพิ่มขึ้น
5	5	9	4	เพิ่มขึ้น
6	6	8	2	เพิ่มขึ้น
7	6	9	3	เพิ่มขึ้น
8	8	8	0	เท่าเดิม
9	8	10	2	เพิ่มขึ้น
10	8	10	2	เพิ่มขึ้น
11	10	14	4	เพิ่มขึ้น
12	10	14	4	เพิ่มขึ้น
13	9	12	3	เพิ่มขึ้น
14	9	12	3	เพิ่มขึ้น
15	10	14	4	เพิ่มขึ้น
16	10	10	0	เท่าเดิม
17	10	14	4	เพิ่มขึ้น
18	9	12	3	เพิ่มขึ้น
19	8	12	4	เพิ่มขึ้น
20	9	12	3	เพิ่มขึ้น
21	8	12	4	เพิ่มขึ้น
22	10	14	4	เพิ่มขึ้น

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

ลำดับ	คะแนนความสามารถในการออกเสียง ภาษาจีน		ผลต่าง คะแนน ก่อนเรียน- หลังเรียน	การแปลผล พัฒนาการ
	ก่อนเรียน (20 คะแนน)	หลังเรียน(20 คะแนน)		
23	9	13	4	เพิ่มขึ้น
24	9	12	3	เพิ่มขึ้น
25	8	12	4	เพิ่มขึ้น
26	8	12	4	เพิ่มขึ้น
27	8	11	3	เพิ่มขึ้น
28	9	11	2	เพิ่มขึ้น
29	9	11	2	เพิ่มขึ้น
30	7	10	3	เพิ่มขึ้น
31	7	10	3	เพิ่มขึ้น
32	7	10	3	เพิ่มขึ้น
33	7	10	3	เพิ่มขึ้น
34	7	10	3	เพิ่มขึ้น
35	5	10	5	เพิ่มขึ้น
36	9	11	2	เพิ่มขึ้น
37	8	10	2	เพิ่มขึ้น
38	8	10	2	เพิ่มขึ้น
39	9	11	2	เพิ่มขึ้น
40	9	13	4	เพิ่มขึ้น
41	10	13	3	เพิ่มขึ้น
42	10	13	3	เพิ่มขึ้น
43	10	13	3	เพิ่มขึ้น
44	10	13	3	เพิ่มขึ้น
\bar{X}	8.20	11.16	2.95	
S.D.	1.50	1.82	1.03	

จากตารางที่ 4.1 พบว่านักเรียนทุกคนมีคะแนนความสามารถในการออกเสียงภาษาจีน หลังเรียนเพิ่มขึ้น

ตารางที่ 4.2 แสดงการเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน ก่อนเรียนและหลังเรียน จำนวน 44 คน

ความสามารถในการออกเสียงภาษาจีน	คะแนนเต็ม	\bar{X}	S.D.	df	t	sig.
ก่อนเรียน	20	8.20	1.50	43	18.897*	.000
หลังเรียน	20	11.16	1.82			

*มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.2 พบว่าก่อนเรียนนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ย 8.20 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.50 เมื่อเปรียบเทียบกับหลังเรียนนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 11.16 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.82 คะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 ($t=18.897^*$)

ตารางที่ 4.3 แสดงการเปรียบเทียบความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน ก่อนเรียนและหลังเรียน จำนวน 44 คน

ลำดับ	คะแนนความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน		ผลต่าง คะแนน ก่อนเรียน- หลังเรียน	การแปล ผล พัฒนาการ
	ก่อนเรียน (24 คะแนน)	หลังเรียน(24 คะแนน)		
1	5	20	15	เพิ่มขึ้น
2	4	14	10	เพิ่มขึ้น
3	4	14	10	เพิ่มขึ้น
4	4	14	10	เพิ่มขึ้น
5	3	15	12	เพิ่มขึ้น
6	3	15	12	เพิ่มขึ้น
7	4	14	10	เพิ่มขึ้น
8	4	15	11	เพิ่มขึ้น
9	4	15	11	เพิ่มขึ้น
10	4	14	10	เพิ่มขึ้น
11	6	19	13	เพิ่มขึ้น
12	6	19	13	เพิ่มขึ้น
13	5	14	9	เพิ่มขึ้น
14	6	15	9	เพิ่มขึ้น
15	6	15	9	เพิ่มขึ้น
16	5	14	9	เพิ่มขึ้น
17	6	15	9	เพิ่มขึ้น
18	6	15	9	เพิ่มขึ้น
19	6	14	8	เพิ่มขึ้น
20	6	15	9	เพิ่มขึ้น
21	6	14	8	เพิ่มขึ้น
22	7	19	12	เพิ่มขึ้น
23	6	15	9	เพิ่มขึ้น

ตารางที่ 4.3 (ต่อ)

ลำดับ	คะแนนความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน		ผลต่าง คะแนน ก่อนเรียน- หลังเรียน	การแปลผล พัฒนาการ
	ก่อนเรียน (24คะแนน)	หลังเรียน(24 คะแนน)		
24	6	16	10	เพิ่มขึ้น
25	6	15	9	เพิ่มขึ้น
26	7	16	9	เพิ่มขึ้น
27	6	15	9	เพิ่มขึ้น
28	6	15	9	เพิ่มขึ้น
29	6	15	9	เพิ่มขึ้น
30	5	14	9	เพิ่มขึ้น
31	5	14	9	เพิ่มขึ้น
32	5	14	9	เพิ่มขึ้น
33	5	14	9	เพิ่มขึ้น
34	5	14	9	เพิ่มขึ้น
35	5	14	9	เพิ่มขึ้น
36	6	17	11	เพิ่มขึ้น
37	5	14	9	เพิ่มขึ้น
38	5	14	9	เพิ่มขึ้น
39	6	14	8	เพิ่มขึ้น
40	6	16	10	เพิ่มขึ้น
41	6	16	10	เพิ่มขึ้น
42	7	16	9	เพิ่มขึ้น
43	7	16	9	เพิ่มขึ้น
44	7	16	9	เพิ่มขึ้น
\bar{X}	5.41	15.18	9.77	
S.D.	1.04	1.53	1.46	

จากตารางที่ 4.3 พบว่านักเรียนทุกคนมีคะแนนความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนเพิ่มขึ้น

ตารางที่ 4.4 แสดงการเปรียบเทียบความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน ก่อนเรียนและหลังเรียน จำนวน 44 คน

ความสามารถในการสื่อสารสถานการณ์ภาษาจีน	คะแนนเต็ม	\bar{X}	S.D.	df	t	sig.
ก่อนเรียน	24	5.41	1.04	43	44.384*	.000
หลังเรียน	24	15.18	1.52			

*มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.4 พบว่าก่อนเรียนนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ย 5.41 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.04 เมื่อเปรียบเทียบกับหลังเรียนนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 15.18 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.52 คะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 ($t=44.384^*$)

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียน โดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน กับเกณฑ์ร้อยละ 70

ตารางที่ 4.5 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถการออกเสียงภาษาจีนของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน จำนวน 44 คน

ลำดับ	ความสามารถการออกเสียงภาษาจีน จำนวน 8 ครั้ง ครั้งละ 20 คะแนน								รวม 160 คะแนน	คิดเป็น ร้อยละ	เกณฑ์ผ่าน ไม่ต่ำกว่า ร้อยละ 70
	1	2	3	4	5	6	7	8			
1	12	13	12	15	15	15	17	17	116	72.50	ผ่าน
2	11	13	13	13	14	13	14	15	106	66.25	ไม่ผ่าน
3	12	12	12	13	12	14	14	15	104	65.00	ไม่ผ่าน
4	12	13	13	12	14	12	14	14	104	65.00	ไม่ผ่าน
5	12	12	12	15	13	12	14	15	105	65.63	ไม่ผ่าน
6	12	12	13	15	13	13	13	14	105	65.63	ไม่ผ่าน
7	13	11	15	17	13	18	10	18	115	71.88	ผ่าน
8	14	14	15	14	15	15	13	14	114	71.25	ผ่าน
9	13	13	15	15	13	13	13	12	107	66.88	ไม่ผ่าน
10	13	11	14	16	13	15	13	14	109	68.13	ไม่ผ่าน
11	14	12	15	14	17	13	15	15	115	71.88	ผ่าน
12	14	15	18	15	17	13	15	13	120	75.00	ผ่าน
13	14	16	17	17	15	10	14	15	118	73.75	ผ่าน
14	14	16	15	16	13	9	12	11	106	66.25	ไม่ผ่าน
15	14	17	15	15	18	11	15	12	117	73.13	ผ่าน
16	14	17	15	16	17	10	14	10	113	70.63	ผ่าน
17	14	16	17	17	18	10	15	12	119	74.38	ผ่าน
18	14	17	16	15	15	9	11	10	107	66.88	ไม่ผ่าน
19	14	14	13	16	13	12	11	13	106	66.25	ไม่ผ่าน
20	15	16	15	18	13	10	10	11	108	67.50	ไม่ผ่าน
21	14	16	15	16	13	10	13	11	108	67.50	ไม่ผ่าน

ตารางที่ 4.5 (ต่อ)

ลำดับ	ความสามารถการออกเสียงภาษาจีน จำนวน 8 ครั้ง ครั้งละ 20 คะแนน								รวม 160 คะแนน	คิดเป็น ร้อยละ	เกณฑ์ ผ่าน ไม่ต่ำกว่า ร้อยละ 70
	1	2	3	4	5	6	7	8			
22	17	16	16	17	18	15	15	13	127	79.38	ผ่าน
23	12	15	18	17	15	10	10	11	108	67.29	ไม่ผ่าน
24	13	15	14	14	13	13	14	14	110	68.75	ไม่ผ่าน
25	13	17	16	16	13	10	10	10	105	65.63	ไม่ผ่าน
26	11	15	15	15	16	16	14	14	116	72.29	ผ่าน
27	11	14	15	13	13	13	14	14	107	66.88	ไม่ผ่าน
28	11	16	15	16	12	14	15	15	114	71.04	ผ่าน
29	11	16	11	16	12	14	14	15	109	68.33	ไม่ผ่าน
30	12	13	14	12	14	14	14	15	108	67.50	ไม่ผ่าน
31	12	13	13	13	14	13	14	15	107	66.88	ไม่ผ่าน
32	12	12	12	13	14	14	14	15	106	66.25	ไม่ผ่าน
33	14	14	14	14	14	14	15	15	114	71.25	ผ่าน
34	13	14	11	14	14	14	14	14	108	67.50	ผ่าน
35	13	14	13	12	12	13	14	14	105	65.63	ไม่ผ่าน
36	14	14	15	15	13	14	15	16	116	72.50	ผ่าน
37	14	14	15	15	15	15	15	14	117	73.13	ผ่าน
38	14	13	15	15	16	15	16	15	119	74.38	ผ่าน
39	13	13	13	15	14	15	15	15	113	70.63	ผ่าน
40	14	15	14	14	14	13	14	14	112	70.00	ผ่าน
41	12	16	14	16	10	13	11	14	106	66.04	ไม่ผ่าน
42	11	17	15	16	10	14	13	14	110	68.96	ไม่ผ่าน
43	12	15	12	17	14	14	13	14	111	69.17	ไม่ผ่าน
44	14	15	14	15	15	14	13	14	114	71.25	ผ่าน

จากตารางที่ 4.5 พบว่า นักเรียนมีคะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70 ผ่านเกณฑ์ จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 45.45 และนักเรียนไม่ผ่านเกณฑ์จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 54.54

ตารางที่ 4.6 เปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการออกเสียงภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน กับเกณฑ์ร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม นักเรียนจำนวน 44 คน

ความสามารถในการออกเสียงภาษาจีนของนักเรียน	คะแนนเต็ม	เกณฑ์ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70	\bar{X}	S.D.	df	t	sig.
หลังเรียน	160	112	111.00	5.33	43	1.243*	.111

*มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตารางที่ 4.6 พบว่านักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 111.00 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 5.33 เมื่อเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้ไม่ต่ำกว่า ร้อยละ 70 มีคะแนนเท่ากับ 112 ของคะแนนเต็ม คะแนนไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ ($t=1.243^*$)

ตารางที่ 4.7 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน จำนวน 44 คน

ลำดับ	คะแนนความสามารถการสื่อสารภาษาจีน จำนวน 8 ครั้ง ครั้งละ 24 คะแนน								รวม 192 คะแนน	คิดเป็น ร้อยละ	เกณฑ์ผ่าน ไม่ต่ำกว่า ร้อยละ 70
	1	2	3	4	5	6	7	8			
1	17	16	14	15	14	14	18	21	129	67.19	ไม่ผ่าน
2	16	15	15	16	15	15	15	20	127	66.15	ไม่ผ่าน
3	15	15	15	15	15	16	16	18	125	65.10	ไม่ผ่าน
4	15	15	15	15	16	16	16	20	128	66.67	ไม่ผ่าน
5	16	15	15	16	16	16	16	19	129	67.19	ไม่ผ่าน
6	17	15	15	16	16	16	17	18	130	67.71	ไม่ผ่าน
7	16	14	15	16	17	17	17	19	131	68.23	ไม่ผ่าน
8	16	15	14	16	16	17	17	18	129	67.19	ไม่ผ่าน
9	17	16	15	15	15	17	17	18	130	67.71	ไม่ผ่าน
10	17	15	14	14	14	17	18	20	129	67.19	ไม่ผ่าน
11	16	16	16	14	15	18	20	20	135	70.31	ผ่าน
12	16	16	14	13	15	17	19	21	131	68.23	ไม่ผ่าน
13	16	16	14	16	16	18	19	22	137	71.35	ผ่าน
14	15	16	15	13	14	16	19	19	127	66.15	ไม่ผ่าน
15	16	15	16	16	17	17	20	22	139	72.40	ผ่าน
16	16	15	16	13	13	13	20	21	127	66.15	ไม่ผ่าน
17	15	17	16	14	15	16	19	21	133	69.27	ไม่ผ่าน
18	16	16	16	13	14	14	16	21	126	65.63	ไม่ผ่าน
19	15	16	15	15	15	15	15	20	126	65.63	ไม่ผ่าน
20	16	16	15	15	13	14	16	20	125	65.10	ไม่ผ่าน
21	16	16	17	17	17	18	18	20	139	72.40	ผ่าน
22	16	18	15	13	15	17	20	19	133	69.27	ไม่ผ่าน
23	16	16	17	18	18	19	19	20	143	74.48	ผ่าน

ตารางที่ 4.7 (ต่อ)

ลำดับ	คะแนนความสามารถการสื่อสารภาษาจีน จำนวน 8 ครั้ง ครั้งละ 24 คะแนน								รวม 192 คะแนน	คิดเป็น ร้อยละ	เกณฑ์ผ่าน ไม่ต่ำกว่า ร้อยละ 70
	1	2	3	4	5	6	7	8			
24	17	17	18	18	19	20	20	20	149	77.60	ผ่าน
25	17	17	17	17	16	17	17	21	139	72.40	ผ่าน
26	17	17	17	17	18	18	19	19	142	73.96	ผ่าน
27	16	17	16	16	16	17	17	18	133	69.27	ไม่ผ่าน
28	16	16	15	16	17	18	19	19	136	70.83	ผ่าน
29	17	17	17	17	19	18	19	20	144	75.00	ผ่าน
30	17	17	16	17	17	18	17	18	137	71.35	ผ่าน
31	16	16	16	17	17	18	18	20	138	71.88	ผ่าน
32	15	16	16	16	18	17	18	19	135	70.31	ผ่าน
33	15	15	16	18	17	18	19	20	138	71.88	ผ่าน
34	15	16	16	17	18	18	19	19	138	71.88	ผ่าน
35	16	17	16	17	16	16	16	20	134	69.79	ไม่ผ่าน
36	17	16	16	16	16	16	17	19	133	69.27	ไม่ผ่าน
37	17	18	18	19	17	17	18	20	144	75.00	ผ่าน
38	18	17	18	17	18	17	18	19	142	73.96	ผ่าน
39	16	17	18	17	18	17	18	21	142	73.96	ผ่าน
40	16	17	18	18	18	19	19	20	145	75.52	ผ่าน
41	16	16	15	14	13	15	18	21	128	66.67	ไม่ผ่าน
42	17	15	14	14	13	15	19	21	128	66.67	ไม่ผ่าน
43	18	17	17	14	13	15	18	21	133	69.27	ไม่ผ่าน
44	16	17	17	17	18	18	19	21	143	74.48	ผ่าน

จากตารางที่ 4.7 พบว่า นักเรียนมีคะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70 ผ่านเกณฑ์ จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 45.45 และนักเรียนไม่ผ่านเกณฑ์จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 54.54

ตารางที่ 4.8 เปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน กับเกณฑ์ร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม นักเรียนจำนวน 44 คน

ความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียน	คะแนนเต็ม	เกณฑ์คะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70	\bar{X}	S.D.	df	t	sig.
หลังเรียน	192	134	134.30	6.36	43	.308*	.380

*มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตารางที่ 4.8 พบว่า นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 134.30 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 6.36 เมื่อเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้ไม่ต่ำกว่า ร้อยละ 70 มีคะแนนเท่ากับ 134 ของคะแนนเต็ม คะแนนไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ ($t=.308$ *)

ตอนที่ 3 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนภาษาจีนโดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน

ตารางที่ 4.9 แสดงระดับความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน นักเรียนจำนวน 44 คน

ข้อ	รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ		แปลความหมาย
		\bar{X}	S.D.	
ด้านผู้สอน				
1	ครูมีการเตรียมความพร้อมในการจัดการเรียนรู้	4.45	0.50	มาก
2	ครูให้ความรู้ความเข้าใจในการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์	4.45	0.55	มาก
3	ครูให้คำแนะนำและคำปรึกษาสม่ำเสมอ	4.48	0.51	มาก
4	ครูกระตุ้นให้นักเรียนสนใจ อยากฝึกฝนตนเองมากขึ้น	4.50	0.51	มาก
5	ครูมีความตั้งใจฟังในการนำเสนอและให้คำแนะนำเพื่อแก้ไข	4.48	0.51	มาก
	ค่าเฉลี่ยรวม	4.47	0.51	มาก
ด้านกิจกรรมการเรียนรู้				
6	กิจกรรมทำให้เกิดการเรียนรู้คำศัพท์และประโยคในภาษาจีน	4.70	0.51	มากที่สุด
7	กิจกรรมหลายอย่างที่ช่วยให้จดจำคำศัพท์และประโยคในภาษาจีนได้	4.50	0.55	มาก
8	กิจกรรมมีความหลากหลาย และกระตุ้นความคิดสร้างสรรค์	4.32	0.56	มาก
9	กิจกรรมส่งเสริมการปฏิบัติเหมือนสถานการณ์จริง	4.50	0.51	มาก
10	กิจกรรมให้ความรู้และความสนุกสนานในขณะที่เรียน	4.55	0.50	มากที่สุด
	ค่าเฉลี่ยรวม	4.51	0.54	มากที่สุด

ตารางที่ 4.9 (ต่อ)

ข้อ	รายการประเมิน	ระดับ ความพึงพอใจ		แปล ความหมาย
		\bar{X}	S.D.	
ด้านเนื้อหา				
11	เนื้อหา มีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในการเรียนแต่ละ หน่วยการเรียนรู้	4.68	0.52	มากที่สุด
12	เนื้อหา มีความหลากหลายเหมาะกับนักเรียน	4.45	0.63	มาก
13	มีแบบทดสอบวัดความสามารถมีที่หลากหลายเหมาะกับ นักเรียน	4.52	0.55	มากที่สุด
14	มีแบบฝึกหัดทั้งเป็นรายบุคคลและเป็นคู่ เป็นกลุ่ม	4.68	0.47	มากที่สุด
15	มีแบบการวัดและการประเมินผลสม่ำเสมอ	4.61	0.49	มากที่สุด
	ค่าเฉลี่ยรวม	4.59	0.54	มากที่สุด
ด้านประโยชน์ที่ได้รับ				
16	นักเรียนสามารถจำคำศัพท์และแต่งประโยคสนทนาจาก สถานการณ์ได้มากขึ้น	4.52	0.59	มากที่สุด
17	นักเรียนชอบภาษาจีนมากขึ้นและพร้อมจะพัฒนาการ สื่อสารภาษาจีนต่อไป	4.09	0.74	มาก
18	นักเรียนมีความรับผิดชอบต่อตนเองและผู้อื่น	4.39	0.58	มาก
19	นักเรียนเรียนรู้ได้อย่างมีความสุข มากกว่าที่ผ่านมา	4.25	0.61	มาก
20	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในเรียน วิชาภาษาจีนอื่น ๆ	4.27	0.69	มาก
	ค่าเฉลี่ยรวม	4.30	0.66	มาก
	โดยภาพรวมค่าเฉลี่ย	4.47	0.57	มาก

จากตารางที่ 4.9 แสดงระดับความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน นักเรียนจำนวน 44 คน พบว่า โดยภาพรวม ความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.47$, S.D. = 0.57) เมื่อพิจารณาแต่ละด้านเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือด้านเนื้อหา ($\bar{X} = 4.59$, S.D. = 0.54) ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ ($\bar{X} = 4.51$, S.D. = 0.54) ด้านผู้สอน ($\bar{X} = 4.47$, S.D. = 0.51) และด้านประโยชน์ที่ได้รับ ($\bar{X} = 4.30$, S.D. = 0.66) ตามลำดับ แต่ละด้านมีรายละเอียดดังนี้

ด้านผู้สอน ค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.47$, S.D. = 0.51) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย คือ ครูกระตุ้นให้นักเรียนสนใจ ออกจากฝักฝืนตนเองมากขึ้น ($\bar{X} = 4.50$, S.D. = 0.51) ครูให้คำแนะนำและคำปรึกษาสม่ำเสมอ และครูมีความตั้งใจฟังในการนำเสนอและให้คำแนะนำเพื่อแก้ไข ($\bar{X} = 4.48$, S.D. = 0.51) ครูให้ความรู้ความเข้าใจในการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์ ($\bar{X} = 4.45$, S.D. = 0.55) ครูมีการเตรียมความพร้อมในการจัดการเรียนรู้ ($\bar{X} = 4.45$, S.D. = 0.50)

ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ ค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.51$, S.D. = 0.54) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย คือ กิจกรรมทำให้เกิดการเรียนรู้คำศัพท์และประโยคในภาษาจีน ($\bar{X} = 4.70$, S.D. = 0.51) กิจกรรมให้ความรู้และความสนุกสนานในขณะที่เรียน ($\bar{X} = 4.55$, S.D. = 0.50) กิจกรรมหลายอย่างที่ช่วยให้จดจำคำศัพท์และประโยคในภาษาจีนได้ ($\bar{X} = 4.50$, S.D. = 0.55) กิจกรรมส่งเสริมการปฏิบัติเหมือนสถานการณ์จริง ($\bar{X} = 4.50$, S.D. = 0.51) กิจกรรมมีความหลากหลาย และกระตุ้นความคิดสร้างสรรค์ ($\bar{X} = 4.32$, S.D. = 0.56)

ด้านเนื้อหา ค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.59$, S.D. = 0.54) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย คือ เนื้อหา มีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในการเรียนแต่ละหน่วยการเรียนรู้ ($\bar{X} = 4.68$, S.D. = 0.52) มีแบบฝึกหัดทั้งเป็นรายบุคคลและเป็นคู่ เป็นกลุ่ม ($\bar{X} = 4.68$, S.D. = 0.47) มีแบบการวัดและการประเมินผลสม่ำเสมอ ($\bar{X} = 4.61$, S.D. = 0.49) มีแบบทดสอบวัดความสามารถที่หลากหลายเหมาะกับนักเรียน ($\bar{X} = 4.52$, S.D. = 0.55) เนื้อหา มีความหลากหลายเหมาะกับนักเรียน ($\bar{X} = 4.45$, S.D. = 0.63)

ด้านประโยชน์ที่ได้รับ ค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.30$, S.D. = 0.66) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย คือ นักเรียนสามารถจำคำศัพท์และแต่งประโยคสนทนาจากสถานการณ์ได้มากขึ้น ($\bar{X} = 4.52$, S.D. = 0.59) นักเรียนมีความรับผิดชอบต่อตนเองและผู้อื่น ($\bar{X} = 4.39$, S.D. = 0.58) การจัดกิจกรรมการเรียนรู้สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในเรียนวิชาภาษาจีนอื่น ๆ ($\bar{X} = 4.27$, S.D. = 0.69) นักเรียนเรียนรู้อย่างมีความสุข มากกว่าที่ผ่านมา ($\bar{X} = 4.25$, S.D. = 0.61) นักเรียนชอบภาษาจีนมากขึ้นและพร้อมจะพัฒนาการสื่อสารภาษาจีนต่อไป ($\bar{X} = 4.09$, S.D. = 0.74)

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีนโดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผู้วิจัยได้สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ ตามลำดับได้ดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- 1) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงภาษาจีนของนักเรียน โดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐานก่อนเรียนและหลังเรียน
- 2) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียน โดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐานก่อนเรียนและหลังเรียน
- 3) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงภาษาจีนของนักเรียน หลังเรียน โดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐานกับเกณฑ์ร้อยละ 70
- 4) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียน หลังเรียน โดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐานกับเกณฑ์ร้อยละ 70
- 5) เพื่อศึกษาความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยสถานการณ์เป็นฐาน

สมมติฐานการวิจัย

- 1) หลังจากการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน ในการออกเสียงภาษาจีน นักเรียนมีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
- 2) หลังจากการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน ในการสื่อสารภาษาจีน นักเรียนมีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
- 3) นักเรียนมีคะแนนความสามารถ ในการออกเสียงภาษาจีน โดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐานเกณฑ์คะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70 และอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4) นักเรียนมีคะแนนความสามารถ ในการสื่อสารภาษาจีน โดยการเรียนรู้ด้วย สถานการณ์เป็นฐาน เกณฑ์คะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ70 และอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยสถานการณ์เป็นฐาน อยู่ในระดับ มาก

ขอบเขตของการวิจัย

1. ตัวแปรในการวิจัย

ตัวแปรต้น การจัดการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน

ตัวแปรตาม 1. ความสามารถในการออกเสียงภาษาจีน

2. ความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน

3. ความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาจีนโดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน

2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเอกชนที่เปิดสอนวิชา ภาษาจีน ในอำเภอบางเลน จังหวัดนครปฐม มี 3 โรงเรียน ได้แก่ 1) โรงเรียนเจ็ย่นหัว จำนวน 2 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 44 คน รวม 88 คน 2) โรงเรียนอนุบาลแสงอรุณ จำนวน 3 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 30 คน รวม 90 คน 3) โรงเรียนเซนต์แอนดรูว์ จำนวน 3 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 30 คน รวม 90 คน รวมเป็นจำนวนนักเรียนทั้งหมด 268 คนซึ่งแต่ละห้องของ โรงเรียนได้รับการจัดแบ่ง นักเรียนแบบละความสามารถทำให้นักเรียนทุกห้องมีความรู้ความสามารถพื้นฐาน โดยเฉลี่ยไม่ แตกต่างกัน (Gall, Brog and Gall,1996)

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเจ็ย่นหัว อำเภอบางเลน จังหวัด นครปฐม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา เขต 2ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปี การศึกษา 2563 ได้ห้อง ป. 5/2 จำนวน 44 คน โดยสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster random sampling) และ ใช้หน่วยห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่มด้วยวิธีการจับฉลาก

3. เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย

เนื้อหาที่ใช้ในการศึกษาคู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ซึ่ง เลือกมา 8 หน่วยการเรียนรู้ ดังนี้ 1) 打招呼 กล่าวทักทาย 2) 自我介绍 แนะนำตัวเอง 3) 介绍朋友 แนะนำเพื่อน 4) 带朋友拜访家 พาเพื่อนไปเยี่ยมบ้าน 5) 开学第一天 เปิดเรียนวันแรก 6) 买文具 ซื้ออุปกรณ์การเรียน 7) 去餐馆 ไปร้านอาหาร 8) 去参观 ไปทัศนศึกษา

ขอบเขตด้านระยะเวลา

ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยใน ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2563

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสอนกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียน เลียนหัว โดยดำเนินการดังนี้

- 1) อธิบายและชี้แจงกิจกรรม โดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน เกณฑ์การ ประเมิน วิธีการประเมิน ให้นักเรียนทราบ
- 2) ผู้วิจัยดำเนินการทำแบบทดสอบวัดความสามารถการออกเสียงและการสื่อสาร ภาษาจีนก่อนเรียน (Pre-test) เพื่อวัดความสามารถการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีนและเก็บ คะแนนการทดสอบไปเปรียบเทียบกับหลังเรียน(Post-test) ทั้งนี้แบบทดสอบตอนที่ 1 ความสามารถ การออกเสียงมีทั้งหมด 5 ประโยค คะแนนเต็ม 20 คะแนน แบบทดสอบตอนที่ 2 ความสามารถ การสื่อสาร กำหนดสถานการณ์จาก 8 สถานการณ์ที่มีความยากง่ายใกล้เคียงกัน แต่ละสถานการณ์มี คะแนนเต็ม 24 คะแนน การทดสอบใช้วิธีการจับฉลากและจับคู่ การจับคู่ผู้วิจัยจะเป็นผู้กำหนดให้ เพื่อลดความสามารถ และให้นักเรียนแสดงตามสถานการณ์ที่กำหนดไว้ หลังจากแต่ละคู่ที่ทำการ ทดสอบแล้ว ผู้วิจัยได้แยกนักเรียนออกจากกลุ่มที่ยังไม่ได้สอบไว้อีกห้องหนึ่ง เพื่อป้องกันการ สอบถาม เพื่อมิให้เกิดความเหลื่อมล้ำกันในการทำการทดสอบ
- 3) ผู้วิจัยจัดการเรียนรู้วิชาภาษาจีน โดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน จำนวน แผนการจัดการเรียนรู้ 8 แผนให้นักเรียนได้เรียนรู้ จากใบความรู้ แบบฝึก ซึ่งแบบฝึกประกอบด้วย ตอนที่ 1 การออกเสียง 20 คะแนน นักเรียนออกเสียงประโยคทั้ง 5 ประโยค ซึ่งใน 5 ประโยควัด การออกเสียงพยัญชนะ เสียงสระ เสียงวรรณยุกต์ เสียงหนักเบา เสียงสูงต่ำ และจังหวะการหยุด ตอนที่ 2 แบบทดสอบวัดความสามารถในการสื่อสาร โดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน 24 คะแนน โดยให้นักเรียนสร้างบทสนทนาตามเนื้อหาที่กำหนดไว้ในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ นักเรียนคิดสถานการณ์เอง โดยมีเวลาให้นักเรียนเตรียมตัวฝึกซ้อม 3 นาที จากนั้นฝึกปฏิบัติเพื่อเก็บ คะแนนในแต่ละครั้ง แบบฝึกนำมาใช้เพื่อพัฒนาการการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีน
- 4) หลังจากทำการสอนจนครบทั้ง 8 แผนการจัดการเรียนรู้ ผู้วิจัยได้ให้นักเรียนทำการ ทดสอบวัดความสามารถการออกเสียงและการสื่อสารหลังเรียน(Post-test) ใช้หลักการเดียวกันกับ การทดสอบก่อนเรียน (Pre-test)
- 5) เมื่อเสร็จสิ้นแล้ว ให้นักเรียนทำแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนรู้

ภาษาจีน โดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน ประเด็นการสอบถามจะประกอบด้วย 1) ด้านผู้สอน 2) ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ 3) ด้านเนื้อหา และ 4) ด้านประโยชน์ที่ได้รับ รวมทั้งหมด 20 ข้อ เพื่อเก็บเป็นข้อมูล

- 6) ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลทั้งหมด นำข้อมูลไปประมวลผลและวิเคราะห์ผลโดยใช้วิธีทางสถิติ
- 7) ผู้วิจัยสรุปผล เป็นตารางและการพรรณนา อภิปรายผล

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยโปรแกรมสำเร็จรูปตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังนี้

- 1) เปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีนก่อนเรียน และหลังเรียน โดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน โดยการทดสอบค่าที (t-test for dependent samples)
- 2) เปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีนหลังเรียน โดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐานกับเกณฑ์ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70 โดยการทดสอบค่าที (t-test for one sample)
- 3) วิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนภาษาจีน โดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน โดยการหาค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

5.1 สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีน โดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน การเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 สรุปผลการศึกษาตามลำดับไว้ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียน โดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน ก่อนเรียนและหลังเรียน แบ่งเป็น 2 ข้อ ดังนี้

1.1 เปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงภาษาจีน พบว่าก่อนเรียนนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ย 8.20 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.50 เมื่อเปรียบเทียบกับหลังเรียนนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 11.16 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.82 คะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 (sig.=.000, t=18.897*)

1.2 เปรียบเทียบความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน พบว่าก่อนเรียนนักเรียนมีคะแนน

เฉลี่ย 5.41 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.04 เมื่อเปรียบเทียบกับหลังเรียนนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 15.18 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.52 คะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 (sig.=.000, t=44.384*)

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียน หลังเรียน โดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน กับเกณฑ์ร้อยละ 70 แบ่งเป็น 2 ส่วน พบว่า

2.1 เปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการออกเสียงภาษาจีนนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 111.00 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 5.33 เมื่อเปรียบเทียบกับเกณฑ์ ที่กำหนดไว้ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70 มีคะแนนเท่ากับ 112 ของคะแนนเต็ม คะแนนไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ (t=1.243*)

2.2 เปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 134.30 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 6.36 เมื่อเปรียบเทียบกับเกณฑ์ ที่กำหนดไว้ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70 มีคะแนนเท่ากับ 134 ของคะแนนเต็ม คะแนนไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ (t=.308 *)

ตอนที่ 3 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนภาษาจีน โดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน พบว่า โดยภาพรวม ความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาแต่ละด้านเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือด้านเนื้อหา ($\bar{X} = 4.59$, S.D. = 0.54) ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ ($\bar{X} = 4.51$, S.D. = 0.54) ด้านผู้สอน ($\bar{X} = 4.47$, S.D. = 0.51) และด้านประโยชน์ที่ได้รับ ($\bar{X} = 4.30$, S.D. = 0.66) ตามลำดับ

5.2 อภิปรายผล

ผู้วิจัยได้อภิปรายผลดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียน โดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน ก่อนเรียนและหลังเรียน แบ่งเป็น 2 ส่วน พบว่า

1.1 เปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงภาษาจีน พบว่าก่อนเรียนนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ย 8.20 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.50 เมื่อเปรียบเทียบกับหลังเรียน นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 11.16 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.82 คะแนนเฉลี่ยหลังเรียน สูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 (sig.=.000, t=18.897*)

1.2 จากคะแนนเปรียบเทียบความสามารถการออกเสียง แสดงให้เห็นว่า นักเรียนส่วน

ใหญ่มีคะแนนความสามารถในการออกเสียงภาษาจีนหลังเรียนเพิ่มขึ้น จากคะแนนก่อนเรียน แต่คะแนนไม่สูงมาก อยู่ระหว่าง 2-5 คะแนน และมีคะแนนเกินครึ่งไม่มาก เนื่องจากการเรียนการสอนภาษาจีนตั้งแต่เริ่มแรก ไม่ได้เน้นการฝึกออกเสียงทั้ง ระดับ Segmental ได้แก่ เสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ และระดับ Suprasegmental ได้แก่ เสียงหนักเบา (stress) เสียงสูงต่ำ (Intonation) และจังหวะ (Rhythm) อย่างไรก็ตามเมื่อผู้วิจัยใช้การจัดกิจกรรมสอนภาษาจีนโดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้ ก็ได้มีการฝึกออกเสียง โดยการให้เลียนแบบครูผู้สอน และฝึกออกเสียง ทำให้นักเรียนสามารถพัฒนาการออกเสียงได้พอสมควร

ดังที่ศรีวิไล พลมณี (2545 อ้างถึงในเสาวนีย์ ดำรงโรจน์สกุล และ สุภา พูนผล, 2560) กล่าวถึง การเรียนการออกเสียงนั้นจะต้องมีกระบวนการ คือ 1) จำได้ (Recognition) เพื่อทราบว่าเสียงนั้นเป็นอย่างไร 2) เลียนแบบ (Imitation) คือ การเลียนแบบ พยายามทำให้เหมือน 3) พูดซ้ำๆ (Repetition) คือ เป็นการพูดซ้ำหลาย ๆ ครั้ง 4) ท่องจำ (Memorization) ทั้งหมดเป็นการพัฒนาการเรียนรู้การออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีน และออกเสียงให้ถูกต้องมากขึ้น จากหลักการนี้ผู้วิจัยได้สอดแทรกการสอนการออกเสียงโดยตรง (Explicit teaching) ให้แก่นักเรียนกลุ่มตัวอย่างด้วย ดังที่ Chung (2008) Kissling (2013) ได้เสนอแนะว่า การจะพัฒนาผู้เรียนควรสอนหลักการการออกเสียงโดยตรง เช่น การอธิบายการออกเสียงตามฐานกรณ์ การฝึกกรุปปาก การให้ปฏิบัติแล้วครูให้คำแนะนำแก้ไข (Feedback and correction) เป็นต้น

นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับ Abdu-Allah (2013) ที่ศึกษาการฝึกออกเสียงร่วมกับสถานการณ์เป็นฐานในวิชาภาษาอังกฤษ ที่มีผลต่อการพัฒนาการพูดของนักเรียน โดย การวิจัยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ คือ กลุ่มที่การสอนใช้สถานการณ์เป็นฐานควบคู่กับการฝึกการออกเสียง แต่กลุ่มที่ใช้เพียงด้วยการใช้สถานการณ์เป็นฐานเท่านั้น ผลการวิจัยพบว่า ทั้งสองกลุ่มมีผลคะแนนการพูดหลังเรียนสูงขึ้นกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญ แต่ผลคะแนนการออกเสียงระดับ segmental และ suprasegmental ของกลุ่มที่ใช้การสอนใช้สถานการณ์เป็นฐานควบคู่กับการฝึกการออกเสียงสูงกว่ากลุ่ม ที่ไม่ได้ฝึกการออกเสียง อย่างมีนัยสำคัญ

1.2 เปรียบเทียบความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน พบว่าก่อนเรียนนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ย 5.41 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.04 เมื่อเปรียบเทียบกับหลังเรียนนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 15.18 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.52 คะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 (sig.=.000, t=44.384*)

จากการเปรียบเทียบความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน คะแนนหลังเรียนเพิ่มขึ้นจากก่อนเรียน เพิ่มขึ้นมาก จาก 8 - 15 คะแนน คะแนนเฉลี่ย 15.18 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.53 ที่คะแนนเพิ่มมากขึ้น เพราะนักเรียนได้เรียนรู้จากสถานการณ์ที่เกิดขึ้นใกล้เคียงกับความเป็นจริง

นักเรียนจะได้ฝึกการทำงานร่วมกันเพื่อหาแนวทางแก้ไข ฝึกทักษะการคิด การแก้ปัญหา การตัดสินใจ และนักเรียนได้ปฏิบัติบันทึก นำไปปรับปรุงแก้ไขให้ถูกต้องมากขึ้น ดังที่ Errington(2010) และ Lilo Jonh (1983 อ้างถึงในวารางคณา เค้าอัน, 2559) ได้กล่าวว่าการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐานมีความยืดหยุ่นสูง ไม่มีคำตอบที่ตายตัวเพียงคำตอบเดียว แต่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนพัฒนาความสามารถของตนเองในการแก้ไขสถานการณ์ รวมทั้งเรียนรู้จากผลป้อนกลับเพื่อนำมาปรับปรุงและพัฒนาตนเอง ลักษณะของการสอนตามแนวการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐานมีความแตกต่างจากการสอนแบบดั้งเดิม (Traditional approach) โดยเน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริง ส่งเสริมให้ผู้เรียนทำงานและเรียนรู้ร่วมกัน คิดแก้ปัญหาที่ไม่มีคำตอบตายตัวล่วงหน้า ผู้สอนเปลี่ยนบทบาทจากการเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้มาเป็นผู้อำนวยความสะดวก ในขณะที่ผู้เรียนต้องเรียนรู้ผ่านการมีปฏิสัมพันธ์กับสมาชิกในกลุ่ม การเรียนรู้จึงเป็นไปอย่างมีพลวัต และเกิดการเรียนรู้เชิงลึก สอดคล้องกับงานวิจัยของ บวรจิต พลพันธ์ (2551) ได้ทำการศึกษาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้สถานการณ์จำลอง ผลการวิจัยพบว่านักเรียน ที่จัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองมีทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนเพิ่มขึ้นจากก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับพวงมณี ตันดวงศ์ (2550) ได้ทำการศึกษาการใช้สถานการณ์ในการสอนภาษาอังกฤษท่องเที่ยว ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งแสดงว่าการจัดการสอนโดยใช้กิจกรรมสถานการณ์ส่งเสริมให้นักศึกษาพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ และวารางคณา เค้าอัน (2560) ได้ศึกษาการพัฒนาการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยสถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้ ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลการศึกษาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ พบว่า คะแนนทดสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับเท่ากับ .05

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียน หลังเรียน โดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน กับเกณฑ์ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70 แบ่งเป็น 2 ข้อ ดังนี้

2.1 เปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการออกเสียงภาษาจีนนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 111.00 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 5.33 เมื่อเปรียบเทียบกับเกณฑ์ ที่กำหนดไว้ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70 มีคะแนนเท่ากับ 112 ของคะแนนเต็ม คะแนนไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้

เนื่องจากคะแนนเฉลี่ย อยู่ที่ 111.00 แต่เกณฑ์ที่กำหนดไว้มีคะแนนไม่ต่ำกว่า 112 จึงได้ sig.=.111, t =1.243 ไม่เป็นไปตามสมมุติฐาน ซึ่งพิจารณาจากคะแนนของนักเรียนที่ไม่ผ่านเกณฑ์ มี

คะแนนตั้งแต่ 125-133 จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 54.54 นักเรียนที่ผ่านเกณฑ์จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 45.45 จำนวนนักเรียนที่ไม่ผ่านเกณฑ์มีมากกว่านักเรียนที่ผ่านเกณฑ์

แต่อย่างไรก็ตามจากการฝึกทั้ง 8 แผนการจัดการเรียนรู้ ทำให้ทราบปัญหาการออกเสียงของนักเรียนกล่าวคือ หน่วยการเรียนรู้ที่ยากสำหรับนักเรียนในการออกเสียงทำให้นักเรียนออกเสียงผิด เช่น หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง การกล่าวทักทายเพื่อนใหม่ คำ 认识 rèn shi นักเรียนจะออกเสียงผิดเป็น rén shi หน่วยการเรียนรู้ที่ 6 เรื่อง ชื่ออุปกรณ์การเรียน คำ 玩具 wán jù นักเรียนจะออกเสียงผิดเป็น wén zi หน่วยการเรียนรู้ที่ 7 เรื่อง ไปร้านอาหาร คำ 炒饭 chǎo fàn นักเรียนจะออกเสียงผิดเป็น cǎo fán หน่วยการเรียนรู้ที่ 8 เรื่อง ไปทัศนศึกษา คำ 熊猫 xióng māo นักเรียนจะออกเสียงผิดเป็น sǒng māo นอกจากนี้แม้ภาษาไทย และภาษาจีนเป็นภาษาที่มีวรรณยุกต์ หากทั้งสองภาษามีลักษณะของจังหวะที่ต่างกัน ภาษาไทยอาศัยช่วงเวลาการเน้นพยางค์เป็นเครื่องกำหนด (stress-timed rhythm) (Luangthongkum, 1977 อ้างถึงใน Meesat, 2015) แต่จังหวะของภาษาจีนกลางอาศัยช่วงเวลาการเกิดพยางค์เป็นเครื่องกำหนด (syllable-timed rhythm) (Lin & Wang, 2005 อ้างถึงใน Meesat, 2015) ด้วยเหตุนี้การออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีนในระดับ suprasegmental ให้ถูกต้องจึงเป็นเรื่องที่ยาก เราจึงพบว่ามีคำหลายพยางค์ที่นักเรียนลงเสียงหนักเบาไม่ถูกต้อง เช่น 你好, 对不起, 谢谢, 认识, 觉得, 漂亮, 感兴趣。 แต่อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ นักเรียนไม่ผ่านเกณฑ์จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 54.54 แต่หากดูผลคะแนนของนักเรียนทุกคนจะพบว่ามีการพัฒนาการออกเสียงได้ถูกต้องมากขึ้น โดยคำนวณจากคะแนนเฉลี่ยรวมแต่ละครั้ง ทั้ง 8 ครั้งคือ 10.2 , 13.4 , 13.7 , 14.5 , 11.6 , 9.9 , 10.3 , 10.5 ตามลำดับ

ปัญหาและอุปสรรคในการศึกษาภาษาจีนในประเทศไทยมีหลายประการ การออกเสียงที่ถูกต้องใกล้เคียงเจ้าของภาษานั้นเป็นสิ่งที่สำคัญ การออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีนยังคงเป็นปัญหาในการออกเสียงสำหรับผู้เรียนชาวไทย ดังที่ ตูลยบุตรญ์ สุภษา และ นิ เสวียหง (2560) ได้ทำการวิจัย พบว่า ผู้เข้าร่วมทดสอบ มีปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะทั้งหมด 6 เสียง ได้แก่ x , zh , ch , sh , r , และ z โดยมีออกเสียงสลับกัน ซึ่งมีผลต่อการสื่อความหมายไม่ตรงกับที่ต่อเจตนาการสื่อสาร นอกจากนี้ยังมีปัญหาการแทรกแซงจากภาษาแม่อีกเรื่องหนึ่งที่ผู้เขียนในฐานะอาจารย์ผู้สอนภาษาจีนพบบ่อย คือการแทรกแซงจากภาษาแม่ หรือที่เรียกว่า Phonologica sieve (Trubetzkoy, 1939 อ้างถึงใน Meesat, 2015) กล่าวคือผู้เรียนภาษาต่างประเทศใช้ความเคยชินเรื่องระบบเสียงของภาษาแม่ มารับรู้ระบบเสียงในภาษาต่างประเทศที่เรียน ทำให้ผู้เรียนไม่สามารถออกเสียงได้ใกล้เคียง หรือเหมือนเจ้าของภาษา สำหรับการเรียนภาษาจีนนั้น พบว่า ผู้เรียนชาวไทยออกเสียงโดยมีการแทรกแซงของภาษาไทย ซึ่งเป็นภาษาแม่ เช่น มีการออกเสียงคำที่ขึ้นต้นด้วยเสียง r

[Z] ผิดเพี้ยนเป็นเสียง [l] เช่น คำว่า ร้อน 热 สัทอักษรภาษาจีน กลางสะกดว่า rè (เย่อ) แต่ผู้เรียนออกเสียงว่า lè (เล่อ) ซึ่งมีเสียงตรงกับคำว่า 乐 ที่แปลว่า ยินดี หรือคำว่า คน 人 สัทอักษรภาษาจีน กลางสะกดว่า rén (เหยิน) แต่ผู้เรียนออกเสียงเป็น เหลิน ซึ่งการออกเสียงในลักษณะนี้ มาจากออกเสียง ร [r] หรือ ล [l] ที่มีในระบบเสียงภาษาไทย

2.2 เปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 134.30 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 6.36 เมื่อเปรียบเทียบกับเกณฑ์ ที่กำหนดไว้ไม่ต่ำกว่า ร้อยละ 70 มีคะแนนเท่ากับ 134 ของคะแนนเต็ม คะแนนไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้

เนื่องจากค่า Mean อยู่ที่ 134.30 แต่เกณฑ์ที่กำหนดไว้มีคะแนนไม่ต่ำกว่า 134 ทำให้คะแนนไม่แตกต่างกันมาก จึงทำให้ sig.=.380, t=.308 ไม่เป็นไปตามสมมุติฐาน ซึ่งพิจารณาจากคะแนนของนักเรียนที่ไม่ผ่านเกณฑ์ มีคะแนนตั้งแต่ 125-133 จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 54.54 จำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ 20 คน คิดเป็นร้อยละ 45.45 จำนวนนักเรียนที่ไม่ผ่านเกณฑ์มีมากกว่านักเรียนที่ผ่านเกณฑ์

ดั่งที่ Jombh (1983 อ้างถึงใน สุขสม สิวะอมรรัตน์, 2552) ได้กล่าวถึงการเรียนโดยใช้สถานการณ์ว่า สถานการณ์เป็นตัวแทนของเหตุการณ์ในชีวิตจริง ห้องเรียนเป็นตัวแทนของสถานที่ที่เกิดเหตุการณ์ บทบาทของผู้เรียนนั้นดำเนินไปโดยไม่ได้อยู่ภายใต้การควบคุมของครูความสำเร็จหรือล้มเหลวจะเป็นผลมาจากการตัดสินใจของผู้เรียนเอง สถานการณ์เป็นฐาน ไม่เพียงแต่มีความสนุกสนาน แต่ยังเปิด โอกาสให้ผู้เรียนทุกคนมีความรู้สึกรู้ว่าเขาต้องทำบทบาทนั้นเพราะต้องรับผิดชอบในการตัดสินใจและการกระทำของเขาเอง ซึ่งเหมือนกับชีวิตจริงตรงที่ไม่มีคำตอบถูกหรือผิดโดยสิ้นเชิง Al-Attar(2019) ยังได้เสนอแนะว่าการใช้สถานการณ์ที่ใช้ในการฝึกทักษะทางภาษาว่าสถานการณ์ที่สร้างควรเป็นสถานการณ์ที่ทำให้ผู้เรียนสนใจและอยากสวมบทบาทเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาได้อย่างเต็มที่ มีโอกาสเลือกใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องตามหน้าที่ของภาษา และตามบทบาท การเรียนลักษณะแบบนี้เป็นการเรียนรู้ที่มีความหมายและมีความสุข (Meaningful learning: Ausubel,1963) อันนำไปสู่การพัฒนาความสามารถในการสื่อสาร (Vallori, 2014) ดังนั้นเราจึงเห็นได้ว่า ถึงแม้ว่าคะแนนของกลุ่มตัวอย่างของงานวิจัยนี้ไม่ผ่านเกณฑ์ก็ตาม แต่มีพัฒนาการ โดยพิจารณาจากคะแนนเฉลี่ยแต่ละครั้งทั้ง 8 ครั้งคือ 9.7 , 10.8 , 11.5 , 11.9 , 12.3 , 13.6 , 14.9 , 14.8 ที่พบว่าสูงขึ้นตามลำดับ

สอดคล้องกับงานวิจัยของ พวงมณี ดันติวงศ์ (2550) ได้ศึกษาการใช้สถานการณ์ในการสอนภาษาอังกฤษท่องเที่ยว พบว่า นักศึกษามีความคิดเห็นโดยรวมว่า การเรียนการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลองทำให้นักศึกษานำความรู้ไปใช้ในสถานการณ์จริงได้ เพราะสถานการณ์จำลองที่เรียนใกล้เคียงชีวิตจริง ขั้นตอนของสถานการณ์จำลองเข้าใจง่ายและสามารถปฏิบัติได้ เปิดโอกาส

ให้นักศึกษาได้แสดงความคิดเห็นอย่างเต็มที่รวมทั้งช่วยกระตุ้นให้นักศึกษาทุกคนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมและรู้จักการทำงานร่วมกัน และ ไชยฉัตร โรจน์พลทามล (2562) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาจีนโดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้ของนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพสาขาการท่องเที่ยว ชั้นปีที่ 1 พบว่า การพัฒนาทักษะภาษาจีนโดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้ มีคะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80 จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 100

เมื่อเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการออกเสียงกับความสามารถในการสื่อสารโดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน พบว่า มีนักเรียนผ่านเกณฑ์ทั้ง 2 ส่วน จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 27.27 ไม่ผ่านทั้ง 2 ส่วน จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 36.36 มีนักเรียนที่ผ่านการออกเสียงแต่ไม่ผ่านการสื่อสารภาษาจีน และมีนักเรียนไม่ผ่านการออกเสียงแต่ผ่านการสื่อสารภาษาจีนจำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 36.36 เมื่อพิจารณาคะแนนเป็นรายบุคคล การเรียนรู้โดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐานมีส่วนทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้และการพัฒนาเพิ่มขึ้น ในเรื่องของการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีน

ตอนที่ 3 แสดงระดับความพึงพอใจของนักเรียน มีต่อการเรียนภาษาจีนโดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน นักเรียนจำนวน 44 คน พบว่า โดยภาพรวม ความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาแต่ละด้านเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือด้านเนื้อหา ($\bar{X} = 4.59$, S.D. = 0.54) ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ ($\bar{X} = 4.51$, S.D. = 0.54) ด้านผู้สอน ($\bar{X} = 4.47$, S.D. = 0.51) และด้านประโยชน์ที่ได้รับ ($\bar{X} = 4.30$, S.D. = 0.66) ตามลำดับดังนี้

ดั่งที่ดวงทิพย์ โสฬสเสาวภาคย์ (2557) ได้ศึกษาการพัฒนากิจกรรมสถานการณ์จำลองเพื่อเสริมสร้างความสามารถในด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้บริบทเมืองเพชรบุรีสำหรับนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ พบว่า นักเรียนมีเจตคติต่อกิจกรรมสถานการณ์จำลองอยู่ในระดับมาก นภาพร บำรุงศิลป์ (2560) ได้ศึกษาการพัฒนาชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาจีนโดยใช้ชุดกิจกรรมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนในระดับมากที่สุด ทุกด้าน และวรางคณา เค้าอัน (2560) ได้ศึกษาการพัฒนาการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยสถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้ พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนรู้ภาพรวมของความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

ดั่งที่ Hursen และ Fasli (2016) Seker (2016) และ Al-Attar (2019) ได้เสนอว่า การใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้ เหมาะสมกับการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศเป็นอย่างมาก เพราะเป็นการจัดกิจกรรมที่เน้นการเรียนรู้โดยปฏิบัติ (Learning by doing) ที่มีการเปิดโอกาสให้

ผู้เรียนเลือกประยุกต์ใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารอย่างสร้างสรรค์ รวมทั้งกิจกรรมมีบรรยากาศผ่อนคลาย สนุกสนาน อันจะช่วยให้ผู้เรียนมีความจดจำสิ่งที่เรียนมาได้ดีขึ้น และยาวนาน (Maley & Duff, 2005; Bakhs, 2016) รวมถึงการสร้างปฏิสัมพันธ์ที่ดีระหว่างครูกับนักเรียน และระหว่างนักเรียนกับนักเรียนผ่านกิจกรรมกลุ่ม อันจะช่วยในการพัฒนาความสามารถในการสื่อสาร (Schumann, 1986; Jiang และคณะ, 2009; Meesat, 2015) และที่สำคัญการใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้ เป็นวิธีการเรียนการสอนหนึ่งซึ่งช่วยให้ผู้เรียนค้นพบกลยุทธ์ทางการเรียนด้วยตนเอง ไม่ว่าจะเป็นกลยุทธ์ในการพัฒนาการออกเสียง การจดจำ หรือการเพิ่มพูนคำศัพท์ (Seker, 2016)

5.3 ข้อค้นพบในงานวิจัย

การเรียนรู้โดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐานทำให้นักเรียนมีคะแนนที่สูงขึ้น เนื่องจากการฝึกฝนโดยใช้แบบฝึกจำนวน 8 หน่วยการเรียนรู้ ซึ่งมีทั้งเรื่องที่ยากไปสู่เรื่องที่ยาก เรื่องที่ใกล้ตัวไปสู่เรื่องไกลตัว และเรื่องที่เป็นนามธรรมไปสู่รูปธรรม นักเรียนได้ฝึกการออกเสียง และการสื่อสารภาษาจีนและใช้การสื่อสารภาษาจีน จากคำศัพท์ที่หลากหลายอย่างน้อยแต่ละหน่วย จะมีคำศัพท์ให้ 14-15 คำ รวมทั้งหมด 120 คำ ในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ นักเรียนต้องฝึกออกเสียง สระ เสียงพยัญชนะ เสียงวรรณยุกต์ เสียงหนักเบา (Stress) เสียงสูงต่ำ (Intonation) และจังหวะ (Rhythm) ได้อย่างถูกต้อง ซึ่งในการเรียนรู้ตามปกติ ก็จะไม่เน้นเรื่องเหล่านี้มากนัก ดังนั้นคะแนนของการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีนจึงมีคะแนนน้อยกว่าคะแนนการสื่อสาร ก็จะเห็นในการวิจัยนี้ เป็นสิ่งยืนยันว่าการพัฒนาการออกเสียง การสอนหลักสอนโดยตรง (Explicit teaching) การมีแบบฝึกเพียงพอ และการแก้ไขการออกเสียงจากอาจารย์ (Feedback and correction) มีความสำคัญ เห็นจากกลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยนี้มีพัฒนาการการออกเสียง ที่เพิ่มขึ้น แต่ด้วยเวลาที่จำกัด ทำให้นักเรียนจำนวนมากกว่าร้อยละ 50 ไม่สามารถได้คะแนนผ่านเกณฑ์ อย่างไรก็ตาม ถ้ามีการฝึกฝนสม่ำเสมอ ในระยะเวลาที่นานกว่านี้ ความสามารถในการออกเสียงก็จะดีขึ้น และจำนวนนักเรียนที่สามารถผ่านเกณฑ์ได้ก็อาจจะสูงขึ้นได้

นอกจากนี้ การเรียนรู้ ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน ยังช่วยให้การจดจำสิ่งที่เรียนได้ง่าย และได้ยาวนานขึ้น ทั้งนี้เนื่องจากการเรียนแบบปฏิบัติ การได้ประยุกต์สิ่งที่เรียนมา เพื่อแก้ปัญหา และสื่อสาร รวมถึงการมีบรรยากาศสนุกสนานผ่อนคลาย

5.4 ข้อเสนอแนะ

5.4.1 ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. การจัดการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐานครูผู้สอนต้องจัดเตรียมใบความรู้และแบบทดสอบให้สอดคล้องกัน กล่าวคือ คำและประโยคที่ใช้ในแบบทดสอบ ควรเป็นคำและประโยคที่ผู้เรียนเคยเรียนมาจากใบความรู้เป็นส่วนใหญ่ หรือไม่ควรมีคำใหม่เกินร้อยละ 10 (Schmitt & Schmitt, 2012) นอกจากนี้การกำหนดจำนวนคำในแบบทดสอบการออกเสียงควรเป็นการให้ออกเสียงระดับประโยค เพื่อการศึกษาการลดเสียง และการเน้นเสียงหนัก อันเป็นหลักการที่สำคัญของภาษาจีน

2. การใช้สถานที่เรียนไม่จำเป็นจะต้องอยู่ในชั้นเรียนเท่านั้น อาจใช้นอกสถานที่ เช่น หอประชุม ลานกว้าง เพื่อสร้างบรรยากาศให้นักเรียนได้แสดงออกได้อย่างเต็มที่

5.4.2 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีน โดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐานโดยใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้กับนักเรียนในระดับชั้นอื่น ๆ เช่น ระดับ ประถมศึกษาตอนปลาย ระดับมัธยม ระดับอาชีวศึกษา ระดับอุดมศึกษา เป็นต้น
2. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีนในรูปแบบการสอนแบบอื่นๆ เช่น การสอนโดยใช้บทเรียนสำเร็จรูป หรือการสอนโดยใช้ชุดกิจกรรม เป็นต้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2553). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน*. พุทธศักราช 2551 (พิมพ์ครั้งที่ 3). โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- กาญจนา วัฒยา. (2548). *การวิจัยเพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษา*. ธนพรการพิมพ์.
- กาญจนา อรุณสุขรุจี. (2546). *ความพึงพอใจของมนุษย์เป็นการแสดงออกทางพฤติกรรมที่เป็นนามธรรม ไม่สามารถมองเห็นเป็นรูปร่างได้* (พิมพ์ที่ 9). ไทยวัฒนาพานิช.
- กิติญา ชูวิทย์เจริญกิจ, พิณพร คงแทน, รัชกร เหล่าโสภานันท์, และหม่า ฮวานฮวาน. (2560). การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านออกเสียงภาษาจีนโดยใช้ชุดฝึกประกอบการจัดกิจกรรมแบบ BBL สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม. *วารสารช่อพะยอม*, 28(1), 97-98.
- กรมการศึกษานอกโรงเรียน. (2555). *คู่มือการเรียนการสอนภาษาจีน*. กลุ่มโรงแรม นนทบุรีพาเลซ.
- เสาวนีย์ ดำรงโรจน์สกุล, และสุภา พูนผล. (2560). ปัญหาการออกเสียงและการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยให้นักศึกษาจีน. *วารสารมหาวิทยาลัยพายัพ*, 27(2), 37-39.
- ชูศรี วงศ์รัตนะ. (2550). *เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย* (พิมพ์ครั้งที่ 2). ไทยเนรมิต กิจอินเตอร์ โพรเกรสซิฟ.
- เชียงใหม่นิวส์. (2560). *มติใหม่แห่งการเรียนการสอนภาษาจีนในศตวรรษที่ 21*. สืบค้น 20 พฤษภาคม 2563 จาก: <https://www.chiangmainews.co.th/page/archives/626374/>
- ไชยฉัตร โรจน์พลทามล. (2562). *การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาจีนโดยใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้ของนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพสาขาการท่องเที่ยว ชั้นปีที่ 1 (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท)*. สาขาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์.
- ชุน ลี หยุน. (2559). *การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนภาษาจีนขั้นพื้นฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้ร่วมมือสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท) มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ดวงพร หนูพงษ์. (2545). *ปัญหาการสอนภาษาอังกฤษ และความต้องการพัฒนาวิชาชีพของครูภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษานักงานการประถมศึกษา จังหวัดนครราชสีมา*. นครราชสีมา
- ดิเรก กฤษ์ห่วย. (2528). *ทัศนคติทางบวกของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เป็นความรู้สึกหรือทัศนคติ*

- ที่ดีต่องานที่ทำของ บุคคลที่มีต่องานในทางบวก. เพรส แอนด์ดีไซน์.
- ดวงทิพย์ โสฬสเสาวภาคย์. (2557). การพัฒนากิจกรรมสถานการณ์จำลอง เพื่อเสริมสร้าง
ความสามารถในด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้บริบทเมืองเพชรบุรี
สำหรับนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ. วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี.
- ศุภณัฐ สุภญา, และฉวี เสวียง. (2560). การศึกษาปัญหาการออกเสียงภาษาจีนของนักศึกษา
สาขาวิชาภาษาจีนธุรกิจวิทยาลัยนานาชาติ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่. วารสารบัณฑิต
วิจัย, 8(1), 120-121.
- ทิตินา แคมมณี. (2552). ศาสตร์การสอนองค์ความรู้เพื่อการจัดการกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ.
สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- เทพพนม และสวิง. (2540). ความพึงพอใจเป็นภาวะของความพึงใจหรือภาวะที่มีอารมณ์ใน
ทางบวกที่เกิดขึ้น. โอเดียนสโตร์การพิมพ์.
- ชนกณ ไชยชนะ. (2557). การพัฒนาการเขียนพินอิน (สระลดรูป) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่
4 โรงเรียนปิ่นสร้อยแยลส์วิทยาลัย (รายงานผลการวิจัย). โรงเรียนปิ่นสร้อยแยลส์
วิทยาลัย.
- นภาพร บำรุงศิลป์. (2560). การพัฒนาชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน
สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท). มหาวิทยาลัย
ธุรกิจบัณฑิต.
- นภารัตน์. (2544). ความพึงพอใจเป็นความรู้สึกทางบวกความรู้สึกทางลบและความสุขที่มี
ความสัมพันธ์กันอย่างซับซ้อน เฮาส์ออฟเคอร์มิสท์.
- เบญจมาศ ขำสกุล. (2558). ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร. สืบค้น 20 พฤษภาคม 2563 จาก
<https://sites.google.com/site/thaicommunication83/bth-thi-1-kar-suxsar>.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2542). วิธีการทางสถิติสำหรับการวิจัย (พิมพ์ครั้งที่ 2). สุวีริยาสาส์น.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2550). วิธีการทางสถิติสำหรับการวิจัย (พิมพ์ครั้งที่ 7). สุวีริยาสาส์น.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2556). วิธีการทางสถิติสำหรับการวิจัย เล่ม 1 (พิมพ์ครั้งที่ 5). สุวีริยาสาส์น.
- บวรจิต พลจันทร์. (2551). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
โดยใช้สถานการณ์จำลอง (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท). มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ประภาส เกตุแก้ว. (2546). ความพึงพอใจของผู้ใช้บริการที่มีต่อการให้บริการของฝ่ายทะเบียนรถ
สำนักงานเขตขนส่งจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ (สารนิพนธ์ปริญญาโท). มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ .
- ปริญญา จเรรัชต์และคณะ. (2546). ความพึงพอใจของเกษตรกรผู้ผลิตและผู้ใส่เสบียงสัตว์จังหวัด

สุพรรณบุรี กิจกรรมนาหูกุ้งและพัฒนาอาชีพผลิตเสปียงสัตว์เพื่อการจำหน่าย. กองอาหาร สัตว์กรมปศุสัตว์.

- พวงมณี ตันติวงศ์. (2550). *ศึกษาการใช้สถานการณ์จำลองในการสอนภาษาอังกฤษท่องเที่ยว* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ.
- เม็งหู่เป่า. (2560). *ผลการพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาจีนด้วยวิธีสอนโดยใช้เกม สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). มหาวิทยาลัยบูรพา. เขาวลัดเกษม ลอยลิป. (2547). *ผลการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อความสามารถค้สนสารพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร* (สารนิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- รังสรรค์ ฤทธิผาค. (2550). *ความพึงพอใจของประชาชนต่อการจัดการมูลฝอยของเทศบาล ตำบล แสงสว่าง อำเภอนองแสง จังหวัดอุดรธานี* (สารนิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ราชบัณฑิตสถาน. (2542). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542*. อักษรเจริญทัศน์.
- เรืองเดช ปันเจ็อนชาติย์. (2540). *ภาษาศาสตร์ภาษาไทย*. โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- ลิขิต ชีรวะกิน. (2560). *มิติใหม่แห่งการเรียนการสอนภาษาจีนในศตวรรษที่ 21*. สืบค้น 10 ธันวาคม 2563 จาก <https://www.chiangmainews.co.th/page/archives/626374/>.
- ลลนา เลิศจิระวงศ์ (2563). *การพัฒนาความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียนและความสามารถในการเรียนรู้ คำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์.
- วรพงศ์ ไชยฤกษ์. (2549). *ลักษณะการเรียนรู้และกลวิธีการเรียนรู้ภาษาไทยของชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ*. *วารสารมหาวิทยาลัยพายัพ*, 18 (1), 74-90.
- วรางคณา เล้าอัน. (2560). *การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์.
- วิชุดา วงศ์เจริญ. (2561). *การจัดการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานร่วมกับเทคโนโลยีเสมือนจริงเพื่อพัฒนา ทักษะการคิดวิเคราะห์และทักษะการคิดแก้ปัญหาสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์.
- วิรุฬ. พรรณเทวี (2542). *ความพึงพอใจเป็นความรู้สึกลึกภายในจิตใจของมนุษย์ที่ไม่เหมือนกัน*. บริษัท นานามีบุ๊คส์พับลิเคชันส์ จำกัด.
- วิภาวรรณ สุนทรจามร. (2559). *รายงานการวิจัยเพื่อพัฒนาระบบการจัดการเรียนการสอนภาษาจีน*

- ในประเทศไทย ระดับประถมศึกษา (รายงานการวิจัย). สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. ศรีวิไล พลมณี. (2545). พื้นฐานการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ (พิมพ์ครั้งที่ 1). สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สง่า ภูณรงค์. (2540). ความพึงพอใจ หมายถึงความรู้สึกที่เกิดขึ้นเมื่อได้รับผลสำเร็จตามความมุ่งหมายหรือเป็นความรู้สึกขั้นสุดท้ายที่ได้รับผลสำเร็จ (พิมพ์ครั้งที่ 2). เอ็นแอนดีกราฟฟิค. สนิท สัตโยภาส. (2532). การสอนภาษาไทยแก่เด็กประถมศึกษา. สำนักพิมพ์บรรณกิจ.
- สาริณี สุวรรณพันธ์. (2553). การใช้กิจกรรมเพลงเพื่อส่งเสริมการออกเสียง ความรู้ทางด้านคำศัพท์และไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สุดคณิง นฤพนธ์จิรกุล. (2562). การออกแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน. วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชพฤกษ์, 5(1), 19-20.
- สุดารัตน์ วงศ์กระจ่าง. (2562). การศึกษาข้อผิดพลาดในการอ่านออกเสียงสัทอักษรรายาจีน กลางของผู้เรียนชาวไทย. การประชุมวิชาการด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ระดับชาติ ครั้งที่ 2. มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา.
- เสาวนีย์ คำรงค์โรจน์สกุล, และสุภา พูนผล. (2560). ปัญหาการออกเสียงและการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยให้นักศึกษาจีน. วารสารมหาวิทยาลัยพายัพ, 27(2), 37-39.
- สร้อยเลย. (2554). การออกแบบการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาจีน สำหรับนักเรียนไทยที่เรียนภาษาจีนเบื้องต้น (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). มหาวิทยาลัยบูรพา.
- สุขสม สิวะอมรรัตน์. (2552). ผลของการใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อความสามารถในการทำงานกลุ่มของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดเลียบราษฎร์บำรุง เขตบางซื่อ กรุงเทพมหานคร (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุวิรัช มาตรโพธิ์. (2554). การพัฒนาทักษะการฟังและการฝึกออกเสียงภาษาอังกฤษ โดยใช้เพลงคาราโอเกะ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 (สารนิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สำนักคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานกระทรวงศึกษาธิการ. (2551). ตัวชี้วัดและหลักสูตรแกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ. โรงพิมพ์ชุมนุมชนสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- อัจฉรา วงศ์โสธร. (2539). การทดสอบและการประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ. โรง

พิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ภาษาต่างประเทศ

- Abdu-Allah, A. (2013). *The effect of dramatised scenarios on the mastery of segmental and supra-segmental features of EFL prospective teachers and their success and failure attributes*. [Unpublished Master's Thesis]. Zagazig University.
- Al-Attar. (2019). *The effectiveness of using scenario-based learning strategy in developing EFL eleventh graders' speaking and prospective thinking skills*. The Islamic University.
- Ausubel, D.P. (1963). *The Psychology of Meaningful Verbal Learning*. Gruner and Stratton.
- Bakhsh, S. A. (2016). Using games as a tool in teaching vocabulary to young learners. *Canadian Center of Science and Education*, 9, 120-128.
- Brown, H. D. (2001). *Teaching by principles: An interactive approach to language pedagogy*. Longman.
- Chen E. (2006). *A study of pronunciation errors to Thai students in the process of learning chinese language*. [Master,thesis] Yunnan Normal University China PRC.
- Chung, W. L. (2008). *The effectiveness of explicit, implicit, and noticing instruction: Mandarin speakers' perceptions and production of English sentence stress*. [Unpublished doctoral dissertation]. Alliant International University.
- Clark, J.L.D. (1972). *Foreign language testing : Theory and practice*. Center for Curriculum Development.
- Cordeau, M.A. (2013). Teaching holistic nursing using clinical simulation *Journal of Nursing Education and Practice: A Pedagogical Essay*,3(4), 40-50.
- Errington, E.P. (2010). *Preparing graduates for the professions using scenario based learning*. Post Pressed.
- Escola, Y.H. (1980). Certain effects of selected activities of communicative competence training on the development of German : A case study. *Dissertation Abstracts International*.
- Gall, M. D., Borg, W. R., Gall, J. P. (1996). *Educational research: An introduction*. Longman Publishing.
- Gilmer, B.V.H. (1975). *Applied psychology: Adjustment in living and work* (2 nd ed). McGraw-Hill

- Good, C.V. (1973). *Dictionary of education* (3rd ed). McGraw – Hill Book Co.
- Gredler, Margaret. (1992). *Designing and evaluating games*. Kogan Page.
- Harris, D.P. (1990) *Testing english as a second language*. McGraw Hill.
- Hursen, C., & Fasli, F. G. (2017). Investigating the efficiency of scenario based learning and reflective learning approaches in teacher education. *European Journal of Contemporary Education*, 6, 264 - 279.
- Hyland, K. (1993). *Language learning simulations: A practical guide*. *English Teaching Forum*, 31(4), 16-22
- Jiang, M., Green, R. J., Henley, T. B., & Masten, W. G. (2009). Acculturation in relation to the acquisition of a second language. *Journal of Multilingual and Multicultural Development*, 30(6), 481-492.
- Jiang, J. (2014). *Chinese phonetic research and teaching countermeasures for middle school and high school students*. [Master thesis]. Sichuan Normal University.
- Jones, Leo. (1983). *Eight simulations*. Cambridge University Press.
- Kindley, R.W. (2002). *Scenario-based e-learning: A step beyond traditional e-learning*. Retrieved March 18, 2016, from <http://www.learningcircuits.com/2002/may2002/kindley.html>
- Kissling, E. M. (2013). The modern language journal. *Teaching Pronunciation: is explicit phonetics instruction beneficial for FL Learners?*, 97(3), 720-744.
- Lave J, E. (1991). *Situated learning: Legitimate peripheral participation*. Cambridge
- Lin, H. & Wang, Q. (2005). Journal of chinese language and computer. *Mandarin rhythm: An Acoustic Study*, 17, 127–140.
- Liu Xun. (2010). *Introduction to teaching chinese language for a foreigners*. Beijing Language and Culture University Press.
- Luangthongkum,T. (1977). *Rhuthm in Thai*. [Unpublished doctoral dissertation.] University of Edinburgh.
- Lu, J. (2013).The plan of chinese phonetic alphabet and the chinese teaching. *Applied Linguistics*, 4, 11-14.
- Luksaneeyanawin, S. (1983). *Intonation in Thai*. [Doctoral dissertation,]University of Edinburgh.

- Maley, A., & Duff, A. (2005). *Drama techniques: A resource book of communication activities for language teachers*. Cambridge University Press.
- Ma, X. (2013). An analysis of the errors of Chinese pronunciation in Thailand's college students. *Modern Chinese*, 3, 160.
- Meesat, P. (2015). *Somatically-Enhanced Approach (SEA) in intensive Thai Course for Academic Purposes* [Doctoral dissertation,]University of Canberra.
- Seker, M. (2016). Scenario-based instruction design as a tool to promote self-regulated language learning strategies. *SAGE Open*, 16, 2-3.
- Montgomery, K. (2002) Authentic tasks and rubrics: Going beyond traditional assessment in college teaching. *College teaching*, 50(1). Retrieved from at :http://www.heldref.org/html/body_vend.html.
- Nunan, D. (2004). *Task-based language teaching*. Cambridge University Press.
- Oller, John W. (1979). *Language test at school: A pragmatic approach*. Longman.
- Rovinelli, R. J., & Hambleton, R. K. (1977). On the use of content specialists in the assessment of criterion-referenced test item validity. *Dutch Journal of Educational Research*, 2, 49-60.
- Schmitt, N., & Schmitt, D. (2012). A reassessment of frequency and vocabulary size in L2 vocabulary Teaching. *Language Teaching*, 1-20.
- Schwitzer, J.H. (1984). *Characteristics of effective school*. AREA.
- Schumann, J. (1986). Research on the acculturation model for second language acquisition. *Journal of Multilingual and Multicultural Development*, 7(5), 379-392.
- Stokhof, H.J.M., De Vries, B., Bastiaens, T., & Martens R. (2018). Using mind maps to make student questioning effective: Learning outcomes of a principle-based scenario for teacher guidance. *Research in Science Education*. doi:10.1007/s11165-017-9686-3.
- Tarone, E. (1987). The phonology of interlanguage. In G. Ioup & S. Weinberger (Eds.), *Interlanguage phonology: The acquisition of a second language sound system* (pp. 70-85). Cambridge.
- Trubetzkoy, N.S. (1939). *Principles of phonology*. University of California Press.
- Vallori, A. B. (2014). Meaningful Learning in Practice. *Journal of Education and Human Development*, 3(4), 199-209.
- Wilkins, D.K. (1974). *Language as communication*. McGraw Hill.

Zhang, F. (2006). *The Teaching of Mandarin Prosody: A Somatically-Enhanced Approach for Second Language Learners*. [Unpublished doctor dissertation]. University of Canberra.

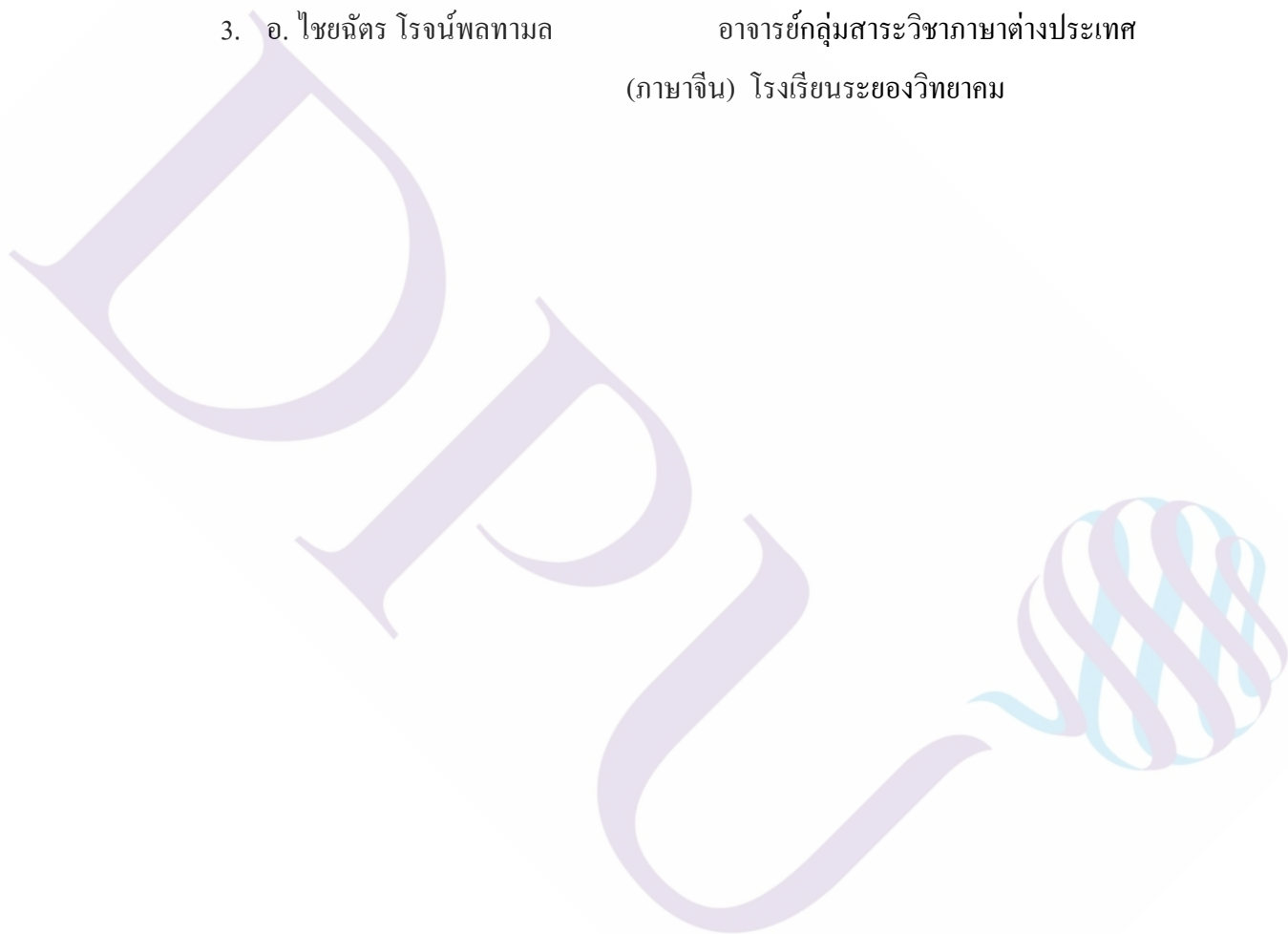
ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

1. อ. จริยา วาณิชวีริยะ หัวหน้าหลักสูตรภาษาจีนธุรกิจ
คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์
2. อ.ดร. โชติกานต์ ใจบุญ อาจารย์ประจำหลักสูตรภาษาจีนธุรกิจ
คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์
3. อ. ไชยฉัตร โรจน์พลทามล อาจารย์กลุ่มสาระวิชาภาษาต่างประเทศ
(ภาษาจีน) โรงเรียนระยองวิทยาคม

ภาคผนวก ข.

แผนการจัดการเรียนวิชาภาษาจีน

โดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 กล่าวทักทาย **打招呼**

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

ผู้สอน นางสาวสาธิตา พันเทศ

เวลา 2 ชั่วโมง

สอนวันที่เดือน.....พ.ศ.....

1. สาระสำคัญ

นักเรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารสถานการณ์ต่างๆ ได้

2. มาตรฐานการเรียนรู้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดง
ความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ
โดยการพูดและการเขียน

ตัวชี้วัด

ต1.2/1 พูดหรือเขียนโต้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล

ต1.2/3 พูดหรือเขียนแสดงความต้องการของตนเองและขอความช่วยเหลือใน
สถานการณ์ต่าง ๆ ต1.2/4 พูดหรือเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องใกล้ตัวต่าง ๆ
โดยการพูดและการเขียน

ต1.3/1 พูดหรือเขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง และเรื่องใกล้ตัว

ต4.1/1 ฟังและพูด หรืออ่านประโยค หรือบทสนทนาในสถานการณ์ที่เกิดขึ้นใน
ห้องเรียนและ สถานศึกษาหรือแหล่งเรียนรู้

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

1) นักเรียนสามารถสื่อสารในสถานการณ์เกี่ยวกับการทักทายได้

2) นักเรียนสามารถออกเสียงระดับคำและประโยค ในบทสนทนาสถานการณ์ที่กำหนดได้

4. สาระการเรียนรู้

สามารถออกเสียงทั้งระดับคำศัพท์ และประโยค ได้ถูกต้องชัดเจน สามารถนำความรู้ที่ได้
ใช้ในชีวิตประจำวันได้

5. กระบวนการจัดการเรียนรู้

คาบที่ 1

5.1 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

- 1) ครูและนักเรียน ทักทายกันด้วยการพูดว่า **老师好**= สวัสดีครู

同学们好 = สวัสดีนักเรียน

- 2) ครูร้องเพลง สวัสดี วันนี้พบกัน ภาษาจีนและภาษาไทย เพื่อกระตุ้นนักเรียนก่อนเริ่มเรียน

เพลง สวัสดีวันนี้พบกัน

说你好 说你好 今天 跟你见面

你 和我 见面 说你好

สวัสดี สวัสดี วันนี้เรามาชพบกัน เธอและฉัน พบกันสวัสดี

5.2 ขั้นเตรียม

- 1) ครูชี้แจงเรื่องการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์และอธิบายขั้นตอนการจัดการเรียนรู้เพื่อนำไปสู่การเรียนการสอน
- 2) ครูให้นักเรียนทำแบบทดสอบก่อนเรียน โดยออกเสียงคำศัพท์และประโยค ใช้เวลา 30 นาที
- 3) ครูสอนคำศัพท์และประโยค จากใบความรู้ หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 กล่าวทักทาย พร้อมทั้งหลักการออกเสียงที่ถูกต้อง และให้นักเรียนฝึกออกเสียงเป็นรายบุคคล เพื่อเก็บคะแนน และนำข้อบกพร่องไปแก้ไข

บทสนทนาในสถานการณ์เพื่อการทักทายเพื่อนใหม่

玛丽:你好!你叫什么名字?

Nǐ hǎo! Nǐ jiào shén me míng zi?

李明:我叫李明。你呢?

Wǒ jiào Lǐ Míng。 Nǐ ne ?

玛丽:我叫马丽。

Wǒ jiào Mǎ Lì.

李明:你姓马,是吗?

Nǐ xìng Mǎ , Shì ma ?

玛丽：是的。

Shì de.

李明：认识你很高兴。

Rèn shi nǐ hěn gāo xìng.

玛丽：认识你我也很高兴。

Rèn shi nǐ wǒ yě hěn gāo xìng.

李明：我先走了，再见。

Wǒ xiān zǒu le , Zài jiàn.

玛丽：好的，再见。

Hǎo de , Zài jiàn.

คาบที่ 2

5.1 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

- 1) ครูทักทายนักเรียนเป็นภาษาจีน
- 2) ครูพูดคุยและทบทวนคำศัพท์ที่ได้เรียนไปในชั่วโมงที่แล้ว

5.2 ขั้นปฏิบัติ

- 1) ครูให้นักเรียนฝึกอ่านคำศัพท์และประโยค พร้อมทั้งทำความเข้าใจการออกเสียงที่ถูกต้องจาก ใบความรู้หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 กล่าวทักทาย โดยมีครูคอยให้คำแนะนำ
- 2) ครูให้นักเรียนทั้งหมดออกเสียงตามโดยใช้สถานการณ์จากใบความรู้ หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 กล่าวทักทาย หลังจากนั้นครูเรียกนักเรียน 2-3 คน เพื่อฝึกออกเสียง เป็นตัวอย่างให้กับเพื่อนในห้อง ปฏิบัติต่อไป

3) ครูให้นักเรียนจับเป็นคู่ เพื่อฝึกออกเสียงสนทนา ในสถานการณ์เกี่ยวกับการกล่าวทักทาย โดยครูกำหนดให้ และแต่ละคู่ใช้สถานการณ์ทักทาย แตกต่างกัน คือ การทักทายเมื่อพบเจอกัน และการทักทายคุยผ่านโทรศัพท์ และให้นักเรียนฝึกซ้อมโดยใช้เวลา 5 นาที และหลังจากนั้นให้นักเรียนปฏิบัติหน้าชั้นเรียน คู่ละ 3 นาที แต่ละคู่นำเสนอเรียบร้อยแล้ว ครูให้คำแนะนำเพื่อนำไปปรับปรุงแก้ไขต่อไป

5.3 ขั้นสรุป

ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปเนื้อหาและปัญหาในการฝึกออกเสียงคำและประโยคที่ออกเสียงผิดเพื่อเป็นแนวทางแก้ไขและพัฒนาต่อไป

6. สื่อและแหล่งการเรียนรู้

- 1) เพลงสวัสดิ์วันนี้พบบัน
- 2) ใบความรู้ หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 กล่าวทักทาย
- 3) แบบฝึกการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีนตามสถานการณ์ หน่วยการเรียนรู้ที่ 1

กล่าวทักทาย

- 4) แบบทดสอบความสามารถในการออกเสียงภาษาจีน (ก่อนเรียน)

7. การวัดและประเมินผล

แบบประเมินความสามารถในการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีนตามสถานการณ์
คะแนนผ่านเกณฑ์ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70

8. สรุปผลการจัดการเรียนรู้

9. แนวทางการแก้ไขและพัฒนา

ลงชื่อ _____

(นางสาวสาธิตา พันเทศ)

ครูผู้สอน

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2

หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 แนะนำตัวเอง **自我介绍**

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

ผู้สอน นางสาวสาธิตา พันเทศ

เวลา 2 ชั่วโมง

สอนวันที่ เดือน..... พ.ศ.....

1. สาระสำคัญ

นักเรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารสถานการณ์ต่างๆ ได้

2. มาตรฐานการเรียนรู้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

ตัวชี้วัด

ต1.2/1 พูดหรือเขียนได้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล

ต1.2/3 พูดหรือเขียนแสดงความต้องการของตนเองและขอความช่วยเหลือในสถานการณ์ต่าง ๆ ต1.2/4 พูดหรือเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องใกล้ตัวต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

ต1.3/1 พูดหรือเขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง และเรื่องใกล้ตัว

ต4.1/1 ฟังและพูด หรืออ่านประโยค หรือบทสนทนาในสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและ สถานศึกษาหรือแหล่งเรียนรู้

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

- 1) นักเรียนสามารถสื่อสารในสถานการณ์เกี่ยวกับการแนะนำตัวเองได้
- 2) นักเรียนสามารถออกเสียงระดับคำและประโยค ในบทสนทนาสถานการณ์ที่กำหนดได้

4. สาระการเรียนรู้

สามารถออกเสียงทั้งระดับคำศัพท์ และประโยคได้ถูกต้องชัดเจน สามารถนำความรู้ที่ได้
ใช้ในชีวิตประจำวันได้

5. กระบวนการจัดการเรียนรู้

คาบที่ 1

5.1 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

- 1) ครูและนักเรียน ทักทายกันด้วยการพูดว่า **老师好**= สวัสดีคุณครู

同学们好= สวัสดีนักเรียน

- 2) ครูนำตัวการ์ตูนคนแต่งกายประจำชาติประเทศไทยและประเทศจีนเพื่อกระตุ้นความสนใจของนักเรียน

- 3) ครูร้องเพลง สวัสดี วันนี้พบกัน ภาษาจีนและภาษาไทย เพื่อกระตุ้นนักเรียนก่อนเริ่มเรียน

เพลง สวัสดีวันนี้พบกัน

说你好 说你好 今天 跟你见面

你和我 见面 说你好

สวัสดี สวัสดี วันนี้เรามาพบกัน เธอและฉัน พบกันสวัสดี

5.2 ขั้นเตรียม

- 1) ครูชี้แจงเรื่องการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์และอธิบายขั้นตอนการจัดการเรียนรู้เพื่อนำไปสู่การเรียนการสอน

- 2) ครูให้นักเรียนทำแบบทดสอบก่อนเรียน โดยออกเสียงคำศัพท์และประโยค ใช้เวลา 30 นาที

- 3) ครูสอนคำศัพท์และประโยคเกี่ยวกับการแนะนำตัวเอง พร้อมทั้งหลักการออกเสียงที่ถูกต้องจากใบความรู้ หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 การแนะนำตัวเอง และให้นักเรียนฝึกออกเสียงเป็นรายบุคคล เพื่อเก็บคะแนน และนำข้อบกพร่องไปแก้ไข

บทสนทนาในสถานการณ์เพื่อการแนะนำตัวเอง

张艳：你好！我叫张艳，你叫什么名字？

Nǐ hǎo! Wǒ jiào Zhāng Yàn , Nǐ jiào shén me míng zi

丽丽:你好!我叫丽丽。你是中国人吗?

Nǐ hǎo! wǒ jiào Lì Lì。 Nǐ shì Zhōng guó rén ma ?

张艳:是的。我来自中国。你是泰国人吗?

Shì de. Wǒ lái zì Zhōng guó 。 Nǐ shì tài guó rén ma?

丽丽:是!我是泰国人。最近在学习汉语。

Shì! Wǒ shì tài guó rén zuì jìn zài xué xí hàn yǔ.

张艳:是吗?我也在学习泰语,我可以加你微信吗?

Shì ma? wǒ yě zài xué xí tài yǔ, wǒ kě yǐ jiā nǐ wēi xìn ma ?

丽丽:当然可以啦,很高兴认识你。

Dāng rán kě yǐ la, Hěn gāo xìng rèn shi nǐ.

张艳:认识你我也很高兴。

Rèn shi nǐ wǒ yě hěn gāo xìng.

丽丽:你有时间吗?一起去咖啡厅聊天儿吧

Nǐ yǒu shí jiān ma? yì qǐ qù kā fēi tīng liáo tiānr ba.

张艳:好。

Hǎo

คาบที่ 2

5.1 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

- 1) ครูทักทายนักเรียนเป็นภาษาจีน
- 2) ครูพูดคุยและทบทวนคำศัพท์ที่ได้เรียนไปในชั่วโมงที่แล้ว

5.2 ขั้นปฏิบัติ

- 4) ครูให้นักเรียนฝึกอ่านคำศัพท์และประโยค พร้อมทั้งทำความเข้าใจการออกเสียงที่ถูกต้องจากใบความรู้หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 โดยมีครูคอยให้คำแนะนำ
- 5) ครูให้นักเรียนทั้งหมดออกเสียงตามโดยใช้สถานการณ์จากใบความรู้ หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 แนะนำตัวเอง หลังจากนั้นครูเรียกนักเรียน 2-3 คน เพื่อฝึกออกเสียง เป็นตัวอย่างให้กับเพื่อนในห้อง ปฏิบัติต่อไป
- 6) ครูให้นักเรียนจับเป็นคู่ เพื่อฝึกออกเสียงสนทนา ในสถานการณ์เกี่ยวกับการแนะนำตัวเองโดยครูกำหนดให้แต่ละกลุ่มใช้สถานการณ์แนะนำตัวเองที่ แตกต่างกัน คือ การแนะนำตัวเองเมื่อพบเจอคุณครู การแนะนำตัวเองกับเพื่อนใหม่ และให้นักเรียนฝึกซ้อมโดยใช้เวลา 5 นาที และ

หลังจากนั้นให้นักเรียนนำเสนอหน้าชั้นเรียน คู่ละ 3 นาที หลังจากนั้นครูจะให้คำแนะนำเพื่อนำไปปรับปรุงแก้ไขต่อไป

5.3 ขั้นสรุป

ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปเนื้อหาและปัญหาในการฝึกออกเสียงคำและประโยคที่ออกเสียงผิดเพื่อเป็นแนวทางแก้ไขและพัฒนาต่อไป

6. สื่อและแหล่งการเรียนรู้

- 1) เพลงสวัสดีวันนี้พบกัน
- 2) ใบความรู้ หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 แนะนำตัวเอง
- 3) การ์ตูนคนประจำชาติ
- 4) แบบฝึกการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีนตามสถานการณ์ หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 แนะนำตัวเอง

ตัวเอง

7. การวัดและประเมินผล

แบบประเมินความสามารถในการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีนตามสถานการณ์ คะแนนผ่านเกณฑ์ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70

8. สรุปผลการจัดการเรียนรู้

9. แนวทางในการแก้ไขและพัฒนา

ลงชื่อ _____

(นางสาวสาธิตา พันเทศ)

ครูผู้สอน

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3

หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 รู้จักกันมากขึ้น 介绍朋友

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

ผู้สอน นางสาวสาธิตา พันเทศ

เวลา 2 ชั่วโมง

สอนวันที่เดือน.....พ.ศ.....

1. สาระสำคัญ

นักเรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารสถานการณ์ต่างๆ ได้

2. มาตรฐานการเรียนรู้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ค 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน ค 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ โดยการพูดและการเขียน

ตัวชี้วัด

ค1.2/1 พูดหรือเขียนโต้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล

ค1.2/3 พูดหรือเขียนแสดงความต้องการของตนเองและขอความช่วยเหลือในสถานการณ์ต่าง ๆ ค1.2/4 พูดหรือเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องใกล้ตัวต่างๆ โดยการพูดและการเขียน

ค1.3/1 พูดหรือเขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง และเรื่องใกล้ตัว

ต4.1/1 ฟังและพูด หรืออ่านประโยค หรือบทสนทนาในสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและ สถานศึกษาหรือแหล่งเรียนรู้

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

- 1) นักเรียนสามารถสื่อสารในสถานการณ์เกี่ยวกับการรู้จักกันมากขึ้นได้
- 2) นักเรียนสามารถออกเสียงระดับคำและประโยค ในบทสนทนาสถานการณ์ที่กำหนดได้

4. สาระการเรียนรู้

สามารถออกเสียงทั้งระดับคำศัพท์ และประโยคได้ถูกต้องชัดเจน สามารถนำความรู้ที่ได้ใช้ในชีวิตประจำวันได้

5. กระบวนการจัดการเรียนรู้

คาบที่ 1

5.1 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

- 1) ครูและนักเรียน ทักทายกันด้วยการพูดว่า 老师好= สวัสดีครู

同学们好= สวัสดีนักเรียน

- 2) ครูร้องเพลง เพื่อนตัวน้อย 10 คน เพื่อกระตุ้นนักเรียนก่อนเริ่มเรียน

เพลง เพื่อนตัวน้อย 10 คน

一个两个三个小朋友四个五个六个小朋友

七个八个九个小小朋友第十个小小朋友站起来

十个九个八个小小朋友七个六个五个小朋友

四个三个两个小朋友第一个小朋友站起来

เพื่อนตัวน้อย 1 คน เพื่อนตัวน้อย 2 คน เพื่อนตัวน้อย 3 คน

เพื่อนตัวน้อย 4 คน เพื่อนตัวน้อย 5 คน เพื่อนตัวน้อย 6 คน

เพื่อนตัวน้อย 7 คน เพื่อนตัวน้อย 8 คน เพื่อนตัวน้อย 9 คน

เพื่อนตัวน้อยคนที่ 10 กรุณาขึ้นขึ้น

เพื่อนตัวน้อย 10 คน เพื่อนตัวน้อย 9 คน เพื่อนตัวน้อย 8 คน

เพื่อนตัวน้อย 7 คน เพื่อนตัวน้อย 6 คน เพื่อนตัวน้อย 5 คน

เพื่อนตัวน้อย 4 คน เพื่อนตัวน้อย 3 คน เพื่อนตัวน้อย 2 คน

เพื่อนตัวน้อยคนที่ 1 กรุณาขึ้นชั้น

5.2 ชั้นเตรียม

- 1) ครูชี้แจงเรื่องการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์และอธิบายขั้นตอนการจัดการเรียนรู้เพื่อนำไปสู่การเรียนการสอน
- 2) ครูให้นักเรียนออกเสียงคำศัพท์และประโยคเกี่ยวกับการรู้จักกันมากขึ้น พร้อมทั้งหลักการออกเสียงที่ต้องจากใบความรู้ หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 รู้จักกันมากขึ้นและให้นักเรียนฝึกออกเสียงเป็นรายบุคคล เพื่อเก็บคะแนน และนำข้อบกพร่องไปแก้ไข

บทสนทนาในสถานการณ์เพื่อการรู้จักกันมากขึ้น

小白：来，认识一下，这位是安娜，是一班的同学。这位是玛丽，是三班的同学。

Lái, rèn shi yí xià , zhè wèi shì Ān Nà, shì yī bān de tóng xué. zhè wèi shì Mǎ lì , shì sān bān de tóng xué.

玛丽：你好！常听小白说起来。

Nǐ hǎo! cháng tīng Xiǎo bái shuō qǐ lái.

安娜：是吗？她说我什么？

Shì ma? tā shuō wǒ shén me?

玛丽：她说你又聪明又努力，以后还请你多帮助。

Tā shuō nǐ yòu cōng míng yòu nǔ lì, yǐ hòu hái qǐng nǐ duō bān g zhù.

安娜：啊！你太夸我了。对了，你是哪儿的人？

Á! nǐ tài kuā wǒ le. duì le, nǐ shì nǎr de rén?

玛丽：我是普吉人，你知道吗？

Wǒ shì Pǔ Jí rén, nǐ zhī dào ma?

安娜：听说过，好像在海边吧？

Tīng shuō guò, hǎo xiàng zài hǎi biān ba?

玛丽：对。有机会去我们那儿玩玩儿吧，我请你吃海鲜。

Duì. yǒu jī huì qù wǒ men nàr wán wánr ba. wǒ qǐng nǐ chī hǎi xiān.

小白：到时候别忘了叫上我哦！

Dào shí hou bié wàng le jiào shàng wǒ ò.

玛丽：放心吧，忘不了你。

Fàng xīn ba, wàng bù liǎo nǐ.

คาบที่ 2

5.1 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

- 1) ครูทักทายนักเรียนเป็นภาษาจีน
- 2) ครูพูดคุยและทบทวนคำศัพท์ที่ได้เรียนไปในชั่วโมงที่แล้ว

5.2 ขั้นปฏิบัติ

- 1) ครูให้นักเรียนฝึกอ่านคำศัพท์และประโยค พร้อมทั้งทำความเข้าใจการออกเสียงที่ถูกต้องจาก ใบความรู้ หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 รู้จักกันมากขึ้น โดยมีครูคอยให้คำแนะนำ
- 2) ครูให้นักเรียนทั้งหมดออกเสียงตามโดยใช้สถานการณ์จากใบความรู้ หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 รู้จักกันมากขึ้น หลังจากนั้นครูเรียกนักเรียน 2-3 คน เพื่อฝึกออกเสียง เป็นตัวอย่างให้กับเพื่อนในห้อง ปฏิบัติต่อไป
- 3) ครูให้นักเรียนจับเป็นคู่ เพื่อฝึกออกเสียงสนทนา ในสถานการณ์เกี่ยวกับการรู้จักกันมากขึ้น โดยครูกำหนดให้ทุกกลุ่มใช้สถานการณ์ที่เรียนในบทเรียน คือ การแนะนำเพื่อนใหม่ การพูดถึงเพื่อนอีกหนึ่งคน การถามถึงที่อยู่และชักชวนเพื่อนไปเที่ยวที่บ้าน โดยให้นักเรียนฝึกซ้อมโดยใช้เวลา 5 นาที และหลังจากนั้นให้นักเรียนนำเสนอหน้าชั้นเรียน คู่ละ 3 นาที หลังจากนั้นครูจะให้คำแนะนำเพื่อนำไปปรับปรุงแก้ไขต่อไป

5.3 ขั้นสรุป

ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปเนื้อหาและปัญหาในการฝึกออกเสียงคำและประโยคที่ออกเสียงผิดเพื่อเป็นแนวทางแก้ไขและพัฒนาต่อไป

6 สื่อและแหล่งการเรียนรู้

- 1) เพลงเพื่อนตัวน้อย 10 คน
- 2) ใบความรู้ หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 การรู้จักกันมากขึ้น
- 3) แบบฝึกการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีนตามสถานการณ์ หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 การรู้จักกันมากขึ้น

7 การวัดและประเมินผล

แบบประเมินความสามารถในการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีนตามสถานการณ์
คะแนนผ่านเกณฑ์ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70

8 สรุปผลการจัดการเรียนรู้

9 แนวทางในการแก้ไขและพัฒนา

ลงชื่อ _____

(นางสาวสาธิตา พันเทศ)

ครูผู้สอน

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4

หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 พาเพื่อนไปเยี่ยมบ้าน 带朋友拜访家

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

ผู้สอน นางสาวสาธิตา พันเทศ

เวลา 2 ชั่วโมง

สอนวันที่..... เดือน..... พ.ศ.....

1. สาระสำคัญ

นักเรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารสถานการณ์ต่างๆ ได้

2. มาตรฐานการเรียนรู้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ค 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดง
ความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน ค 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ
โดยการพูดและการเขียน

ตัวชี้วัด

- ต1.2/1 พูดหรือเขียนโต้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล
- ต1.2/3 พูดหรือเขียนแสดงความต้องการของตนเองและขอความช่วยเหลือในสถานการณ์ต่าง ๆ
- ต1.2/4 พูดหรือเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องใกล้ตัวต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน
- ต1.3/1 พูดหรือเขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง และเรื่องใกล้ตัว
- ต4.1/1 ฟังและพูด หรืออ่านประโยค หรือบทสนทนาในสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและ สถานศึกษาหรือแหล่งเรียนรู้

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

- 1) นักเรียนสามารถสื่อสารในสถานการณ์เกี่ยวกับ พาเพื่อนไปเยี่ยมบ้าน ได้
- 2) นักเรียนสามารถออกเสียงระดับคำและประโยค ในบทสนทนาสถานการณ์ที่กำหนดได้

4. สาระการเรียนรู้

สามารถออกเสียงทั้งระดับคำศัพท์ และประโยคได้ถูกต้องชัดเจน สามารถนำความรู้ที่ได้ใช้ในชีวิตประจำวันได้

5. กระบวนการจัดการเรียนรู้

คาบที่ 1

5.1 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

- 1) ครูและนักเรียน ทักทายกันด้วยการพูดว่า 老师好= สวัสดีครู

同学们好= สวัสดีนักเรียน

- 2) ครูร้องเพลง สวัสดี วันนี้พบกัน ภาษาจีนและภาษาไทย เพื่อกระตุ้นนักเรียนก่อนเริ่มเรียน

เพลง สวัสดีวันนี้พบกัน

你好 你好 高兴认识你

高兴高兴 高兴认识你

สวัสดี สวัสดี วันนี้เรามาพบกัน เธอและฉัน พบกันสวัสดี

- 3) ครูทบทวนเนื้อหาที่เรียนจากคาบที่ผ่านมาโดยตอบคำถามจากบัตรคำ
- 4) ครูนำคำศัพท์ที่ทบทวนมาเชื่อมโยงกับรูปประโยคที่เรียน

5.2 ขั้นเตรียม

- 1) ครูอธิบายวิธีการนำคำศัพท์มาเรียงให้เกิดรูปประโยคโดยถูกต้องตามหลักไวยากรณ์จีน
- 2) ครูอ่านออกเสียงรูปประโยคสนทนาให้นักเรียนฟัง จากนั้นให้นักเรียนอ่านตาม โดยดูบทสนทนาจากใบความรู้ หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 พาเพื่อนไปเยี่ยมบ้านและให้นักเรียนฝึกออกเสียงเป็นรายบุคคล เพื่อเก็บคะแนน และนำข้อบกพร่องไปแก้ไข

บทสนทนาในสถานการณ์พาเพื่อนไปเยี่ยมบ้าน

下课后

金妮：玛丽，着急回家吗？要不去我家玩儿。

Mǎ lì , zhāo jí huí jiā ma ? yào bú qù wǒ jiā wánr.

玛丽：好的

hǎo de.

到家了

玛丽：你爸妈呢？

nǐ bà mā ne ?

金妮：就在里面，你进去吧。

jiù zài lǐ miàn , nǐ jìn qù ba.

玛丽：爸妈您好！您最近身体好吗？

bà mā nín hǎo ! nín zuì jìn shēn tǐ hǎo ma?

妈妈：挺好的，你呢？

tǐng hǎo de , nǐ ne ?

玛丽：我也很好，就是作业还多了，不太有时间。

wǒ yě hěn hǎo , jiù shì zuò yè tài duō le , bú tài yǒu shí jiān.

爸爸：你着急回家吗？要不一起吃晚饭。

nǐ zhāo jí huí jiā ma ? yào bù yì qǐ chī wǎn fàn.

玛丽：不用了，我怕回家的路太危险了

bú yòng le , wǒ pà huí jiā de lù tài wēi xiǎn le.

妈妈：好！谢谢你还抽时间来看我，再见

hǎo ! xiè xie nǐ hái chōu shí jiān lái kàn wǒ , zài jiàn.

玛丽：爸妈再见！金妮再见。

bà mā zài jiàn ! jīn ní zài jiàn.

คาบที่ 2

5.1 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

- 1) ครูทักทายนักเรียนเป็นภาษาจีน
- 2) ครูพูดคุยและทบทวนคำศัพท์ที่ได้เรียนไปในชั่วโมงที่แล้ว

5.2 ขั้นปฏิบัติ

- 1) ครูอ่านบทสนทนา และให้นักเรียน พร้อมทั้งทำความเข้าใจการออกเสียงที่ถูกต้องจากใบความรู้หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 พาเพื่อนไปเยี่ยมบ้าน โดยมีครูคอยให้คำแนะนำ
- 2) จากนั้นให้นักเรียนแต่ละกลุ่มพูดบทสนทนาโดยจำลองสถานการณ์พาเพื่อนไปเยี่ยมบ้าน ตามที่กำหนดให้ โดยการแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 3 - 4 คน

กลุ่มที่ 1 เป็น 妈妈

กลุ่มที่ 2 เป็น 金妮

กลุ่มที่ 3 เป็น 玛丽

กลุ่มที่ 4 เป็น 爸爸

แต่ละกลุ่มฝึกซ้อมโดยใช้เวลา 5 นาที และหลังจากนั้นให้นักเรียนนำเสนอหน้าชั้นเรียน และใช้เวลานำเสนอ 3 นาที แต่ละกลุ่มจะสลับกันสนทนา ครูให้คำแนะนำเพื่อนำไปปรับปรุงแก้ไขต่อไป

5.3 ขั้นสรุป

ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปเนื้อหาและปัญหาในการฝึกออกเสียงคำและประโยคที่ออกเสียงผิดเพื่อเป็นแนวทางแก้ไขและพัฒนาต่อไป

6. สื่อและแหล่งการเรียนรู้

- 1) ใบความรู้หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 พาเพื่อนไปเยี่ยมบ้าน
- 2) เพลงสวัสดีวันนี้พบกัน

3) แบบฝึกการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีนตามสถานการณ์ หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 พาเพื่อนไปเยี่ยมบ้าน

7. การวัดและประเมินผล

แบบประเมินความสามารถในการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีนตามสถานการณ์
คะแนนผ่านเกณฑ์ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70

8. สรุปผลการจัดการเรียนรู้

9. แนวทางการแก้ไขและพัฒนา

ลงชื่อ _____

(นางสาวสาธิตา พันเทศ)

ครูผู้สอน

ภาคผนวก ค.

ใบความรู้

แบบทดสอบวัดความสามารถในการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีน

โดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน

ใบความรู้
หน่วยการเรียนรู้ที่ 1
เรื่อง การกล่าวทักทายเพื่อนใหม่

บทสนทนาในสถานการณ์เพื่อการทักทายเพื่อนใหม่

玛丽:你好!你叫什么名字?

Nǐ hǎo! Nǐ jiào shén me míng zi?

李明:我叫李明.你呢?

Wǒ jiào Lǐ Míng. Nǐ ne ?

玛丽:我叫马丽.

Wǒ jiào Mǎ Lì.

李明:你姓马,是吗?

Nǐ xìng Mǎ , Shì ma ?

玛丽:是的。

Shì de.

李明:认识你很高兴.

Rèn shí nǐ hěn gāo xìng.

玛丽:认识你我也很高兴.

Rèn shí nǐ wǒ yě hěn gāo xìng.

李明:我先走了,再见.

Wǒ xiān zǒu le , zài jiàn.

玛丽:好的,再见.

Hǎo de , zài jiàn.

คำและประโยคเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์กล่าวทักทายเพื่อนใหม่

คำและประโยคเพื่อการสื่อสาร		
ลำดับ	ตัวอักษรจีน และ คำแปลไทย	พินอิน
1.	你好，你叫什么名字？ สวัสดีค่ะ/ครับ ไม่ทราบว่าเธอชื่ออะไร?	Nǐ <u>hǎo</u> , Nǐ <u>jiào</u> shén <u>me</u> míng <u>zi</u> . Nín <u>hǎo</u> , Nín <u>jiào</u> shén <u>me</u> míng <u>zi</u> .
2.	我叫李明，你呢？ ฉันชื่อ หลี่หมิง เธอล่ะ?	<u>Wǒ</u> <u>jiào</u> <u>Lǐ</u> <u>Míng</u> , Nǐ <u>ne</u> ?
3.	你姓马，是吗？ เธอแซ่ หม่า ใช่ไหม	Nǐ <u>xìng</u> <u>Mǎ</u> , <u>Shì</u> <u>ma</u> ?
4.	我叫马丽。 ฉันชื่อ หม่าลี่	wǒ <u>jiào</u> <u>mǎ</u> <u>lì</u> .
5.	是的。 ใช่	<u>Shì</u> de.
6.	认识你很高兴 ยินดีที่ได้รู้จักเธอ	Rèn <u>shi</u> <u>nǐ</u> hěn gāo <u>xìng</u> .
7.	认识你我也很高兴 ฉันก็ยินดีที่ได้รู้จักเธอเช่นกัน	Rèn <u>shi</u> <u>nǐ</u> wǒ yě hěn gāo <u>xìng</u> .

คำและประโยคเพิ่มเติม		
8.	好的 โอเค	Hǎo <u>de</u> .
9.	我先走了！再见 ฉันไปก่อนนะ แล้วพบกันใหม่	Wǒ xiān zǒu <u>le</u> ! Zài jiàn.
10.	再见，后会有期 แล้วพบกันใหม่ ต้องมีโอกาสดูพบกันอีก	Zài <u>jiàn</u> , <u>Hòu huì</u> yǒu qī.
11.	你是哪国人？ เธอเป็นคนประเทศไหน	Nǐ <u>shì</u> nǎ guó <u>rén</u> ?
12.	我是泰国人 ฉันเป็นคนไทย	Wǒ <u>shì</u> Tàì guó <u>rén</u> .
13.	你的汉语说得很好 ภาษาจีนของเธอพูดได้ดีมาก	Nǐ <u>de</u> <u>Hàn yǔ</u> shuō <u>de</u> hěn <u>hǎo</u> .
14.	你会说汉语吗？ เธอพูดภาษาจีนเป็นไหม	Nǐ huì shuō <u>Hàn yǔ</u> <u>ma</u> ?

ข้อตกลงเบื้องต้น ตัวหนาและขีดเส้นใต้ 2 เส้น หมายถึง คำที่เน้น

สีเดียวกัน หมายถึง คำเดียวกัน

ขีดเส้นใต้เส้นเดียว หมายถึง นักเรียนสามารถเปลี่ยนได้ ตามชื่อของนักเรียนและชื่อเพื่อนของนักเรียน

แบบทดสอบวัดความสามารถการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีน

โดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง การกล่าวทักทายเพื่อนใหม่

กิจกรรม

1. นักเรียนศึกษาบทสนทนาที่ใช้ในการสถานการณ์กล่าวทักทายเพื่อนใหม่
2. ครูสอนการใช้คำในประโยคและบริบท รวมถึงการเรียงลำดับคำในประโยค จากนั้นครูและนักเรียนร่วมกันฝึกการแต่งประโยคเพื่อใช้ในการสถานการณ์การกล่าวทักทายเพื่อนใหม่
3. ครูสอนการออกเสียง และให้นักศึกษาฝึกออกเสียง โดยใช้ตารางคำและประโยคเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์การกล่าวทักทายเพื่อนใหม่ รวมถึงประโยคที่นักเรียนและครูร่วมกันแต่ง
4. ทำแบบฝึกการออกเสียง โดยใช้กิจกรรมสถานการณ์เป็นฐาน
5. ครูประเมินผลการออกเสียงและความสามารถในการสื่อสาร เพื่อการปรับปรุงและพัฒนา

ต่อไป

แบบฝึกการออกเสียง ครั้งที่ 1

คำสั่ง ให้นักเรียนอ่านออกเสียงประโยคเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์กล่าวทักทายเพื่อนใหม่

ตอนที่ 1

ลำดับ	ตัวอักษรจีน	พินอิน
1.	我叫圆圆。您好！您贵姓？	Wǒ jiào Yuán Yuán. Nǐn hǎo! Nín guì xìng ?
2.	我也很高兴认识你。	Wǒ yě hěn gāo xìng rèn shì nǐ.
3.	你是从哪里来，中国吗？	Nǐ shì cóng nǎ lǐ lái, Zhōng guó ma?
4.	你的汉语说得很好。	Nǐ de hàn yǔ shuō de hěn hǎo.
5.	我先走了，后会有期。	Wǒ xiān zǒu le, hòu huì yǒu qī.

ตอนที่ 2

คำสั่ง ให้นักเรียนจับคู่ เพื่อสนทนาในสถานการณ์เจอเพื่อนใหม่ หรือคนที่เราเพิ่งรู้จัก อาจจะเป็นครูหรือพ่อแม่เพื่อน ก็ได้ ความยาวบทสนทนา 3 นาที นักเรียนมีเวลาเตรียม 5 นาที

ใบความรู้

หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 เรื่องแนะนำตัวเอง

บทสนทนาในสถานการณ์เพื่อการแนะนำตัวเอง

张艳:你好!我叫张艳,你叫什么名字?

Nǐ hǎo! Wǒ jiào Zhāng Yàn , Nǐ jiào shén me míng zi.

丽丽:你好!我叫丽丽。你是中国人吗?

Nǐ hǎo! Wǒ jiào Lì Lì. Nǐ shì Zhōng guó rén ma ?

张艳:是的。我来自中国。你是泰国人吗?

Shì de. Wǒ lái zì Zhōng guó . Nǐ shì tài guó rén ma?

丽丽:是!我是泰国人。最近在学习汉语。

Shì! Wǒ shì tài guó rén . Zuì jìn zài xué xí hàn yǔ.

张艳:是吗?我也在学习泰语,我可以加你微信吗?

Shì ma? Wǒ yě zài xué xí Tài yǔ, Wǒ kě yǐ jiā nǐ wēi xìn ma?

丽丽:当然可以啦,很高兴认识你。

Dāng rán kě yǐ la, Hěn gāo xìng rèn shi nǐ.

张艳:认识你我也很高兴。

Rèn shi nǐ wǒ yě hěn gāo xìng.

丽丽:你有时间吗?一起去咖啡厅聊天儿吧

Nǐ yǒu shí jiān ma? Yì qǐ qù kā fēi tīng liáo tiānr ba.

张艳:好的。

Hǎo de.

คำและประโยคเพื่อการสื่อสาร		
ลำดับ	ตัวอักษรจีน และ คำแปลไทย	พินอิน
1.	你好！我叫 <u>丽丽</u> 。你是中国人吗？ สวัสดีค่ะ ฉันชื่อ <u>ลี่ลี่</u> เธอคือคนจีนใช่ไหมคะ?	Nǐ <u>hǎo</u> ! Wǒ <u>jiào</u> <u>Lì Lì</u> . Nǐ <u>shì</u> Zhōng guó <u>rén</u> ma ?
2.	你好！我叫 <u>张艳</u> ，你叫什么名字？ สวัสดีค่ะ ฉันชื่อ <u>จางเยี่ยน</u> เธอชื่ออะไรคะ?	Nǐ <u>hǎo</u> ! Wǒ <u>jiào</u> Zhāng Yàn , Nǐ <u>jiào</u> shén <u>me</u> míng zi.
3.	是！我是泰国人。最近在学习汉语。 ใช่ค่ะ ฉันเป็นคนไทย ตอนนี้กำลังเรียนภาษาจีนอยู่ ค่ะ	<u>Shì</u> ! Wǒ <u>shì</u> Tàì guó <u>rén</u> . <u>Zuì</u> <u>jìn</u> <u>zài</u> xué xí <u>Hàn</u> yǔ
4.	是的。我来自中国。你是泰国人？ ใช่ค่ะ ฉันมาจากประเทศจีน เธอเป็นคนไทยหรือ คะ?	<u>Shì</u> <u>de</u> . Wǒ lái zì Zhōng guó . Nǐ <u>shì</u> Tàì guó <u>rén</u> ?
5.	当然可以啦，很高兴认识你。 ได้แน่นอน ยินดีที่ได้รู้จักนะคะ	Dāng <u>rán</u> kě yǐ la, Hěn gāo <u>xìng</u> rèn <u>shì</u> nǐ.
6.	是吗？我也在学习泰语， 我可以加你微信吗？ จริงหรือ? ฉันก็กำลังเรียนภาษาไทย ฉันขอเพิ่มเพื่อนในวีแชทเธอได้ไหม?	<u>Shì</u> <u>ma</u> ? Wǒ yě <u>zài</u> xué <u>xí</u> <u>Hàn</u> yǔ, Wǒ <u>kě</u> yǐ jiā nǐ wēi <u>xìn</u> ma ?
7.	认识你我也很高兴。 ยินดีที่ได้รู้จักเธอเช่นกัน	Rèn <u>shì</u> nǐ wǒ yě hěn gāo <u>xìng</u> .

คำและประโยคเพื่อการสื่อสาร		
ลำดับ	ตัวอักษรจีน และ คำแปลไทย	พินอิน
8.	你有时间吗？一起去咖啡厅聊天儿吧 เธอพอที่จะมีเวลาไหม? ไปคุยเล่นที่ร้านกาแฟกัน เถอะ	Nǐ yǒu shí jiān <u>ma</u> ? Yì qǐ <u>qù</u> kā fēi tīng liáo tiānr <u>ba</u> .
9.	你的汉语说得很好 ภาษาจีนของเธอพูดได้ดีมาก	Nǐ <u>de</u> <u>Hàn</u> yǔ shuō de hěn <u>hǎo</u> .
10.	我喜欢踢足球。 ฉันชอบเล่นฟุตบอล	<u>Wǒ</u> xǐ huān tī zú <u>qiú</u> .
11.	咱们找时间一起去踢足球吧。 พวกเราหาเวลาไปเล่นฟุตบอลด้วยกันเถอะ	Zán <u>men</u> zhǎo shí jiān <u>yì</u> qǐ <u>qù</u> tī zú <u>qiú</u> <u>ba</u> .
12.	我喜欢旅游、画画、听音乐等等。 ฉันชอบท่องเที่ยว วาดภาพ ฟังเพลง เป็นต้น	Wǒ <u>xǐ</u> huān lǚ yóu 、 huà <u>huà</u> 、 tīng yīn <u>yuè</u> dēng <u>dēng</u> .
13.	希望我们能成为好朋友。 หวังว่าพวกเราจะกลายเป็นเพื่อนที่ดีต่อกัน	Xī <u>wàng</u> wǒ <u>men</u> néng chéng wéi hǎo péng <u>you</u> .
14.	我姓张，叫张艳。 ฉันแซ่จาง ชื่อจางเอี้ยน	Wǒ <u>xìng</u> Zhāng, <u>jiào</u> Zhāng Yàn.

ข้อตกลงเบื้องต้น ตัวหนาและขีดเส้นใต้ 2 เส้น หมายถึง คำที่เน้น

สีเขียวกัน หมายถึง คำเดียวกัน

ขีดเส้นใต้เส้นเดียว หมายถึง นักเรียนสามารถเปลี่ยนได้ ตามชื่อของนักเรียนและชื่อเพื่อนของ
นักเรียน

แบบทดสอบวัดความสามารถในการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีน
โดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 เรื่องแนะนำตัวเอง

กิจกรรม

1. นักเรียนศึกษาบทสนทนาที่ใช้ในการสถานการณ์การแนะนำตัวเอง
2. ครูสอนการใช้คำในประโยคและบริบท รวมถึงการเรียงลำดับคำในประโยค จากนั้นครูและนักเรียนร่วมกันฝึกการแต่งประโยคเพื่อใช้ในการสถานการณ์การแนะนำตัวเอง
3. ครูสอนการออกเสียง และให้นักศึกษาฝึกออกเสียง โดยใช้ตารางคำและประโยคเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์การแนะนำตัวเอง รวมถึงประโยคที่นักเรียนและครูร่วมกันแต่ง
4. ทำแบบฝึกการออกเสียง โดยใช้กิจกรรมสถานการณ์เป็นฐาน
5. ครูประเมินผลการออกเสียงและความสามารถในการสื่อสาร เพื่อการปรับปรุงและพัฒนาต่อไป

แบบฝึกการออกเสียง ครั้งที่ 2

คำสั่ง ให้นักเรียนอ่านออกเสียงประโยคเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์การแนะนำตัวเอง

ตอนที่ 1

ลำดับ	ตัวอักษรจีน	พินอิน
1.	我叫张艳，是中国人。	Wǒ jiào Zhāng Yàn, Shì Zhōng guó rén.
2.	我们一起去旅游吧。	Wǒ men yì qǐ qù lǚ yóu ba.
3.	认识你我也很高兴。	Rèn shí nǐ wǒ yě hěn gāo xìng.
4.	我可以加你微信吗？	Wǒ kě yǐ jiā nǐ wēi xìn ma?
5.	希望咱们能成为好朋友。	Xī wàng zán men néng chéng wéi hǎo péng you.

ตอนที่ 2

คำสั่ง ให้นักเรียนจับคู่ เพื่อสนทนาในสถานการณ์การแนะนำตัวเอง อาจจะเป็นแนะนำกับเพื่อนใหม่ หรือแนะนำกับเพื่อนของเพื่อน หรือแนะนำกับคุณครู ให้รู้จักเรามากขึ้น ก็ได้ ความยาวบทสนทนา 3 นาที นักเรียนมีเวลาเตรียม 5 นาที

ใบความรู้
หน่วยการเรียนรู้ที่ 3
เรื่อง รู้จักกันมากขึ้น

บทสนทนาในสถานการณ์เพื่อการรู้จักกันมากขึ้น

小白：来，认识一下，这位是安娜，是一班的同学。这位是玛丽，是三班的同学。

Lái, rèn shi yí xià , zhè wèi shì Ān Nà, shì yī bān de tóng xué.
zhè wèi shì Mǎ lì , shì sān bān de tóng xué.

玛丽：你好！常听小白说起来。

Nǐ hǎo! cháng tīng Xiǎo Bái shuō qǐ lái.

安娜：是吗？她说我什么？

Shì ma? tā shuō wǒ shén me?

玛丽：她说你又聪明又努力，以后还请你多帮助。

Tā shuō nǐ yòu cōng míng yòu nǔ lì, yǐ hòu hái qǐng nǐ duō bāng zhù.

安娜：啊！你太夸我了。对了，你是哪里的人？

Á! nǐ tài kuā wǒ le. duì le, nǐ shì nǎr li rén?

玛丽：我是普吉人，你知道吗？

Wǒ shì Pǔ Jí rén, nǐ zhī dào ma?

安娜：听说过，好像在海边吧？

Tīng shuō guò, hǎo xiàng zài hǎi biān ba?

玛丽：对。有机会去我们那儿玩玩儿吧，我请你吃海鲜。

Duì. yǒu jī huì qù wǒ men nàr wán wánr ba. wǒ qǐng nǐ chī hǎi xiān.

小白：到时候别忘了叫上我哦！

Dào shí hou bié wàng le jiào shàng wǒ ò.

玛丽：放心吧，忘不了你。

Fàng xīn ba, wàng bù liǎo nǐ.

คำและประโยคเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์การรู้จักกันมากขึ้น

คำและประโยคเพื่อการสื่อสาร		
ลำดับ	ตัวอักษรจีน และ คำแปลไทย	พินอิน
1.	你好！常听小白说起来。 สวัสดีค่ะ ได้ยินเลี้ยวไปพูดบ่อยๆ	Nǐ hǎo!cháng tīng Xiǎo Bái shuō qǐ lái
2.	来，认识一下，这位是 <u>安娜</u> ，是 一班的同学。 这位是 <u>玛丽</u> ，是三班的同学。 มารู้จักกันหน่อย คนนี้คือแอนนา เป็นเพื่อนห้อง 1 คนนี้คือมาลี เป็นเพื่อนห้อง 3	Lái,rèn shi yí xià , zhè wèi shì Ān Nà, shì yī bān de tóng xué. zhè wèi shì Mǎ Lì , shì sān bān de tóng xué.
3.	是吗？她说我什么？ หรือคะ? เขาพูดอะไรถึงฉัน?	Shì ma? tā shuō wǒ shén me?
4.	啊！你太夸我了。对了，你是哪 儿的人？ เธอชมฉันเกินไปแล้วละ ใช่แล้ว เธอเป็นคนไหน คะ?	Ā!nǐ tài kuā wǒ le.duì le, nǐ shì nǎr de rén?
5.	听说过，好像在海边吧？ เคยได้ยินอยู่นะ เหมือนอยู่แถวทะเลหรือป่าว?	Tīng shuō guò, hǎo xiàng zài hǎi biān ba?
6.	我是普吉人，你知道吗？ ฉันเป็นคนภูเก็ต เธอรู้จักไหม?	Wǒ shì Pǔ Jí rén, nǐ zhī dào ma?

คำและประโยคเพื่อการสื่อสาร		
ลำดับ	ตัวอักษรจีน และ คำแปลไทย	พินอิน
7.	对。有机会去我们那儿玩玩儿吧，我请你吃海鲜。 ถูกต้อง มีโอกาสไปเที่ยวเล่นที่นั่นกันนะ ฉันจะเลี้ยงอาหารทะเลเธอ	Duì. yǒu jī huì qù wǒ men nàr wán wánr ba. wǒ qǐng nǐ chī hǎi xiān
8.	到时候别忘了叫上我哦！ เมื่อถึงเวลานั้น ก็อย่าลืมเรียกฉันด้วยละกัน	Dào shí hou bié wàng le jiào shàng wǒ ò
9.	放心吧，忘不了你。 วางใจเถอะ ไม่ลืมเธอหรอก	Fàng xīn ba, wàng bù liǎo nǐ.
10.	她说你又聪明又努力，以后还请你多帮助。 เขาบอกว่าเธอทั้งฉลาดทั้งขยัน อีกหน่อยคงต้องรบกวนเธอให้ช่วยเหลือ	Tā shuō nǐ yòu cōng míng yòu nǔ lì, yǐ hòu hái qǐng nǐ duō bāng zhù.
คำและประโยคเพิ่มเติม		
11.	我是曼谷人 ฉันเป็นคนกรุงเทพฯ	Wǒ shì Mào Gǔ rén

คำและประโยคเพื่อการสื่อสาร		
ลำดับ	ตัวอักษรจีน และ คำแปลไทย	พินอิน
12.	你在曼谷 呆多长时间了? เธออยู่กรุงเทพฯนานแค่ไหนแล้ว	Nǐ zài Màn gǔ dāi duō cháng shí jiān le?
13.	我在曼谷呆了两年了。 ฉันอยู่กรุงเทพฯมา 2 ปีแล้ว	Wǒ zài Màn Gǔ dāi le liǎng nián le
14.	你觉得曼谷怎么样? เธอรู้สึกที่กรุงเทพฯเป็นอย่างไร?	Nǐ jué de Màn gǔ zěn me yàng?

ข้อตกลงเบื้องต้น ตัวหนาและขีดเส้นใต้ 2 เส้น หมายถึง คำที่เน้น

สีเดียวกัน หมายถึง คำเดียวกัน

ขีดเส้นใต้เส้นเดียว หมายถึง นักเรียนสามารถเปลี่ยนได้ ตามชื่อของนักเรียนและชื่อเพื่อนของนักเรียน

แบบทดสอบวัดความสามารถในการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีน
โดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง รู้จักกันมากขึ้น

กิจกรรม

1. นักเรียนศึกษาบทสนทนาที่ใช้ในการสถานการณ์การรู้จักกันมากขึ้น
2. ครูสอนการใช้คำในประโยคและบริบท รวมถึงการเรียงลำดับคำในประโยค จากนั้นครูและนักเรียนร่วมกันฝึกการแต่งประโยคเพื่อใช้ในการสถานการณ์การรู้จักกันมากขึ้น
3. ครูสอนการออกเสียง และให้นักศึกษาฝึกออกเสียง โดยใช้ตารางคำและประโยคเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์การการรู้จักกันมากขึ้น รวมถึงประโยคที่นักเรียนและครูร่วมกันแต่ง
4. ทำแบบฝึกการออกเสียง โดยใช้กิจกรรมสถานการณ์เป็นฐาน
5. ครูประเมินผลการออกเสียงและความสามารถในการสื่อสาร เพื่อการปรับปรุงและพัฒนา

ต่อไป

แบบฝึกการออกเสียง ครั้งที่ 3

คำสั่ง ให้นักเรียนอ่านออกเสียงประโยคเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์การรู้จักกันมากขึ้น

ตอนที่ 1

ลำดับ	ตัวอักษรจีน	พินอิน
1.	安娜和玛丽是普及人	Ān nà hé Mǎ lì shì pǔ jí rén
2.	她又聪明又努力	Tā yòu cōng míng yòu nǔ lì
3.	有时间去海边玩儿吧	Yǒu shí jiān qù hǎi biān wán wánr ba
4.	你觉得曼谷怎么样？	Nǐ jué de Màngǔ zěnmeyàng ?
5.	到时候别忘了叫上我哦！	Dào shí hòu bié wàng le jiào shàng wǒ ò !

ตอนที่ 2

คำสั่ง ให้นักเรียนจับคู่ เพื่อสนทนาในสถานการณ์การรู้จักกันมากขึ้น ไม่ว่าจะ เป็นกับเพื่อน กับคุณครู หรืออาจจะเป็นคนรู้จักก็ได้ ความยาวบทสนทนา 3 นาที นักเรียนมีเวลาเตรียม 5 นาที

ใบความรู้
หน่วยการเรียนรู้ที่ 4
เรื่อง พาเพื่อนไปเยี่ยมบ้าน

บทสนทนาในสถานการณ์พาเพื่อนไปเยี่ยมบ้าน

下课后

金妮：玛丽，着急回家吗？要不去我家玩儿。

Mǎ Lì , zháo jí huí jiā ma ? yào bú qù wǒ jiā wánr.

玛丽：好的

Hǎo de.

到家了

玛丽：你爸妈呢？

Nǐ bà mā ne ?

金妮：就在里面，你进去吧。

Jiù zài lǐ miàn , nǐ jìn qù ba.

玛丽：爸妈您好！您最近身体好吗？

Bà mā nín hǎo ! nín zuì jìn shēn tǐ hǎo ma?

妈妈：挺好的，你呢？

Tǐng hǎo de , nǐ ne ?

玛丽：我也很好，就是作业还多了，不太有时间。

Wǒ yě hěn hǎo , jiù shì zuò yè tài duō le , bú tài yǒu shí jiān.

爸爸：你着急回家吗？要不一起吃晚饭。

Nǐ zháo jí huí jiā ma ? yào bù yì qǐ chī wǎn fàn.

玛丽：不用了，我怕回家的路太危险了

Bú yòng le , wǒ pà huí jiā de lù tài wēi xiǎn le.

妈妈：好！谢谢你还抽时间来看我，再见

Hǎo ! xiè xie nǐ hái chōu shí jiān lái kàn wǒ , zài jiàn.

玛丽：爸妈再见！金妮再见。

Bà mā zài jiàn ! jīn nǐ zài jiàn.

คำและประโยคเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์พาเพื่อนไปเยี่ยมบ้าน

คำและประโยคเพื่อการสื่อสาร		
ลำดับ	ตัวอักษรจีน และ คำแปลไทย	พินอิน
1.	你爸妈呢？ พ่อแม่ของเธอล่ะ?	Nǐ <u>bà</u> mā <u>ne</u> ?
2.	玛丽，着急回家吗？要不去我家玩儿。 มาลี เธอรีบกลับบ้านหรือปล่าว ไปเล่นบ้านฉันไหม	<u>Mǎ Lì</u> , zháo jí huí jiā <u>ma</u> ? yào bù <u>qù</u> wǒ jiā <u>wánr</u> .
3.	就在里面，你进去吧。 อยู่ด้านใน เธอเข้าไปสิ	<u>Jiù zài</u> lǐ <u>miàn</u> , nǐ jìn <u>qù</u> <u>ba</u> .
4.	爸妈您好！您最近身体好吗？ คุณพ่อคุณแม่สวัสดิ์ค่ะ สุขภาพร่างกายแข็งแรงนะคะ	Bà mā <u>nín</u> hǎo ! <u>nín</u> <u>zuì jìn</u> shēn tǐ hǎo <u>ma</u> ?
5.	我也很好，就是作业还多了，不太有时间。 ฉันก็สบายดี แต่การบ้านเยอะ ไม่ค่อยมีเวลา	Wǒ <u>yě</u> <u>hěn</u> <u>hǎo</u> , jiù shì zuò yè tài <u>duō</u> le , bú tài yǒu <u>shí jiān</u> .
คำและประโยคเพื่อการสื่อสาร		

ลำดับ	ตัวอักษรจีน และ คำแปลไทย	พินอิน
6.	挺好的，你呢？ สบายดี เธอล่ะ?	Tǐng hǎo <u>de</u> , nǐ <u>ne</u> ?
7.	不用了，我怕回家的路太危险了 ไม่ต้องค่ะ ฉันกลัวทางกลับบ้านจะอันตราย	Bú yòng <u>le</u> , wǒ pà huí jiā de lù tài wēi <u>xiǎn le</u> .
8.	好！谢谢你你还抽时间来看我，再见 โอเค ขอบคุณนะที่อุตส่าสละเวลามาเยี่ยมฉัน ลาก่อน	Hǎo ! xiè <u>xiè</u> nǐ hái chōu shí jiān lái kàn wǒ , zài <u>jiàn</u> .
9.	你着急回家吗？要不一起吃晚饭。 เธอรีบกลับบ้านไหม? ทานข้าวเย็นกันก่อนไหม	Nǐ zhāo jí huí jiā <u>ma</u> ? yào bù yì qǐ chī wǎn <u>fàn</u> .
คำและประโยคเพิ่มเติม		
10.	你多吃点儿 เธอกินเยอะๆหน่อย	Nǐ duō chī <u>diǎnr</u> .

คำและประโยคเพื่อการสื่อสาร		
ลำดับ	ตัวอักษรจีน และ คำแปลไทย	พินอิน
11.	下次请你到我家做客 คราวหน้าเชิญเธอมาเยี่ยมบ้านฉันอีกนะ	Xià cì qǐng nǐ dào wǒ jiā zuò kè.
12.	这是我自己做的菜。你尝尝 นี่คือกับข้าวที่ฉันทำเอง เธอลองชิม	Zhè shì wǒ zì jǐ zuò de cài. nǐ cháng cháng.
13.	我很高兴认识你的家人 ยินดีที่ได้รู้จักสมาชิกครอบครัวของเธอ	Wǒ hěn gāo xìng rèn shi nǐ de jiā rén.
14.	这是我的家人 นี่คือสมาชิกครอบครัวของฉัน	Zhè shì wǒ de jiā rén.

ข้อตกลงเบื้องต้น ตัวหนาและขีดเส้นใต้ 2 เส้น หมายถึง คำที่เน้น

สีเดียวกัน หมายถึง คำเดียวกัน

ขีดเส้นใต้เส้นเดียว หมายถึง นักเรียนสามารถเปลี่ยนได้ ตามชื่อของนักเรียนและชื่อเพื่อนของนักเรียน

แบบทดสอบวัดความสามารถในการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีน
โดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง พาเพื่อนไปเยี่ยมบ้าน

กิจกรรม

1. นักเรียนศึกษาบทสนทนาที่ใช้ในการสถานการณ์พาเพื่อนไปเยี่ยมบ้าน
2. ครูสอนการใช้คำในประโยคและบริบท รวมถึงการเรียงลำดับคำในประโยค จากนั้นครูและนักเรียนร่วมกันฝึกการแต่งประโยคเพื่อใช้ในการสถานการณ์พาเพื่อนไปเยี่ยมบ้าน
3. ครูสอนการออกเสียง และให้นักศึกษาฝึกออกเสียง โดยใช้ตารางคำและประโยคเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์พาเพื่อนไปเยี่ยมบ้านรวมถึงประโยคที่นักเรียนและครูร่วมกันแต่ง
4. ทำแบบฝึกการออกเสียง โดยใช้กิจกรรมสถานการณ์เป็นฐาน
5. ครูประเมินผลการออกเสียงและความสามารถในการสื่อสาร เพื่อการปรับปรุงและพัฒนา

ต่อไป

แบบฝึกการออกเสียง ครั้งที่ 4

คำสั่ง ให้นักเรียนอ่านออกเสียงประโยคเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์พาเพื่อนไปเยี่ยมบ้าน

ตอนที่ 1

ลำดับ	ตัวอักษรจีน	พินอิน
1.	您最近身体好吗？	Nín zuì jìn shēn tǐ hǎo ma ?
2.	我怕回家的路太危险了	Wǒ pà huí jiā de lù tài wēi xiǎn le.
3.	很高兴认识你的家人	Hěn gāo xìng rèn shi nǐ de jiā rén.
4.	这是我妈妈自己做的菜	Zhè shì wǒ mā ma zì jǐ zuò de cài.
5.	谢谢你还抽时间来看我	Xiè xie nǐ hái chōu shí jiān lái kàn wǒ.

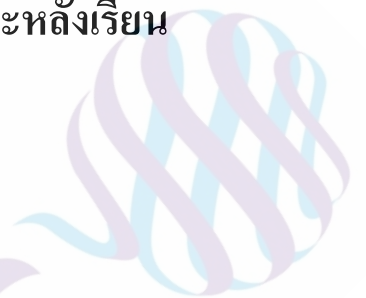
ตอนที่ 2

คำสั่ง ให้นักเรียนจับคู่ เพื่อสนทนาในสถานการณ์พาเพื่อนไปเยี่ยมบ้าน หรือ เยี่ยมพ่อแม่ก็ได้ ความยาวบทสนทนา 3 นาที นักเรียนมีเวลาเตรียม 5 นาที

ภาคผนวก ง.

แบบทดสอบวัดความสามารถในการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีน

โดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน ก่อนเรียนและหลังเรียน

แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน(Pretest - Posttest)**ตอนที่ 1**

คำสั่ง ให้นักเรียนอ่านออกเสียงประโยคเพื่อการสื่อสารตามสถานการณ์ต่างๆ ให้ถูกต้อง

1. 你好，我也很高兴认识你。

Nǐ hǎo,wǒ yě hěn gāo xìng rèn shi nǐ.

2. 我家有四口人，奶奶、妈妈、姐姐、和我。

Wǒ jiā yǒu sì kǒu rén,nǎi nai、mā ma、jiě jie、hé wǒ.

3. 今天是我开学的第一天。

Jīn tiān shì wǒ kāi xué de dì yī tiān.

4. 我同学喜欢吃鸡蛋炒饭。

Wǒ tóng xué xǐ huān chī jī dàn chǎo fàn.

5. 今天我去动物园看熊猫。

Jīn tiān wǒ qù dòng wù yuán kàn xióng māo.

ตอนที่ 1 แบบประเมินความสามารถทางการออกเสียงภาษาจีน

คำชี้แจง กำหนดให้ผู้ประเมินให้คะแนนระดับความสามารถในการออกเสียงภาษาจีนของ

นักเรียน โดยพิจารณาจากเกณฑ์แสดงระดับความสามารถ ดังนี้

เลขที่..... ชื่อ-นามสกุล.....

	เสียงสระ 4 คะแนน	เสียงพยัญชนะ 4 คะแนน	เสียงวรรณยุกต์ 4 คะแนน	เสียงหนักเบา (stress) 4 คะแนน	เสียงสูงต่ำ และจังหวะ (Intonation and rhythm) 4 คะแนน	คะแนนรวม 20 คะแนน
Nǐ hǎo, wǒ yě hěn gāo xìng rèn shi nǐ.						
Wǒ jiā yǒu sì kǒu rén, nǎi nai, mā ma, jiě jie, hé wǒ.						
Jīn tiān shì wǒ kāi xué de dì yī tiān.						
Wǒ tōng xué xǐ huān chī jī dàn chǎo fàn .						
Jīn tiān wǒ qù dòng wù yuán kàn xióng māo.						
รวม						

ตอนที่ 2 แบบประเมินความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน

คำชี้แจง ให้นักเรียนจับคู่ แล้วสนทนากับเพื่อนในสถานการณ์ที่จับฉลากได้ 1 สถานการณ์ ความยาวบทสนทนา 3 นาที เวลาเตรียมตัว 5 นาที

สถานการณ์ที่ 1 วันนี้เราเปิดเทอม ต้องรู้จักเพื่อนใหม่

สถานการณ์ที่ 2 วันนี้เราไปทานข้าวบ้านเพื่อน และรู้จักคนในครอบครัวของเพื่อน

สถานการณ์ที่ 3 เราเล่าเรื่องไปทัศนศึกษากับเพื่อนในชั้นเรียน ให้เพื่อนสนิทฟัง

สถานการณ์ที่ 4 ซื้ออุปกรณ์การเรียน และขอคนขายให้ลดราคา

สถานการณ์ที่ 5 ไปโรงอาหาร สั่งอาหารตามสั่งกับแม่ค้า ไม่เอาเผ็ด

คำชี้แจง กำหนดให้ผู้ประเมินให้คะแนนระดับความสามารถในการออกเสียงภาษาจีนและการสื่อสารภาษาจีนตามสถานการณ์ ของนักเรียน โดยพิจารณาจากเกณฑ์แสดงระดับความสามารถ ดังนี้

เลขที่..... ชื่อ-นามสกุล.....

เลขที่..... ชื่อ-นามสกุล.....

แบบประเมินความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน

หัวข้อการประเมิน	ระดับคะแนน				
	4	3	2	1	0
การออกเสียงระดับ Segmental (พยัญชนะ และสระ) (Segmental Pronunciation)					
การออกเสียงระดับ Suprasegmental (วรรณยุกต์ เสียงสูงต่ำ จิงหวะ) (Suprasegmental Pronunciation)					
ความคล่องแคล่ว (Fluency)					
ปริมาณการสื่อสาร (Amount of communication)					
คุณภาพของการ สื่อสาร (Quality of communication)					
การสื่อสารได้ตรง สถานการณ์ (Communication in the right situation)					
คะแนนรวม 24 คะแนน					

ภาคผนวก จ.

เกณฑ์การประเมินความสามารถในการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีน

เกณฑ์การประเมินความสามารถในการออกเสียงภาษาจีน ที่ใช้ในตอนที่ 1

หัวข้อการประเมิน	ระดับคะแนน				
	4	3	2	1	0
พยัญชนะ	ออกเสียงพยัญชนะได้ชัดเจน ถูกต้องทุกคำ/ประโยคที่กำหนดไว้	ออกเสียงพยัญชนะได้ชัดเจน ถูกต้อง 80 เปอร์เซ็นต์ของคำ/ประโยคที่กำหนดไว้	ออกเสียงพยัญชนะได้ชัดเจน ถูกต้อง 70 เปอร์เซ็นต์ของคำ/ประโยคที่กำหนดไว้	ออกเสียงพยัญชนะได้ชัดเจน ถูกต้องได้ต่ำกว่า 60 เปอร์เซ็นต์ของคำ/ประโยคที่กำหนดไว้	ไม่สามารถออกเสียงพยัญชนะทั้งในระดับคำ/ประโยคที่กำหนดไว้
เสียงวรรณยุกต์	ออกเสียงวรรณยุกต์ได้ชัดเจน ถูกต้องทุกคำ/ประโยคที่กำหนดไว้	ออกเสียงวรรณยุกต์ได้ชัดเจน ถูกต้อง 80 เปอร์เซ็นต์ของคำ/ประโยคที่กำหนดไว้	ออกเสียงวรรณยุกต์ได้ชัดเจน ถูกต้อง 70 เปอร์เซ็นต์ของคำ/ประโยคที่กำหนดไว้	ออกเสียงวรรณยุกต์ได้ชัดเจน ถูกต้องได้ต่ำกว่า 60 เปอร์เซ็นต์ของคำ/ประโยคที่กำหนดไว้	ไม่สามารถออกเสียงวรรณยุกต์ทั้งในระดับ คำ/ประโยคที่กำหนดไว้
การออกเสียงหนัก เบา	มีการออกเสียงหนักเบา ในคำ/ประโยคอย่างถูกต้องทั้งหมด	มีการออกเสียงหนักเบา ในคำ/ประโยคถูกต้อง 80 เปอร์เซ็นต์	มีการออกเสียงหนักเบา ในคำ/ประโยคถูกต้อง 70 เปอร์เซ็นต์	มีการออกเสียงหนักเบา ในคำ/ ประโยค ถูกต้องต่ำกว่า 60 เปอร์เซ็นต์	ไม่สามารถมีการออกเสียงหนักเบา ในคำ/ ประโยคที่กำหนดไว้
การออกเสียงสูง ต่ำ และจังหวะ	มีการออกเสียงการออกเสียงสูง ต่ำ ในคำ/ ประโยค อย่างถูกต้องทั้งหมด	มีการออกเสียงการออกเสียงสูง ต่ำ ในคำ/ ประโยค ถูกต้อง 80 เปอร์เซ็นต์	มีการออกเสียงการออกเสียงสูง ต่ำ ในคำ/ ประโยค ถูกต้อง 70 เปอร์เซ็นต์	มีการออกเสียงการออกเสียงสูง ต่ำ ในคำ/ ประโยคถูกต้องต่ำกว่า 60 เปอร์เซ็นต์	ไม่สามารถมีการออกเสียงการออกเสียงสูง ต่ำ ในคำ/ ประโยคที่กำหนดไว้
จังหวะ การหยุด การเว้นวรรค	มีการออกเสียงกจังหวะในคำ/ ประโยคอย่างถูกต้องทั้งหมด	มีการออกเสียงกจังหวะในคำ/ ประโยคถูกต้อง 80 เปอร์เซ็นต์	มีการออกเสียงกจังหวะในคำ/ ประโยคถูกต้อง 70 เปอร์เซ็นต์	มีการออกเสียงกจังหวะในคำ/ ประโยคถูกต้องต่ำกว่า 60 เปอร์เซ็นต์	ไม่สามารถออกเสียงกจังหวะในคำ/ ประโยคที่กำหนดไว้

เกณฑ์การประเมินความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน ที่ใช้ในตอนที่ 2

หัวข้อการประเมิน	ระดับคะแนน				
	4	3	2	1	0
การออกเสียงระดับ Segmental (พยัญชนะและสระ) (Segmental Pronunciation)	ออกเสียงระดับ Segmental ได้ชัดเจน ถูกต้องทุกคำ/ประโยคที่กำหนดไว้	ออกเสียงระดับ Segmental ได้ชัดเจน ถูกต้อง 80 เปอร์เซ็นต์ของคำ/ประโยคที่กำหนดไว้	ออกเสียงระดับ Segmental ได้ชัดเจน ถูกต้อง 70 เปอร์เซ็นต์ของคำ/ประโยคที่กำหนดไว้	ออกเสียงระดับ Segmental ได้ชัดเจน ถูกต้อง ได้ต่ำกว่า 60 เปอร์เซ็นต์ของคำ/ประโยคที่กำหนดไว้	ไม่สามารถออกเสียงระดับ Segmental ในระดับ คำ/ประโยคที่กำหนดไว้
การออกเสียงระดับ Suprasegmental (วรรณยุกต์ เสียงสูงต่ำ จังหวะ) (Suprasegmental Pronunciation)	ออกเสียงระดับ Suprasegmental ได้ชัดเจน ถูกต้องทุกคำ/ประโยคที่กำหนดไว้	ออกเสียงระดับ Suprasegmental ได้ชัดเจน ถูกต้อง 80 เปอร์เซ็นต์ของคำ/ประโยคที่กำหนดไว้	ออกเสียงระดับ Suprasegmental ได้ชัดเจน ถูกต้อง 70 เปอร์เซ็นต์ของคำ/ประโยคที่กำหนดไว้	ออกเสียงระดับ Suprasegmental ได้ชัดเจน ถูกต้อง ได้ต่ำกว่า 60 เปอร์เซ็นต์ของคำ/ประโยคที่กำหนดไว้	ไม่สามารถออกเสียงระดับ Suprasegmental ทั้งในระดับ คำ/ประโยคที่กำหนดไว้
ความคล่องแคล่ว (Fluency)	พูดเป็นธรรมชาติ มีความราบรื่น สามารถเข้าใจได้ง่ายและใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา	พูดค่อนข้างเป็นธรรมชาติ มีความราบรื่น สามารถเข้าใจได้	พูดเป็นธรรมชาติ เล็กน้อย หยุดชะงักและติดขัดบางครั้ง	พูดไม่เป็นธรรมชาติ ไม่สามารถพูดได้ต่อเนื่อง	ไม่สามารถสื่อสารได้เลย
ปริมาณการสื่อสาร (Amount of communication)	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้ทั้งหมด	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้เกือบทั้งหมด	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้น้อย	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้น้อยมาก	ไม่สามารถสื่อสารได้เลย
คุณภาพของการสื่อสาร (Quality of communication)	สื่อสารได้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคทั้งหมด	สื่อสารได้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคได้เกือบทั้งหมด	สื่อสารได้ถูกต้องตามโครงสร้างได้น้อย	สื่อสารได้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคได้น้อยมาก	ไม่สามารถสื่อสารได้เลย
การสื่อสารได้ตรงสถานการณ์ (Communication in the right situation)	สามารถสื่อสารได้ตรงสถานการณ์ทั้งหมด	สามารถสื่อสารได้ตรงสถานการณ์ได้เกือบทั้งหมด	สามารถสื่อสารได้ตรงสถานการณ์ได้น้อย	สามารถสื่อสารได้ตรงสถานการณ์ได้น้อยมาก	ไม่สามารถสื่อสารได้เลย

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล

นางสาวสาธิตา พันเทศ

ประวัติการศึกษา

ปี พ.ศ. 2557

สาขาการศึกษาภาษาจีน คณะภาษาศาสตร์

มหาวิทยาลัยจีหนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน

ตำแหน่งและสถานที่ทำงานปัจจุบัน

ครูผู้สอน โรงเรียนเจียนหัว ตำบลบางหลวง อำเภอบาง

เลน จังหวัดนครปฐม

